

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّا جَاءْنَاكُمْ بِالْحَقِّ الْمُبِينِ

الحمد لله والمنتهى به توفيق حضرت ملك السلام كتاب مستطاب المصطفى

الحمد لله والمنتهى به توفيق حضرت ملك السلام كتاب مستطاب المصطفى

تصنيف اخوند درويزه صاحب المكنى به توفيق حضرت ملك السلام كتاب مستطاب المصطفى

مطبع دارالعلم

دارالعلم
تبریز
۱۳۰۵

از کتب کهنه
در کتابخانه
موزه ملی ایران

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
پنجمه دحق اغا ذکره اوس لدي علم کلام + دي دَحْمَن رَحِيم
خدائی دی بل چارمی شی تمام + بادشاه دبادشان ترمعتبر ومعتبر
دی + دد صفت دی دبزرگی شی ترجمله عقلون بردی + په اغاز
دامالی شی دافقیربنده بیان کا + له توحیده برنخروائی + کلمه دیر +
چهل صد فری رو بنان کا + خداوند دکل عالم دی شمونزخشتن قدیم
دی بی زواله + پخیل صفت دی صفت شوی هر صفت شی لکماله
بی روح دی زنده دی کل ترتیب شی یکمالی + لائق دی دخواستی
شی هر چار پیر اندازه کا + خداوند دواجلاکله دی + خواهند دی
دنیکمی دبدی + چدی زبنت پرنیکی راضی پربدی ندی + هیست
حجت ورسره نشسته + صفات شی نر عین ذات دی نه غیر دی چه
یکو بنی حرکت دیزی + سره پودی دوه ویل شی داویشی هسی +
غیزی + صفات ذاتیه اوفعلیه سره قدیر دی + وسکه خشو کا
بیلتون شی پیدا کیزی لیسان + ذات صفات سره قدیر دی
شوی لزواله + نقصان + خدائی قرشی ویلی بویه + نر که
چهر شوی یا بشینه + هم ذات نام پر ورغ ول + ذات
شپز جهته نر لینه + خدائی نوم بی خدائی ندی
بی نوم ی ندی + پروایت دبینایان چه پظا هر با

دی + بهترین دانسیان + خدای جسم نه جوهر دی چر پیوند شی
یا پر کیزی + نه دواره دی نه بعض نه نور خه پدا کن که نه نخر سره
کن یزی + خدای نه عرض دی نه صورت دی + چر یفهم یا یفکو
کنس و غیزی + هر چه یخیال کنس د صورت شی تر د غواره بر تر
دی + د چا عقل نه و سیزی + قرآن شی مخلوق ندی شمونز در رب
خبر دی + دی بی کام بی زبان + بر تره تر د غدی چر خوک پخون
شی سره کاندیا اوازشی ناگهان + جمله علم تر اول تر اخره پقران
دی ثابت شوی + ولی که داخلق پر نه پوهیزی د دی فهم کوتاه
شوی + خدای قادر توانا پعرش دی چر به عرش شی هم د حکم
غلبه ده + نه پر وصل چر د غر کمان به کاندله هغه کفره و م
تو بر ده + د خدای هیخونک مانند نشسته چر بی مثل یا مثال
وی یا نظری خوک کاند + مومنان د خپل گروه عیال اکاه کا
چر پر بله کرنی پر خدای باندی داهسی نه تیریزی + دواره کورش
شی پقدرت دی بر بنه خدای باندی داهسی نه غیزی
بی نیازی لوروت لا و لا ده هم لزویه هم للورد + لپیچا یاری نه
غواری بی یاره بی و مزیره بی تر بوره خلائق بواره مکر کا
بیابی ژوندی هم پقیامت کاپس خبر بو کونیر دهر چیا
به پخیل خوی نجره قسمت کا + د اهل خیر مومنان به بهنیت و
گو ناکون شی نعمتون + د کافربد و مزخ وی بکنس دیردی
عذابون + مؤمنان بی رنک بی لوری بی مثل به مثال
و وینیر + پس یقین بی پیدا شی چه د خدای دی لك وه هم
هس دی هسی بوینر + لکه د خدای دیدار وینی د بهنیت
خواره بو هیر کا + زیاران کاران معتزله دی و دوزخ تر بی تیرکا
د بنه خدای دیدار هم حق دی پس لکه که لهنیت به حاصلیزی
چه لدیده شی منکودی هزمیت بولا ریزی

درمجلسی است از بزرگان و اولیای

۱۲

فَعَالٌ لِّمَا يُرِيدُ ۖ دِی چِی خواست و ه غری و کره هم بکرینه
هم دنیك چاره لازم پر خدای ندی چه بنده دنیك كودار
كا ۖ نیکی بدی دوازه پیدا کبری اوس بنده دخیل
اختیار کا ۖ بدی ئی نهی کبری اونیکی ئی لازم کره
پر بنده د ۖ هر چه د اوس نکرینه نه غوثمونز تو به د ۖ
داچار فرض لازم شوی چه پیغمبران و اژه ۖ
برحق کنز له بویه ۖ هم فرشتگان لفرینستوس
دوستی کره عزرائیل پد بننی نه نیولی بویه ۖ محمد ختم رحله
پیغمبران چه آدم لاپت پخا و مره پا و بره ۖ دی پیغمبر هاشمی ره بی
نظیره دجال نظیری نو ۖ دی امام و د بنیان هم د دوی دامت
بشعاعت غواری محقه ۖ تا به دی د عالمان د کامل د فاضل
د غه چاره هم بی خلل د مطلق ۖ شریعت بی تل تل پهر وقت پهر زمان
وی ۖ نهو خلدائق بواره کوچ کا ترقیامت شریعت بی روان اوی ۖ
د بنی معراج هم حق دی چه پتن پدیداری دی نه پنجوای دی
پوهم اوس د غه خبر با هر دی ۖ هر چه د بنی معراج پتن
حق نکر نه بنده سکه هغه سری کافر ری ۖ انبیا و امره پامان
و اولصغیره لکبیره و گناهونری ساتلی ۖ فی پر قصه
و گناه کر نه هیت کله انبیا ل نبوت و وتلی ۖ هیثم عورت
پیغمبر نو ۖ هر چه دوی پیدا شوی مستوری دی ۖ نه بنده
و چه کواهی پئی و رد نه دروغ ئی و و و ئلی چه د دروغ گوی
نجره د ردی ۖ سلطان سکندر و چه د زمك د دوشاخ
خسنت و ولی پیغمبری نه شر کنده نو ۖ هم هسی د
لقمان د احتیاط کره لدر و دل رحمت هیثم جکره د پکین ند ۖ
خدائی لك کره کا د امیر عیسی بکوز کالاسمان ۖ د ابد
بخت دجال نمر کا او غمونز د بنی شرح به تازه کاندرویشان

چار پنامه دحق بهتری دی بی مثل بی مانند دی ترجمه عقولون
 بردی + هر چار چه کری اغاز دحق نومته پر یاد نکر لا ول + د
 چار بشی ابتره پحدیث کنس دنی د خوله خبردی + زه اوس که
 پنامه دحق اغاز کر مر شو توانیز مردی رحمن رحیم خدای
 دی مهربان زیات تر پدردی سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ
يَا كِي ستاده پاک خدایه چه را غلی د کجایه + کل شناده ستا لاشق
 ای خالق راهمایه وَتَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى جَدُّكَ وَ
لَا إِلَهَ غَيْرُكَ نومردی لبرکت ستاغنا رفعت + بل خبستن
 بی تان نشسته نبروشی قیامت + اعُوْذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطٰنِ
الرَّجِيْمِ پناه غوار مر لرجمه لرانده دؤ رحیم + که مر
 خلاص کر لو سواس دابندگی بشی سَلِيْمٌ لِّسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
 پنامه دحق اغاز کر مر اوس محقه سره براز کر مر + دے
 رحمان رحیم خدای دی دطاعت قدم بسیار کر مر +
الْحَمْدُ لِلّٰهِ کل ثنا برحق ثابت فی مر باسه محبت + خود ساه او
 جور دی تر ^{بر شایسته} رَبِّيْ مکره ساکت + رَبِّ الْعَالَمِيْنَ ساتندوی
 د عالمیان دسری دپیری یان + يٰهُوَ الْكَبِيْرُ موغان پد ریاب کنس
 دهمیان الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ رحمن رحیم کایاران پر جمله شانوسرا تو + رزق
 روزی و ^{بخشاینده} رَزَقُوْنِهٖ + وجله روزی خواران الرَّحِيْمِ مهربان
 رحیم رحیم قیامت کامومنان بر یحیت کا + مومنان بر یساک
 کا کافران بهزیمیت کاملیک يَوْمَ الدِّيْنِ + دی بادشاه یا خرت
 دی پهر جای حکومت دی + دی بادشاه پداره کون و لایا
 یا خرت دی دیر هیبت دی اِيَّاكَ تَعْبُدُ عبادت خاصه دتا کر مر
 کل اغیار بر پس شا کر مر + زه بر مل شتم د بپراه که بندگی د پر یاکر مر
وَاِيَّاكَ تَسْتَعِيْنُ زه یاری غوار ملتان دتوفیق تر را کری
 رحمان + که توفیق مر کری پر بخوره ما بخلاص کری لیران

چار پنامه دحق بهتری دی بی مثل بی مانند دی ترجمه عقولون

و با اینست که
 در این کتاب
 از کتب معتبره
 و از کتب معتبره
 و از کتب معتبره

اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ رُوغ لار کړی راد وڅار چه مذ بوده
وی قرار ۶ برابره شی و تاته هم ایں وی لڅار صراط الذین
اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ رُوغ لار د هغو کسان د هغو بی غم بران
هر چه تاپر کړم کړی امان دی لشیطانان غیر المَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ
نر غه لار چه وی باریک یکم راه بشی تار بیک ۶ دوئی پیران دی
نشی تپریزی خان خورگی کا ۶ وَلَا الضَّالِّينَ ۶ نر چه لار د کا
د بی دین بی ایمان ۶ دوی بقصد لار غریزی د نینی کالعلان
امین ۶ هسی چار و شو حیات لکه م وویل و تاته کرمی د اجات
سوا کړی د اهر بنیائی ستاله ذاته ۶ قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ تَر اوس
و وایه رسول ستا وینا پیا قبوله ۶ چه الله هر یکه نر دی با و هر کړه
ای فضوله ۶ اللَّهُ الصَّمَدُ الله یودی پی نیاز دی هر چه اسره
پراز دی ۶ کل عالم د ده محتاج دی که محمود دی که ایاز دی
لَمْ يَكُنْ لَهُ هِیْثٌ نَدَى زو کړی ده خواره نر دی خورلی ۶
د ده نر و اولور لکوم د ده و د و نر دی کړی ۶ وَلَمْ يُولَدْ
دی پچان نر دی زو کړی فی پلار دی خوک نیولی ۶ هر چه
داکمان بکانه د هغو خپل ایمان خو مرلی وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ
سیالی نشته د خدا هی له مل د بادشاهی ۶ بی پرواه دی لانا زه
هم د بل کا خواهی اللَّهُ اَكْبَرُ خدای تر وار و لوی لوی دی کل
عالمی ثنا کوئی دی ۶ بخشنده دی عصیان ۶ خموز ب هر کور نیک
خوئی دی سُبْحَانَ رَبِّ الْعَظِيمِ پیا کی دیاد و م د خپل رب
شنا وایم ۶ ۶ خمار ب یونیکو کاردی د نیکی طمع کړم ۶ سَمِعَ اللَّهُ
لِحَمْنِ حَمْدٍ زه یوزیری د نبادی کرم مومنان ۶ پدا زیر
و نازیزی مضلیان ۶ هغه کس چی د حق ثنا ویل د اثنائی شوه
قبولر ای یارانُ اَللّهُمَّ رَبَّنَا وَكَلْتَ الْحَمْدُ ای باری خدای خالق
کل شناده ستا لائق ۶ زه اوس ستا ثنا وایم د اثنام کړی صادقه سبحان

رَبِّيَ الْإِسْلَامُ ^{پیش از این} سبکی دیداد و قد خیل رب شنا و ائمه و شمارب تر
 عقله بردی و سکه خکه نهایتی نه موهمه ^{بهر عبادات زمانه} التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ
 هر چه ما پخته خر کری پداژ به ماصفت شنا و یلی ^{و عبادات برین هم اورست} هغه و ایه
 یا خلاص دی درگاه لره را و می ^{و عبادات برین هم اورست} وَالصَّلَاةُ هَمَّ جِه پاتن خر کری
 نمونخ روژده م ادا کری ^{و عبادات برین هم اورست} نور افعال چه پین وی پتخفه د حق
 را غلی ^{و عبادات برین هم اورست} وَالطَّيِّبَاتُ هَمَّ مَرِدِ رَحْلَه مالون دی بازی سر سایه
 او نه کوتون مریستی ^{و عبادات برین هم اورست} بل غرض مریکنر نوه خاص د حق پلوری
 تلله ^{و عبادات برین هم اورست} بپا د حق خواب هم د اوه چرنی هم بر رضا و بل استاشی
 ترمیان نوه حق پخیل و در سا و ^{سلام باد ازین برکت} السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا
 النَّبِيُّ كُلِّ سَلَامٍ لَا تُقْدَأُ شَهْدَةً لِنَقْصَانِ دِيْنَاهُ شَهْدَةً ^{ای} سَلَامَتِ اس
 رَسُولٍ ^{در} اندرون د مصفا شه ^{رحمت} وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ
 حقانی رحمت هم ستا شه ^{خدای} بَرَكَتِي هَمَّ پَر تاشه پد و سستی ^{برکتشای او}
 حق نیولی ^{۱۱} مرتبه دی پورته تیره تر سما شه ^{خدای} لَكَ دَخْدَى رَحْمِ
 پر و شه د حضرت ز رگی بر بنه شه ^{رحمت} اَوْ حَضْرَتِ يَعْقُلِ يُوْرُوْ
 خکر دار فلک وائی پر و وایه شه ^{سلام باد} السَّلَامُ د اسلام چه دی
 را غلی تا پر مونزدی راستولی ^{سلام باد} کرم و کری ای کریم کل من
 پر نازیدلی ^{سلام باد} عَلَيَّكَ د اسلام د شه مونزه سست القهره
 و م مکنه ^{سلام باد} بِرَغَاصِي كَرَمِ و کری لگناه بی خلاص کر لکر
 هونر ^{سلام باد} وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ ^{و شایسته گان اند} هَمَّ واره بندگان
 چه دوی د صالِحان ^{و شایسته گان اند} هَمَّ جِه تا پر رحم و کرمه
 و شو نجا صان ^{و شایسته گان اند} لَكُم قَامُ د نَبِي راز شه پر دانه سوره افلاك
 یوانکا ز شه ^{و شایسته گان اند} كُلِّ فَرَسْتِي و ویندلی دا وئی پخته ساز شه
 آشه د ان ^{و شایسته گان اند} لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ زه کواهی له لا خلاص چه بل خدائی
 نشتر د یاسه ^{و شایسته گان اند} جَزَاءُ اللَّهِ جِه یکانه دی بی شریک خدائی کا خیل
 لاس ^{و شایسته گان اند} وَرَشِيدُ أَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ بپا هم کواه
^{و شایسته گان اند}

یَمْکُوْهُ لَمْ یَحْمَدْ رَسُوْلَ مَنْ مِّنْهُ + چہ دی بند دیاک اللہ کے
ہم رسول بی شہیرم + اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ اٰی باری خدا
کرم کری محمد رسول منعم کری + کرم یرجیب و کری پردہ
کرم بکل جهان بیغم کری + عَلٰی اَلْمُحَمَّدِ کَمَا صَلَّیْتَ عَلٰی اِبْرٰهیم
وَعَلٰی اٰلِ اِبْرٰهیم اِنَّکَ حَمِیدٌ مُّجِیدٌ + ہم کرم کری دینی پ
یَسْرُوْا اِنَّ لَکَ دِکْرًا یُحَقِّقُ تَوْحِیدَکَ + یَسْرُوْا اِنَّ لَکَ دِکْرًا یُحَقِّقُ تَوْحِیدَکَ
دشنام دیزہ کی بی ستالوی دہ مونز منلی یحسان اَللّٰهُمَّ بَارِکْ
عَلٰی مُحَمَّدٍ وَعَلٰی اَلْمُحَمَّدِ کَمَا بَارَکْتَ عَلٰی اِبْرٰهیم و
عَلٰی اٰلِ اِبْرٰهیم اِنَّکَ حَمِیدٌ مُّجِیدٌ + برکت ہم یر رسول
کے لامت لک د کری پرخلیل و بی منت + تَلَاثُکَ دُشْنَا
خدائی بی بزہ کی دی مونز دیرہ ترقیامت اَللّٰهُمَّ اغْفِرْ لَی
ای باری خدا ید سبحان امرزش غوار ملتانہ + ترم و نجبی ای
خدائی بل شوک نلرم بی ثانہ + وَلَوْ اَلَدِیَّ وَارِجَهُمْ مَّا کَمَا
رَبِّیَّ اِنِّیْ مُوْمِنٌ بِالاد کری راد وماند پر حمت کری و امرہ و مراند
لَکَ اِیْ زَهْ یَهْلَکَ لَوِی کرم رحم و کری پدی باند + صَغِیرٌ
وَ اَغْفِرْ لِحَمِیْعِ الْمُؤْمِنِیْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ مُوْمِنًا مُّسْلِمًا
پر حمت یاد کری لد و نخی آزاد کری بنشی نثر وندی کہ مرہ دی
پر بخشنہ وارہ بنیاد کری + اَلسَّلَامُ عَلَیْکُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ
ای د خدای کل بندگان تفر بستوتہ مویمان پر حمت شی تاسی
وارہ سلامت شی لنقصان + اَللّٰهُمَّ اِنَّا نَسْتَغْفِرُکَ
خما بنہ خدای سبحان زہ یاری غوار ملتانہ کہ توفیق د طاعہ
را کری زہ بہ نشم بی ایمان وَ نَسْتَغْفِرُکَ امرزش لتانہ غوارم
زہ ہم سنا پکرم و یارم + کتہ نیک ذکر و نگیری زہ بہ قل تکر
ژارم + وَ کُوْمُنْ بِکَ مَا بَاوَرِ پتار او می لک غیرم پر کرم +
هر چه دابا و مر خطا کہ هغو خیل ایمان خور می وَ تَوَكَّلْ عَلَیْکَ

توکل شما پنداری لکل غیر ما و مرادی چه تکیه پتا و نکرده هسو
ایمان خطادی و نیشنی علیک الخیر ستا شادینک و ایم خوژ و ندی
پیدا دنیا یم و بل جنت ندر پیژیم خاص بند دیاک الله یم و
تَشْكُرُكَ شکر ستا و ایم را نر که قبولی کوی خالق و وی حق ب
شکر ادا نکاد اگویا ز به ناطقه و لا نكْفُرُكَ لخدای دمنکر نیم با خلا
در مرتبه زره یم و تراهگاه شما حال لکه بچله هس پزمره یم و ^{و یخج و یترک}
مَنْ تَغْبِرُكَ ه هر چه غاده ی غولی لقرا ن تراهگاه ی زه ی و
و تقویا یم و هم پزره هم بصودت لدوی بیل یم بل خلاص شم
دبدان لتاوان ^{و برای تو} ایاک نعبدُ ایاک نستعین کرم زه ستاد پاره
رحم و کوی ای غفار و لک حق دئی هسی نشی قوم مو کر قهار و
و لک نصلی و تسجد نموخ هم قالره کذا رم سجده ستا پلور
کرمه و با خلاص نیم ^{و سجده میکنیم} طاعت کنس ولی دیر زه دریا لور ی
و الیک تسبیح کوشش کرمه دتا لورده چه سفر مردی و کورته و
لکرم و مرولی تکور بیا به بیارده برانشم و کورته و تحفد ستا
خدمت بکرم بچل بل چارم شی افضل و که توفیق دخدمت واکری
تر دابه بل چار نشته اکل و شما کل مین خالق اوس لتاده داخبره م و لی
یر بنسپاه و هر چه ستالیه لویه دینه بلم یم بشی ولی دیره ککراه
لا غیاره یم بک ده و و زجو و خمتک و نختشی عذابک امید
واردیم لوحه ویره کرمه زه ستا لسم و لعذاب د ویر پزمره
مر با سله فهمه و ان عذابک بالکفار ملحق و ستا عذاب
دکا فران لا تق دی دینی دین بی ایمان و سکر پرد وی زمانی کوی رحم
کوی پر مومنان اللهم ربنا انتانی الدنيا حسنة و فی
الآخرة حسنة و قنا عذاب النار ای بار خدایه ساشد وی نه محتاج
دبند و نه دابنده لثانه بوی و ستا کلامی رویدار کوی دی
و تانه هر چه بنه دی پد نیا کنس و تی را کوی د و خیل کلام لرویه

همین گره د قیامت و مانند را گری بیا لاوره می نگاه کوی پهنه و رخ چه
به بیلتون وی د امین مور به بیل شی لزوی
گریمد ادهم ستانده دی دی لپرو گناهو دی
شب شرمند ده دی نه بل خائی نه بل حیل پامید د تازند
فصل سیوم قرآن را از روی جمل و نادانی بلا ادائی مخارج
حروف و اعراب خواندن از منہیات است و درین باب و عمید و درست کقولہ علیہ
الصلوة والسلام من قرء القرآن یزکک و یرفعہ من النار پس این فقیر
نیز میخواهد که سخنی چند از کیفیت مخارج حروف و غیر ذلک بیان کند تا انفا نامزد باشند آن فایده
دینی باشد و از غلط خواندن قرآن خلاص شوند و این فقیر را بدعا سلامتی ایان یاد آرند دینیه خلد
شنا بوائیم خوم نتوان وی تپایوت + چه قرآن ثی راستولی پر رسول
دی پکنش دیرش سره حرفون + اواصلی حرف اتر و پشت پقران
کنش دی راغلی + چه امام خلیل د اواره بدلا شپز سره مخرج بی
کری + اول حلق د ژب ولی بل د ژب میان دی + بل د ژب کنا
د ژب سردی بل پر شوند باند بیان دی + همزه هه او
عین ح لغین تخ سره حلق دی + او یوقاف او دو یوقاف
کام پر ولی طقی دی + جیم او شین می هم د ژب پر میان
باند سره کره + صاد او لام د واره حافی دی د ژب نبی کینر کنار
و شاه دندان و تکره کره + بل د ژب سردا کوز لوری پر کوز
غابش کیزده + چه بر مت وی یا به دال وی یا به ط وی هم طله و
پر یزده + او د ژب د سردا پاس لوری پر پاس غابو کیزد + چه بر
مت وی یا به دال وی یا به ط وی هم داله و تری نس هم د کوز
پاس غابو و وتوت تم د ژب سردی کزه کبه سین وی یا به
د وی یا به صاد وی پر دغه مخرجی پر یکره + او د ژب تیره ی
لکمه کیزدی تم د غابش پر و بخون هم داله وی وائی + کبه ر
د و مراند دریشی لنون + بل هم زده کزه ای طالب داشلور

حروف دشوند پسر وای + لک ف و او یا میم ب وی بیل ی
 مکره لدی خائی + داقران پرمونز را غلی لسنه خدای په پاک ی دی
 او قاریان هم لوستلی یزینت یزیبائی دی چه قران په یزینت
 پنجره لولی خه بوا یلم دغه ثواب مهین + هر چه سری
 خودی لولی پد و مزخ کنس بخیل خائی دی رغوبینه + اوس
 بیان بکره لرتون چه ساکن وی یا تنوین وی چه دحرف
 ی دوه اعراب وینه + که حلقی حرف پس راغی دوا ره
 نون دخر کند کا چه هر خوک ی یزینینه + داساکن لکه ان ان
 یا انعمت یا من هو وی لو انحر یا من غیر لمن خوف
 دامثال نون ساکن دی دز ره غوز و داچار ورم + او تنوین
 لکه اجر اعظیما و غدا حیث عذاب الیم او عفو غفور وای
 علیکم خیر هم محکمات هن اظهار لولی داشین خائی وای
 درقه وایم کداشین حرف نور راشی ته ادغام کرده دوا ره
 نون + خلوری باغنه دی دغه دوه ی یغنه ری که په یو خائی
 کنس تول غواری فهم کرده لیر ملون + ی و میم لوا و نون خلور
 خلور واره باغنه دی تسبیزی کنس نری اواز ته کرده چه دنون
 اثر هم وشی + داساکن لکه من یشاء من ویراء من یشاء
 داخلور سره ادغام باغنه شی + یومئذ یتدکرو للهب و
 دد تنوین دغه تمثیل دی + لکه جنت تعیم بحبارة من یجیل
 بی قال قیل دی + را و لام دوا ره یغنه دی ته دنون اثر موری
 لکه اشهد ان لا وی لمن رب لهدی للمتقین لرؤف رحیم
 تر وای لغنی + احتیاطی کرده ته یقین و داچار ورم + دانخلس حرف
 زده کرده چه اخفادی و سکه تر بهش سرخرویه + دوا ره نون په
 تسبیزی یزنی اواز کنس پت لوستلی بویه + ت و ت و جیم دال دال
 سین شین ای خوشرویه + صاد ضاد ط ظ ف ق ک سره

پيژاندلی بويه ساکن لکه آنت من ثقلت هم مر جَاء لِن دُونِهِمْ
 مَن ذَا الَّذِي بَلْ أَنْزَلَ سوره کړه مَن سَمِعَ مَن شَفَقَ مَن صَدَقَ
 مَن مَن ضَلَّ لَمِنْ طِينِ بَلْ أَنْظَرَهُمْ ورسره کړه + یا لکه انفس وی
 لَمِنْ قَبْلُ هَم مَن گان بیا هم دامثال بوايم لتوینه + لکه جَنَاتِ تَجَرَّتْ
 وی لَمَاءُ تَجَا جَا دُطْبَا جَنِيَا هم بدغه مثال انور حرفون دین + هم دگا
 دگا عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ دی + هم صَفَا صَفَقَا غَلَامًا زَكِيًّا دی
 سَلَامًا سَلَامًا وایه صَبِيحًا طَيِّبًا لوله بِلَا ظِلٍّ لَاهُمْ ظِلًّا کَثِيرًا
 زده کړه هم مَكَانًا شَرْقِيًّا دی + اُمٌّ قَدْ خَلَتْ مَعِيشَتُهُنَّ قَدْ خَلَتْ
 شَيْئًا فَرِيًّا زده کړه + دامثال دی د اخفاته دانون پغنه لوله په
 بل حرف ی بدل مکړه + بیات قلب دراغلی چه هر جری
 نون پیم بدلیزی + لکه جَزَاءَ بِمَا مِّنْ بَعْدُ داید ایمیم پغنه
 لوله چه هر خوک پرویه یزی + بیار زده کړه چه پدوه ونکه
 لوسته شی که پرکې بازیث + که اعراب ی ضم نصیب ویا پنجای
 ددریدی ضم نصب و ترد وړاند سکه دغابش ترغه و ت ی هسی
 لوله چه بدانه شی باریک + مثال ی لکه رُبَّ رُزْقُوا يَا الصَّابِرِ
 يَا الصَّابِرِ وی + و سکه خه شوکی زیروی دغه پر لوله خاص +
 اوکه تر و ر بنی ساکن و تر ساکن اول مضموم یا که مفتوح
 و لکه انصَارُ وی یا شکور وی پری وای لا خلاص + او پوقت
 کنش ای جانته در و حرکت ته نظر مکړه حرکت د د د پوقت
 باند ساقط شی + ته عمل پ حرکت دوم نی حرف کړه پضمه
 فتحه د د و پر لوله پزیر باریک ضابط شی + هم که دور نیلی
 حرف ی پیش وی یای زور وی داساکن هسی پر لوستی بویه
 مثال ی لکه اَلْکَرِ یا بَرْهَانَ وی هسی پيژاندلی بویه + او که دور
 نیلی حرف ی زیروی یا چه دایه مکسوره وی ته په باریکی لوله
 لکه د زَنَّا او مرتبه جرم راشی + او که حرف بی ویم نی لدی

مکسور وی هم داپر لوستلی بویه + که او ه حرف دو مرتب پس
 را شو غه حرفونه صاد ضاد اوقات خ هم هسی غین او ط وظ
 دی + لکه برصاد یا قوطا پس یا قو قی وی مثالونه ه
 دی + او قو قی پشعراء کنس باریک لوله چه دد و کسر و
 تومیان غه دوا غلی د ترقیق لومری غالب دی + که معمول
 دخن پرد مات دپاره دل پیاد د و کسر و نظر واجب دی + هم
 ساکن تر که و راند تر مکسوری هم دایره کهنه زبیری وی
 اصلی نوی + لک ایچچی یا ایچج یا ایچجواوی پرد غه رنک بهر
 چری لوسته شی + او که کسر منفصله و پرد غه ترتیب رنجه
 پیرا د اگره شما و رور و الذی ارتضی رب ایچجون پیا
من ارتضی آید از تابو پکنس عارض و انفصال شته وی کوتر +
 بیلام د همل او بل پیریت بیلام شکر کند بدلیزی + لک
هل لک او هل تری بل تران و لک لک د قل لک قل رب قل لکم
 پیرا و هم پیر لام خاصه بدلیزی + لام پیرت کنس چه
 بدلیزی قول د نور قاریان + و لک لام پکنس یا پیر کنس
بل زان قول د حفص هم اجماع پرد هم و اما مان + پیر بل زان
 کنس ادغام سکتد و ده قول تعاصم روایت داد غام شوی
 لشعبه دی سکه سکتد بی تنفس پیر بل و گره وان وائی قراة د خضر
 داری هم د غه د بسنه دی + او که بقول د ابو بکر رستا اختیار و
 قر پران کنس لازم و خوره د بل یاره + بیاد آرا مالربوی او که تیر
 ادغام بی اما لک کرشید تغیر د قراة دی نگر بیوی + هم هسی
 چه لفظ د الله راشی به قران کنس که ورنه بی اعراب دی پینبوی بائی
 زور وی د غه پر لوستلی بوی + لک و الله یا کمر الله وی هسی
 پیر اندلی بوی + او که ورنه بی اعراب زیروی تیر باریکی وایه +
لک یسیر الله لله یا الله وی پیر باریک او انری وایه بل دال د

قد هم ته په اوه حرف بدل کړه + لك قد سمع قد جعل
 قد صدق قد شفق قد تبين قد ضل قد ذكر اذ هم
 ورسره مل کړه + پدا اوه کښ ادغام دال د قد تبين لازم بقول
 د حفص پد شپږ کښ دال ظاهر کړه + قرأه د امام حفص معمول
 خموز دی بل اجاع د امامان اوس پدا ترخان ماهر کړه +
 او دال د اذ پدا اوه حرف ياد شوی کښ ادغام بقول د حفص
 جائزندی مری کړنه + ول دال يک کښ به جائز وی لك
 اذ ذهب اذ ظلم پد دواړو کښ خلاف دهیچانندی وی
 کړن + بل هر لام چه به ساکن وی او ورستلی حرف ئی نون مخکې وی
 پروښان اوازی لول + لك اترکنا وارسلنا وی او که بی نون بل حرف
 وکړه لك رب العالمين بزیت ئی لوله هم چه قاف تر کاف وډ
 نیلی چری راشی تر ادغام ئی کړه پکاف کښ که ساکن وی + لکه
 تخلفکم یا لبثتم چه ادغام دت ساکن پدات کښ اکر وی
 اوس ادغام دت پرت یا ادغام دت پرت کښ که یو قول د
 عاصم دی چه کړی بوی + دغه قولی ابو بکر رضه
 نیولی تر د حفص قول ونه بهتر ددی چه اظهار لوستل
 بویه + بل چه کمر وی یا به هم وی یا به کمر وی دغه مهم
 ساکن بیت لوستلی بوی + او که حروف ب و ا و ت دوړست پس
 راشی لك اظهار کنزلی بویه + لکه یستهنوی بهم ویمدتم فی
 طغینهم لوستلی بویه + یا لکه ترمیمهم بحجارة وی سکه هله وته
 څرکند ویلی بویه + بل چه یکر نک دوه حرف راشی یو ساکن بل مخکې
 وی د اوړ بنی پکښ ادغام کړه لکه اطعمهم من وی یا هل لك
 یا قل لك وی د انور مهم پشال دمیم لام کړه چه اواز لږه راوونزی
 پخبرج باندر حرف سازشی اوس دغه ویئ متین دی + که اواز لږه
 راوازی بملشی او که ئی ورو وی دالین دی + الف به بی ساکن

نوی و مرنی حرف بی بی ز و مره نوی و عرب پالفاظ کسب دالف
 لدنریو حال خالی ندی گاه آفت شی گهی واوشی گاه دی بد و دپتله
 دی و دمدا و دمدا حرفونه واره سره دری دی و کته فم پکنس
 وگری دوی آلف واری دی و هرچه اعراب نه اخلی آلف دی چه
 اخلی همزه دی و دقرقان مد و نه دی و دی ولی نه بد او و سخن
 دوایم داکفتاریم دقاریان بسنده دی و اول مد منفصل دی
 چه یو غله برلوسه شی او خبری بی دوه وی لکه انا ارسلنا فی
 انفسهم قوا انفسکم ورنی حرف بی علت وی او و رستی به نه
 وی و دویم مد متصل دی پیو وینا کسب راشی لکه سیکت و
 یاوی جاء کتو و چه د علت حرف ی پیخ دوینا راشی و دریم
 مد ضروری چه یخ حرف علت باند تسبیح وی پضروری و مرولینه
 لکه دآیه وی لضاار یاوی حاج لضا لئن لکه مرغه د پاسه
 فامدشی پرناسته باند و مرکب دی خانگونه و هرچه ترک بد
 کاد نمونخ بی تباہ شی و خلور مد تهجی دی لکه دشین سورتون
 پسرون وی حرفونه هرچه در حرف پلوسه کسب پیداشی مدی
 کازه لکه صاد کاف لام دی یا لکه میم دریشی لنونه و او که دوه
 حرف پیداشی لکه طه لزدیم مد بی نوینه و هرچه مد کاند
 دالته هغه قاری لنادانی خالی نوینه و پنجم مد ضمیر
 دی دضمیره براکینه شی و مد و ن و پوهیزی ای عالمه چه دا
 مد بد پنبه شی و لکه انزلناه عنه فیہ هم هلته مقصوده شی
 او که ورنی حرف ی متحرک وی لکه عندہ الا باذنه ماله اذا
 من علمه الایما وی بدغه مثال ی گوره و شپز مد وقفی
 دی چه د آخر حرف ی ز و روی پرغه خای د پس کون
 وقفی حرف مد تمام کا و لکه مؤمنون یا صالحون وی او که
 زیروی دی بروم کا او که پنبی وی باشام کار و ما و اشام

اعراب

دواره زیواو پیش خرنده دل دی چه قاری پرو و پوا هیزی
 دوم لکه ملک یوم الدین او اشما مکه علیهم خیر و پمد
 کنس دی و وائی چه نور شوک پر نه پوهیزی او مرد مقصود
 دی لکه دوه دم مد حرفونه و بله ورشی لکه الذین آمنوا و عملوا
 وی بل الف د آمنوا هم لبسکی مد شی چه ولا ریدی
 یزور و و او که رخصت وی یا لکن وی دغه مد هم
 لدیو نور سره شی و او پیدی دوار کنس مد حرفونه
 نشته ولی داهم مقصوره شی و پنجره حرفه قلقله دی ای طالب تری
 زده کمره ب و جیم دال اوقات طادی و سکه تری پر غه وقف باند
 سره کمره و لک من تراب من بهیم وی یا لکه شیطان مرید
 وی یا من قاق وی لم حیط دوی پر وقف او پر آیت باند چه راشی
 پر مد باند ذره و مر و کمره هسی وائی چه هغه زیری هم پیدا شه
 قرآن پیشل ددریاب دی بی پایان پوجون و سکه جویون ی
 بسم دی او مدون ی دی غرون و هر چه داواره پر خای که رحمت
 شه هغه زرون و داو قفون ی دی ظاهر و لشت او مشهور پکنس
 اند دی و اتفاق دی دقاریان که لیم به تیریزی بکافر شه او پر ط
 باند مطلق او درید دی و درید پر دغه رنگ دی هر چه
 لبسکی سه پد و کازی و وان شی و ول بهیره دم مله چه ساکت
 شی غلط خوان بد قرآن شی و جیم جائز دی که دریزی به بهتر
 وی پیو غوغه که تیرشی باک ی نشته و او پر قاف کنس قال قیل
 دی او تر لامه تیرید دی و پیر باند و دریزه چه هیچ رنگ
 غاره د لشته و صادر و زره صفاده تر قیر سزه او که ستری
 دمر کمره و داب بنوی و که کرده وی آیت دی او که سری و
 دوه شیوخی تر هغه خائی به تیرید وی و اما مان دی و پفق
 کتابون کنس و بی آیتون رنگا رنگ حافظان واره

ندی پښاندلی + آیتون څوک د وغل څوک د وعید دی
 څوک د مدح څوک د دم دی + نمونځ پرواره سره دوست دی
 پاڅود قرآه چه و دیزی پسا ه کینه او په تگنه کس زیات کم دی + پاڅر
 دایتون کوئی مدح یا وی وعد یا نامه د پاک الله وی چه رکوع اوه
 بدرو مساه مکازه تکبیر وائی + که ساه کازی نمونځ د مات شوی رایت
 دی چه ایمان د شی پچائی + او که نوم د الله نوی یا وعید وی یا که زم
 وی پاڅر کس ساه و کازه تکبیر وای که د مینه بخت وی + که له سره
 ونکړه نمونځ د مات شوی هم ایمان بد غلت وی + ولصیح قوله دغه
 چه قاری پرواره د فلک کافر نشی + سکه پر قصد د هس نکاند
 یا دان چه احتیاطی څن وشی + مصلیان لک سروزی اول حق
 دامای د هغودی چه بعلم د بریو هیزی + اولیس د قاریان اولیس
 پر هیز کار اولیس چه پکس مشر یکلون هغه کس دود د پزی + څول
 لس حرف د شد دی چه الف للام راشی تر ور بنلی الف لام به نوموړی
 هغه حرفون ت لک لک دال دال ر لک لکین شین ار ویده شی لک
 بط لظ لصاد ضاد هم لنون څو اولیس دادی وپوهیزه + چه الف للام
 راشی تر ور بنلی مهی لوله پدهی حرف کس ادغام کړه تر تیریزه +
 مثال ی لکه بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ وَالْاَشْهُوْنَ وَالصَّالِحُونَ
 وَالطَّاهِرُونَ وی + و هر بنی حرف لک دیو پیوست کړه تشعید
 څو اولیس واره پدغه مثال سره کړه کپه زړه کس د بیتین و
 او که سیر د کلیمه د الف للام وی تر الف لام بل حرف مقدمه نو
 قه الف پدیو حرفون پیوسته لام ی مدغم کړه + مثال ی لکه الله
 الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ څو اولیس واره دغه مس پارای څان بیغم کړه
 د اقله د قرآه پر تا واجب یه پوینتوژ بهی زده کړه + هغه حرف
 فون همنزه ب او جیم ح او خ عین لغین و هیری مکره ف
 قاف کان او میم واو وه وی + دی پتعلیم ی صفر مکره +

مثال لک اَلان اَو فی الحَیْم اَو فی الحَیْمِ دِ و بوهینه
 پراوستاد باندی زده کوه خوارلس واره چرتاری وی تروی
 مرتیرزه بیوه بله قعد زده کوه چرمند ضروری دپضرول
 بدیکارشی واره خوارلس حرف دینه پعلت پس چرتاری تشدید
 دقاری مهید ناخارشی ب کجیم خ لال ذال لک رتسینه صادینه
 ی زده کوه صادت لقاوت لام لمیم بل هم نون دی شک پر مکره
 هغه علت حرف پد رست قران کنس به الف وی هم دواودود
 مثالون پقران کنس اودی مثال به دالت به بیان موم به کقاری
 هر خوماهروی به بیان کنس دالف مثال دآبۀ الحاجون
 صَاخَرَهُ لِيُوَادُّونَ هُمُ الذَّاكِرُونَ وایه بضاریم یما سکا
 الحاصِرَةُ لَا تَحْبُصُونَ ثُمَّ صَوَاتُ يَسَاقُ ضَلَالًا مَكْرَهُنَّ شَايَ
 طَامَنَةً لِحَاثٍ دادی هغه خوارلس چر الف وی ترور نیلی سیر
 یاد کوه اتحاجوتی لک تاروتی دادوه مثال دواودی تی یاد کوه
 دقران قعدی کران پفارسه پقری هر چاویلی پراوستاد باندی
 زده کوه بی اوستاده همچاند پیناندی دقران حکمون دیری
 هر چاننده کم سری و برپوهیدلی هر چه سری خودی لولی
 بی اوستاده پد وزخ کنس خپرون درولی درویره
 غه ضروری بزخین ووهر چه همبره خن زده کاپر عمل کا
 لدوزخه به ازادشی تل تل خدای به ثوابونه ورکا دافقید
 چه شفقت به پوینتنو کا کلی دین دپاک بنی ورنینه
 هر چه یادی پد عاکا هغه کس دخدای پدین اوینیا

کثر موینه فصل اندر آنکه حضرت شیخ الامام الانام مفتی الجن والانس مولانا
 نجم الملة والدين عمر النسخی به در رساله خود آورده است که میاید است که تصوف
 چیست بدانکه تصوف یا کیزه کردن دل است از دوشی غیر خدائی تقا و آراستن
 و صوفی بر طریق سنن ختم الانبیا علیه السلام تا اگر ذره از آن بجا نراند صفوت را

نشانید و بدعت را باید اکنون اهل تصوف پاکیزه برگزیده گان حق اند آنها که روزگارت
بر سن محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم مگردین زبانه فساد ایشان دوازده فریق
کشته یازده فریق در ضلالت و بدعت میروند مگر یک گروه برست محمد مصطفی میروند
ایشان آزادگانند و آن یازده فریق در ضلالت اند الی هذا کلام پس چون حضرت اعلی
ایشان را با صیبت بر یکی ایشان بیان کرده است این فقیر نیز میخواند که ترجمه این سوره را باغالی
بیارد تا افغانان را فایده بود از آنکه این طایفه های ناموافق در میان افغانان بجای می آیند
کشته اند و اکثر مردم را از راه رست میرون برده اند امام عمر نسفی همین

ویلی می پرهن دی ؛ چه صوفیان دحق دوستان دی ؛ هم دزب
پر بات کردن دی ؛ دوی پریشنی غیر مینی اشنا ی ده لخدائی موافق ؛ کتاب
آراسته د پاک رسول پنبه سنن دی ؛ پاک الله دی بدوستی واره
نیولی چه خلق بتزادی ؛ هم چه نغبتی در رسول د شریعت پر پرهن
دی ؛ بد فساد زمانه کنش هر شوک لاف د درویشی کا دوی دوس
فرق نشوی هغه یوه طایفه ناست د پاک رسول پرنه سنن دی ؛ غر
بوس گمراهان دی ؛ بنی لند و رادی بواره و شمیرم افغانان و رخنند
و داناته می پرهن دی ؛ اول حبیبیه اولیا یه شمر اخیر ابا حتی دی حاملیه
حلوبیه او حوریه دی دوی واره یغلط چار برنند دی ؛ واقفیه
متجاهلیه متکاسلیه الهامیه دی ؛ بظاهر دوی درویشان دی پر
باطن دوی لشیطان سره پیوند دی ؛ فرق اول دحبیبیه مذهب ترده
دبنی لپسرو دی و تلی ؛ دوی وائی ده خوچه دبنه خدائی مینه روز
شوه عبادت خزل و لپش پر بندگی ندی نیولی ؛ دبنی کا علل ان هم
حرام حلال لوینه دبنی پدین کنش ندی ؛ چه فرعون ی بر مندر
ولی دوه کوتی چونی دی وهلی ؛ دوی گفتار کا پیمان داو لیا و هم دوی دیر
خلقه گمراهوینه ؛ سکه احتیاط خن و کانری چه د کفر پکود دی کنیوت
شوک پیران شوک مریدان شو ول دیر خلفی کر لوم خلقه ی کپی گمراه
عامی خلق لک مرغی پکین نسبی ؛ درویشی ترک وجود ده ول دوه

یهودی غواری چه پتور پتویری و بلیتر زغلی ؛ پهر زمانه کنس هر چه
 داکراهان پیداشی باد شاهان پهر پهر خلق باندی ظالم وی ؛
 هم پهر نیک بلا هله پیداشی دحضرت رسالت هسه دویلی ؛ سکه
 پرهیز دهر شوک و کالد هس کراهی زیات هغه چه دوی پند آ
 پر رسول لاس و رکولی ؛ داروایت که دی امام عمر پارسای کوی افغان
 ددرویزه حق وی ؛ فرقه دوم دوم مذ هب اولیا یددی تی کوره چه
 ددوی کفر خه بلار و بنان دی ؛ دوی وای هر بند چه اولیا شی
 پرده امرغی و رکشی ددوی هم تللی ایمان دی ؛ و سکه سنت جماعت
 و رقه وای چه که امرغی نوی پرنی باندی بر نه و وجه نی پرنیا کنس تر
 خان دی ؛ شفاعت بدی دنور انبیاء امت کاچه دپاک نی ام غ
 پر الله کران دی ؛ هم هسه داسپی وای چه ولی هم افضل تر نی وینه ؛
 ید غه بد خبره بد مذ هب حق پدین کنس نبوی یددی هم لغزاندی ؛
 ۲۴
 تیرینه لخدایه غواره لد هس کراهی ددرویزه خبره پند کوه
 دافقیری دنی دوین جویان دی ؛ فرقه سیم دریم مذ هب شمرغی
 کافران دی ناروار واکوینه ؛ دوی وای چه دغوجر لینه خدای
 آشنای شوه امرغی خه لره نچای کوینه ؛ هم هسی هر آواز چه وی دد
 یاد شیل هم لچنک لرباب دغره سبی ؛ آروید واکوینه ؛ هم ی کفر پیداورد
 چه ی زناه ده حلال کری دوی وای داعورت دی کلون کل
 هم هر شوک بویوینه ؛ دغره قوم دعبد الله شمر اخیه دی ؛ پهر
 ظاهر دوی صلحان دی په باطن دوی کافران دینه ؛
 اوس خمون تر زمانه کنس لکه داخلک ریک پیداشه داخبری
 انشاکری ولی دیر افغانان ی وباستل دینه ؛ ددوی خون دمایح
 شوی بنی هس دی ویلی چه پیرک ی سرفه مکانزی امت هر چه خادین
 پهر بد لوینه ؛ درویره بیان پونیت که کتاب الحدیث بل هر چه مؤمنان
 دی پرسینه او په تهر دی کیز دینه ؛ فرقه چهارم خلورم مذ هب

ایاختی دی په پیدان کبس بدتر دی ۚ دوی وئی پخپل خان وم قوت
 نشته چئی بیارته کړ ولید سکه بنور چا وم خه چارده پدغه وئی کافر دی
 نه وچاته وائی چیرنیکي کړی نڅول لند آر وینه ۚ پردی مال اوهم
 زناه حلال وینه تر کافر لا بتر دی ۚ گفتار کردای دی د کفر هم
 ازار حجاب کنینه دوی پشک کافران دی تر کافر لا بتر دی ۚ دا
 لا بتر دی ۚ د اکمراهان پد افساده زمانه کبس دلی دلی بدوی
 کورنی بر مند کړی بی فرض وی ۚ سکه احیاط حق دکانزی چیر د
 کافران سردی ۚ سکه څمونز حجت هم دادی امر نهی نکانی وائی
 مسلمان ندی او تر دی ۚ دامام اعظم بقول رافضی بللی بوئی
 درويزه پکتا بون کبس لیدلی هر چه امر نهی نکا شیطانان دی دوی

ناست پشور شردی ۚ فرقه پنجم پنجم مذهب د حالیه دی هر هوا
 چار بکا ند هر چه مرد او زن ی کوری ۚ دوی سماع حلاوتینه
 ۲۵ گاه بهوینش بنی دوی پر یونی کھی لاس پر بله وینه کھی خه
 کاهی بنیوری ۚ دوی پزوره کا خبری هم سو و نه خو خوینه
 دوی وائی داوم حال دی لکه پیری شی و مر حاضر دوی وائی
 فریتکافی دی راغلی راته کوری ۚ مریدان ی وھی لاپ چه د حال
 څمونز د پیر دی ۚ عالمان و مر خبر ندی هر چه پیر وائی سپیدی
 د چه عالمان وائی غرتوری ۚ پدارنک ضلالت او بدعت سر ی
 کافر شی پقیامت بی مخ نور کا پاتلس قام بی کوری ۚ هر چه
 سر هوا خه کاندلنی سره ی جنک دی ۚ او هغو چه د نیت
 خلاف کړه و ربه نیشی د شفاعت پلوری ۚ درويزه کتاب
 جو بست کړ بل واره افغانان دی هم یاد کا چه فرقه د اکمراهان
 روی زده کا هم ایمان لدوی ژغوری ۚ فرقه ششم شپنم
 مذهب د حلولیه و چئی کفر پیدا واری ۚ دوی وائی شهوت
 نظر حلال دی د غوسپی دغه حال دغه کردار دی ۚ لکینه صوره

دوی پزوری کاهی بنیوری

و وینی رقص کند چه دخدای جمال و م و کوت د ا اقوال د کافران
د اکا فرهم پد غه کفر گرفتار دی در ویزه بنده گفتار
د زره صیقل دی کی لغو بی هو چه وای لقمه ان له حدیث
د بنی کچهار یار مینداردی در فرقه هفتم اوم مذهب د حور یو
خان درویش او شیخ شهرینه پیوهیزی لکه دو و پخلوت شی
شیطان وائی چه دخدای را گوی دوی پسر د نلک لیده
بخطیزی لکه و مریشی د شیطانان لیسکرون دوی واره
د نکار نلک شی و لی خین لکه حور چه پلاس ی صراسه
وی هم چراغون و مر نمائییزی لک پھونیش پشخ کنس و سکه
تخت لید شیطان و مر ته خرنکند شی دابه وائی چه داعرش دی
هم شیطان پنبه صورت و مر ته خرنکند شی چره دخدای لیر ستالخدای
لیده کییزی بیابا د ا و مر ته و وائی لعلمان خیل وی مگری دوی
راه زن دی ستالحال دوی منکر دی چه داحال فی تحصیلیزی هم بدل
ورته و وائی چه موسی لیده صفات و و ته ذات وینی اوس همیش
شوی چه موسی غندی بنی در ترسییزی کاه پییری شی و مر حاضر وائی
حوری دی راغلی راته کوری ویزه ملاست و مر سره کروند چه پرهو
شی غسل کند پردا واره کمانون چه یقین که کافر کییزی دابیان
که افغانی دی بد غه د نلک و بی عبد الله یافعی دی پیر سالرشی مکنه
کنس و غواره کبا و مر د پیر یونیت ژبه نکییزی در ویزه دی بیبا
کوبه روایتی اروید لی لجملة امامان چه اکاه لیدی خلور
علم نوی پییری کاند مریدان بی نبوئییزی اول علم تفسیر دی
حدیث کلام خلورم علم تقاط دی که لدر دیواره اکاه و ل
اکاه نوی عاقبت بر و نبوئییزی از کلاپ کالتعاط لتفسیر
حدیث کلام خبر نوی دی کمر اه دی خلقة کمر اهوینر و لب
هر نلک سری و مر نه پیوهیزی در فرقه هشتم اتم مذهب واقفی

دی دوی لشناخت منکر شوی؛ دوی وائی خدائی به پیژانده
 دانستی؛ وئی پشناخت کنس حیران شوی؛ دوی وائی خدائی دی خپل
 خیر پخپل پیژاندلی پر بنده پیژاندنشی بدغه وئی کمره دی غلط تلی
 لاسلامه بیرون شوی؛ ول اهل سنت وائی پیژاندن حق اسان دی پر
 بنده باند راغلی هر بنده دهمزه زده کاچه خدائی یودی کل کار وئی
 یحکم پیدا شوی؛ در ویزه دی بیان کری بل هر شوک ددازده کاچه
 یودی؛ هرچه وائی خدائی به پیژاندن را نشی هغه کسان دی کمره شوی؛ فرقه
 نهم نهم مذهب شکا سله دی دوی لکسب لاس و کسبلی؛ قل نبی کاند پیاره در
 ویزه کا هم کچکول شی دی پملا پور تری؛ تل خلق بزکات صدقه غواری
 یزازی تل بعذره در ویزه کا دوی خلاف دی دینی لکفت کری پاک
 نبی و کوم و چولی خولی شی یا و لاس شی پمترانک کسب کری؛ هرچه
 اسانی کا کسب نکا رنق غواری تل خلق هغه دین دی پر و لری
 چه مطلق اسانی کانیکدی وی بنه شل وئی طالب وئی علم نه بزوی لو رود
 وینه فر به در عیال لرینه چه ته فصل ترسیزی؛ نه به در
 وی پوره و مری؛ هم هس تل بعذره در ویزه دده عا
 وی یقیامت بی دمح غوینی و رژی چه به دی وی شرمولی
 او که داهمزه عذرون چه میا دکره ول یوپد پیدا وی
 بالک ی نشتر کبه خواست کا یقیامت نیول؛ در ویزه
 چه دابیان کری روایتی لعتبر کتابون را و کسبلی؛ هرچه
 پسروی بکار کتابون دینی پاکیزه راه هغو نیول؛
 فرقه دهم لسم مذهب متجاهله دی خبر یوایم ر بد بخت له
 بیان؛ دوی قوم دی دهریان چه منکر دی تحدیث لقرا
 پیزار شوی دی لعلم لعلمان سر هوا خبری کاند دلیل وائی
 دوی وتلی لایمان؛ دوی وائی چه قران حجاب دراه دی بدلی
 دی برحق چه قران دطریق دی شرموایم دغو پسی لکمان؛

دوی عمر پیدل هم پکفر گمراهی کنس تیر وینه و کله وائی چه دایم
 خمونز خدای دی یابنی دی یا ولی دی کله وائی چه مهدی اخر زمان
 دی و پیدلده زمانه کنس اوس هر هنك گمراهان دیردی ولی نزیات
 یافغانان کنس بنیاد دوی لتاریك پیر و بنیان و اوکرت طالب ک
 خدای مے تیر بی دپاک رسول لپیروی قبول نش در وینه
 خبره تیر بند کړه ده ویل له حدیث له قران و فرقه یازدهم بیا
 هم زده کړه دامذهب د خلویه و د دیسی سر نك بد گمانندی
 شوی و دوی وائی خدای پخلاق کنس خلق پخدا ی کنس محوه شوی
 خا و لیکله شرحه هیه نو وهله خدای و هس دی هسی بوینه
 هر چه خه یکنس وی میان کا واک دی او هغه چه پخه کنس وی هغه
 عاجز وی پیدا شوی و بل مذهب د الهامیه پخلویه پوری
 تری و نقل نمونو د وثره به نکال فرضون ولی محمدي قران هم لعله
 لعامان جا و تلی و نیک او بد پر بله وینه دوی وای مونز مردان
 خرابانی یولقران لمعراج می منکودی دوی د گمراهان
 شعر د قران پخای نیولی و دوی عمر پیدلیموده خبر پیدل تیر وینه
 دوی پشك گمراهان دی هر چه را خبری وائی یا با و د گمراهان
 کافر دی هم عورتی طلاق دا حدیث دپاک نبی ترخله و تلی و
 در وینه چه دایمان کرافغانان لره بس دی که یقین باند وکاند
 هر چه دا خبری زده که پیر با و رکا هغو کلاس پیر پاک نبی ویر لکولی
 فرقه د وازدهم دولسم مذهب تیر زده کړه چه دایا کیزه
 مذهب دی بنیان و دوی سنت جماعتی دی هم پیری دپاک
 نبی هم د ائم مدام صحبتی دی لعلم لعامان و دینه خلائی فرضونه
 نه قضا کوینه محرام پوهیز کاند او بجمه حرام فعل لشراب هم لر قرض
 بسماع لپازی اختیاطی کاند یاران و کسب کاند د حلال هم
 معراج برحق لکزی نه چه پاتن پیدل ری و نل صحبت لست جماعتی نیکو

کار پرهیز کاند ناست نکا لبدان؛ او که شوک و مرتبه نیکو کار
 یا غتد کادوی به بد و مرتبه نوائی چه شریک به پلعت شی
 دوستی کادخدائی الخلق ولی کبر او منی نکا تر هر چا خسر کوز
 وینه دغه خوئی دی د خاصان؛ پفارسی به عربی هر شوک پوهی
 در ویزه بیان پوینت کویفارسی به عربی کس عالمان دی خیل قام
 و تخیل تبه وائی دوی بیان که د کتابون ولی که شوک پیدا
 شوی لافغان؛ قوله تعالی یا ایها الذین آمنوا اتقوا الله و
 اتبعوا الیه السبیل و امرو یاران بمعنی و پوهیزی
 طالبان؛ دا ایت گوره راغله دی مخایه؛ چه ایمان وی راوری
 و ویریزی لنبه خدائی؛ وسیله و مرتبه و غواری طالبان؛ هر چه
 بهینه خدمت کادغه خوئی د کافران؛ وسیله و خدای تهره دی که
 پوهیزی؛ فرائض پر خدائی کوینه محرام بیار تهره کیزی که ویریزی
 دامعنی ی به تفسیر بیضاوی کس ده ویلی؛ بار دکانری خلیفه
 ما پستر کودی لیدی؛ ول دیر گمراهان وائی مال د وائی ار
 ویدی؛ وسیله و خدای تهره دی خلیفه که پسی ز غلی گمراهان
 د شرمنده شی چه معنی تغیر وینه؛ لقتسیر خبرندی غلط ول
 نبیغه؛ که شوک و که تشرق تمخریب دیوان خدمتون؛ که ثابت پر
 پر شرع نوی پد و تخریب کس بدی اوسی تپا بون؛ پقران کس میلیدی
 داشما و بی صحیح دی؛ هر سالک چه موافق پر شریعت شی حق نیوی
 پد وستی دی؛ گمراهان بدعتی واره خلاف کاند شرع بصورت بی
 سبی کاید و زخ کس داویتی د پاک نبی دی؛ د حضرت رسول صلی
 امت به واره اوس دری او یا فرقه شی هغه دوا ویا گمراه دی ولیدی
 فریق سینه دی گمراهان دی هر کار نکا بحساب ول بد به بیت کس
 رافضی باحتی دی؛ اوس شومیز زمانه کس عیسی کو رافضی شهر کی کویر ول
 دیر پکراهی کس غلط شوی داسر مست باحتی دی؛ کل سنیان به واره

ملا پس ترینه دگراه تولی پند پر کا تلی دی + گرمید ا دیو خاکپائی
 دی د سنان هر غوک بند خنی اختری دی پیرود پاک بنی دی
 در بیان اقسام استنجا که بر نه قسم است اوس ته زده کړه چر استنجا
 ده پردانه رنک راغلی + هر عامی د خپسر درویش کا هر چه ده
 به استنجانوی پیژاندلی + داخلوودی پکین فرض دی یو د حیض
 بل د نقاس ده یوه د غسل بل هم هغه بلیدی چه تر درم شری
 زیات وی لیدی + یوه واجب ده ای طالب هر چه د الک درم
 وی او که کم تر درم وی هغه سنتی ده بللی + دا و مستحب
 ده لك ٲوک رونرا و بر و کا د ذکر سی و ونیچینه +
 ما د ا هسی آرویدلی + دا آتم احتیاط د لك ٲوک چه استنجا
 و کا د غریب شی باد پرینبود آتہ روادی ما منلی + دیوه د عت
 د لك ٲوک وینی و کا زی یا هم قی کا استنجا کاند انا د و غ
 ده راغلی + دانه واره استنجا زده کړه دا هم تالره
 باید دی + دوی پڑبه د فارسی و د فقیر دی پد پونیت ژبه
 و یلی + در بیان آداب مبرز و استنجا ممنوعه و نواقض و ضوابط افغانه
 یو وینی بزه و وایم مؤمنان دی و امر وینه + فهدارشی پر یو ویت
 آدابون قدم خای لره چه خین + اول سرا و د نباله د کاند پت
 چه عودت شی هی ٲوک نه وینه + دوم د واره کنرا و د پرنسو
 کاند یاد کسینی پد وه کازی دریم استونری د کا پورته ته خن کلو
 خلورم کا غل پنجم مهر د کاند لر کد خدای در سول نوم پر پکین
 وینه + شیزم د کینه پنبه ورونبل بنی باسی بمقام د قدم خای کین
 او دای هم باید دی هر چه زور د کل پر کین پنبه کوینه
 آتم کرنی د نکازی داله باند تهم د لاری هم داله نه
 اچوینه + لسم مسواک د دالتہ نکا چه لعنت به دالتہ دیر
 پروتر وینه + یو لسم خلال د نکا د و لسم کلام د نکا دیا و لسم

بیا دهنکو حساب د نکا تخور اسم د وکندگی و تڼکوری پنځلسم
 د خپسردیر برهنه نکا چری نوی چه نور څوک بی و وینه
 شپاړسم د بول ورو ورو کوتر وینه هر چه څانګی چری نشی
 اولسم د ځان پر کانی یا پر لوته یا جامه وی زړه شو
 یا پنځا وړه پاکوینه اتلسم د ځان داهیره ویزی چه نوی
 ولاړشی پریوه لوته کدوه وی یا که دری وی چه دادره
 مطلق سنت نه ویلرینه نولسم د کندگی بیت کا پلوته یا په
 کانی او شلم چه به ویزی اول دینی پښه و باسینه یو دیشتم
 هیڅ کانی لوته خالی ندی کفر یښتو چه بی اخلی سکه باید دی
 هغه خیز دپه اول بز تګوهینه بیات زده کړه چه بد ولس
 خیزه ځان د مسلمان نه پاکوینه اول ننی لاس دویم
 خواره دویم مالکه ویلرینه څلورم څی په ل وکی
 او پنځم پغوشایه نکری پویه او شپږم څی پکودری د غوام
 څی پسکاره منع کوینه اتم وایښه هم نار وادی نهم که لوته
 وکې پر دغه دیر او بال لرینه بل لسم دغه ایوه هم
 نار واده نولسم کڅوک څی وینی پاکول کا دوه چه برابری
 مخ نیولی پر قبله وی نار وائی ویلرینه همدسې که ملک
 مور کښینول پر قبله وی یا پلیدی وله پر قبله کا یا کور
 والی پر قبله کا یا اوز دی پښه پر قبله کا نار واده سې
 دینه یا مصحف ته پښی اوز دی کا یا چه پښی ورته تکیه کا یا چه
 خوب کاسر پر کیز دی نار وادی دغه سې جاهل عالم کوینه
 پر وایت کښ دی راغلی چه که څوک پروتڅر په قبله ناست
 پنا پوهی وی او د خدای لویری مخ تر و جاړ باسی دی
 لائق دښه جنت شو هم دوزخ پر حرام شینه بیات زده
 پاتلس خیزه مات د مسلمان او دس وایښه پوپرونه و

بل نچر و سی بل منی او پل مذی او بل و دی و یلرینه : آوشیزم
 سنک ویزه چه له چا پر یوزی بیا اوم دغه چنجی چه را و وزینه
 اتدی باد اوتهمری خوب چه پرتکیه باند دی پروت وینه
 لسم ئی زوه یولسم زیری او به چه و خوینزی له پر هاره
 د لسم چه چه و پنجیزی که خوله د که و اچوینه : زیار لسم کذیره
 او دعورت اندامونه پیر منده و سولیزی پتازه اندام
 ای یاره کهر خوی نو و نوزی او دسی مات شی عالمان
 هسی واینه : خوار لسم که سری مست شی پنخلیم که شه
 پهوینب شیار لسم که لیونی شی پهنه دنک چئی داعقل
 و خویننه : اولسم کوبنی ووزی لپر هاره اتلسم که پناخته کنش
 داهیزه و خاندی چه بلئی واری او بالغ وی پدا واره او دس
 مات شی مومنان دی وروینه : د شریعت داهیزه چارگر میداد
 په پونبت و وافغانان دی پیار کابل خپسردوی لواژ و وساتینه
 در تعداد ایا شهر شمسیه گوید حمل تور یو دیرش و رخی دودیرش و رخی
 د جوزادی : د سرطان آسد سنبله یو دیرش و رخی شمیرلی هغه
 دانادی : میزان عقرب سره دیرش و رخی قوس جدی یو کم دیرش
 دی : د کو حوت هم دیرش و رخی غه باور کاچه دلریش دی : در
 تعداد اقدام شهر مذکور خلو دینم قدم زده کره چه د حمل او د میزان
 دی : او د ثور سنبله دری نیم قدم بیان شوی دی و مینان دی
 د جوزا آسد د وینم دی د سرطان یو نیم قدم دی : عقرب او د
 حوت شیزیم دی واره زده کره که غم دی : د لوقوس شیزیم
 قدم شبه شک یکس و مکره جدی ده لس نیم قدم په پونبت
 رب د زده کره **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** کل آغاز د نیک
 چار پنامه د حق تعالی هر بان دی پد دنیا په نیک بد بخشنده
 د مومنان پعبقبادی : د خدای ده واره ستاینه سانند وی

دعا بیان : مهربان پد واپه کون دی بادشاه دلوی ورخی تالره
 بندگی کوون هم لتامد دغواب و نه : روغ لارگری راد
 وخاب روغ لارغو کسان : تا بنجیل ده و دوی ته نه چه
 تا پرو و پونبل هس نر گراهان : آمین هم ی هسی کپی ای
 خدای چه بی تا خون نر و نه پد و نه سرای : ته و وائی لیه رسول
 چه خدای بودی منزاه : هم غر خدای دی بی پر واته
 لنگ ندی هم زوگری هم ی هیچ یوسیلی نه به و شی
 نه کله شوی : مناجات ای بار خدای تخو تر ساستند
 یوی : پد نیا بنی کره راگری یعقبا ده هم بنه بوی : هم امان
 واکری داور لغذا بون پد و نه کنس و م مسروی : کل حکام
 مستحقانک دپاله دی راغلی : مکروا چه داهر وقت
 داودس کار وایت دی مالیدی : که آیام مکان ی
 یادوی دابه خلاص وی لغه : او که یوی خن و هیر کربای
 دواره خن و هیر کره داخبره کپناری دنک ده عالمه : که آیام
 ورخه و هیر شه او مکان خن و هیر نو دا پیاد دهر بوکسکا
 که دارنخ و پروزه کنر دا درست ولرینه : هم دلس ورخی
 دشوال قضا و نسی بکرووه چه هیچ شک دنه و او رینه : او
 که مکان ورخه و هیر شه بی آیام داکلام دویم پشله : داد
 لیسر دهری میاشت دری ورخی دمنوخ بهر او دس
 کانورد واره کا بغسل : او که دامیاشت دروژ و
 داد درست کا تمام : هم شپز ورخی دشوال پر
 نشوی پیتی دادی واخله له ناکامه
 او که آیام مکاری دواره سه و هیر کره دواصلی
 بشیاددی : دادهر شانه دپاره دکا غسل چه دغه داهداد
 دی : که دارنخه ی کره مضانه موافق شه دای واره وارینه :

هم مثل ورتشی دشوال پرد لازم خزانه هس واینه : قوله
 تعالی وَكَانَ يَوْمًا عَلَى كَافَرٍ عَسِيرًا واره وی یارانو
 یقرآن کین دی راغلی : و قیامت یوروشی به یردیری سخت
 بر کافر باند ملی : وَیَوْمَ یَعْصُ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ هُفْهَةً و رخ
 نه کل بدان واره کرقتار پخیل وجود شی : و واره لاس
 به ترخنکل یوری ژوی ژهغه یورخونا بود شی : په
 پتخوس زره کالون هر خود وی بی ژوینه : پساعت به زهر
 غونیزی ددغه عذاب دپاره تپا بیه : یَقُولُ يَا لَيْتَنِي اخَذْتُ
 مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا هغه و رخ بوکا هر خوک ارمانونه پشیمان
 دابه وائی کاشکی مونژوی هغه و رانه دنیا کین در رسول
 به پسروی : يَا وَيْلَتَى لَيْتَنِي لَمْ آخُذْ فَلَا نَاحِلِيًّا دابول
 کشکی مونژ هغه و رانه دنیا کی : لَفَلَا فِی دِینِ شَحْصٌ
 کری نوی دایاری آشنائی : لَقَدْ أَضَلَّنِي قِرْلُ الْکَرْدِ
 منکر و لقرآن لر رسول هم لدینه : خکه مونژی و شلولو
 لقرآن پرده و کره مونزه مینه : بَعْدَ اذْجَاءِیْ قُرْآنَ رَاغِلِ
 و پر مونزه مونزاکاه و ولقرانه : بیادده یلایره مینه
 لاس و م و کینه لقرانه خکه مونژ شو بی ایمانه :
 وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَدًّا و لادی شیطان عند
 بد خواه شه خمو بزه زره غوز و دچار و نه شیطان قل
 یغلیبی پهلایکی و دسری تراول تراخه : وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ
 اِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَكْجُورًا بقیامت به پالک
 رسول هم داو وائی و بنه خدائی ته تا قرآن و ه راستولی
 دی گمراه و ه رتلی پس نسله خئی و نیوه به پراته : خکه در
 دشواری بشی نازی پر کافر به حساب : بد و زع کین بشی
 یات تل تل خلاص به نه شی لعذاب : سکه لازم براد میات

۳۴
 ۲
 ۲

چه پیرود قرآن شی بدو و سرای : هر چه لای یقرآن دے
 لکولی به شکم بدی وریشی تخی : وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ خِدَائٍ بِخِطَّةٍ دَوِيلٍ هِرْجِه لاس ی
 یقرآن دی لکولی : باری باند و کانری مومنان ما هبنت
 و دوی و رکری : دقرآن پیروی فرض شوه کئی کوری دقرآن
 پایتونه ولی دیار و دحب پیروی نده لازم شوه پیروی
 پرمرونه : اوس لازم شو مومنان چه پیرود قرآن اوسی
 بدنیابن : هر چه پیروی دیار کانی قرآن هغه کس
 بشرمند شی بعقبابن : لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَ
 الْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ تَأْسَهُ مَكَانُهُ
 ای حلقه لبیدین لکمراه سره یاری ملکیری : دوی
 منکر دی لقرآن لرسول ستاس لاس بوخیزی لمومنی : لکه عقبه
 و پیرسول ایمان راوردی دقرآن ی و هسنلی : بیائی مینه بخت شه
 لابی خکه لاسی لقرآن و خلی : عقبه خوار شه بد و کون دایه
 کوره صحی شه : یودی دپاک رسول به بند کبش مپشه بل هور
 هم دوزخی شه : اوس خموز بزمانه کبش هم احمق پچد دیردی :
 پیروی کادسری دسری حکم کار کاد قرآن ویلی و هیردی :
 وَلَا يَجِدُ بَعْضُهُمْ آيَاتَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَيَخْتَدِ
 مه نسی عالم که بوهیزی : چه دوه حکم به نفوذی لقرآن بتر
 هیزی : هر چه حکم دسری پخان قبول کاد قرآن حکم به نودی
 هغه خدای دی بند شه او پزاری دهغو چه بیحکم کبش و مرئ
 هر خوک خواست کانری لخدای مومنان لا خلاصه هر
 شمو تزلزل و کازی لقرآن خموز درونه کوی خن : خلاص
 دایان یی به تفسیر بیضاوی کبش دی ویلی کره یمداد
 بند لیده لی : هر چه دانتقلوبین هغو خیل ایمان خورلی :

در بیان معنی امنت بالله و ملائکته تا آخره خالق صفت بکرم خرم
 توان وی دژبی : دغه پس در رسول ثنا بوایم خو حیات نیم
 پر نری : دغه پس در رسول چهار یار تداگاه شه لبابکره لعمره
 پس عثمان پس علی دی دز به غوز و دیا چار و ره : تا س
 واروی ای عالمه هر هلك چه نوعاقل بالغ حرکند پدا
 جهان شی : دی عوره که میره وی تردا کل فرض وینلی بنه خدای
 پیزانده کلی پده تا وان شی : امنت بالله اول هسی داکاه شی چه
 خدای ذات لری بی مثل بی نظیره بی مثال : فی ذات دجا پر نک
 دی ته هیشوک دده پر نک دی کل اکل لزبه و باته و ویر بزه
 بقادر و الجلال : نهی پلا رسته فی مورشته نه عورت ندی
 زوی اولور لرینه : نه خوره خوری نه او به خنبی ندی زاری
 ندی بیناندی لبندای کانه نجساك کانه پروا و چال ریشه : ندی
 نوردی ندی سپین دی نجر زیرا و سور و زرعون دی :
 پرنگونو کنس هیچ رنگ پده جور ندی نصورت لری ای
 یاره دی بی شبه بی نمون دی : فی خای چری نیولی چه دی پیوسته
 دی یا کنشته یا پچا ننوتلی : نه ذره شی نه قطره شی چه پیوند شی
 یا بیلیری : نه نور چا پده کنس خای مقام نیولی : بهر پی
 وای چه ذات دی به پوشش وای وجود دی سکر وجود
 دخیل خنبتن هم پدا رنگ و پیرنی : او که خیل اکل
 بکا نری بیا بفکر به غواری لایمان وم واته دی
 که با و ر پدا قرآن او پحدیت تا سی لر :
 بیا آکاشه چه خدای تل و تل
 به وینه لازل تپا ئینه : ندی نوی پیدا شوی
 بنه و رک شی هر چه دا اکل به کاندی هغه و واته
 لدینه : لکه اگاه د خدای پدات شی دغه پی اگاه هم

یصنعات شه: لکه ی ذات بی مثل زده کپی او اگاه ی بصفات شی
 دی پخلاص شی له فساد ده: د خدا ی ذات صفات قدیم دی تل تر
 تله هیچ زوال و دی نشته: دغه ذات او صفاتونه سره یو یقده یی
 کنس جملہ پیل دی پوئی کنس بیار نه کنز لکهنه: دده د پردی صفت
 دغه واره په بیان نه هیچ نبی نه هیچ ولی کا: ولی لازم پهر مؤمن دی
 چه داخوسره زده کا چه ایمان خپل پری قوی کا: اول
 زده کړه چه وجود د حق ژوندی دی تل تل پز واله:
 نه په ساه نه په ارواح دی دا ژوند ون هم د دغه وجود
 یو خوی دی بی مثال: دویم زده کړه چه وجود د حق دانان
 لازل تر ابد هر چه وشو یا بشینه: له کل زرحبا اگاه دی
 چه هیچ خیر نه نوی نوی زده کوی نو هیرونی: دریم
 زده کړه چه دی توان هسی لرینه که دا او واره اسمانه دیو
 ماشی په پوست کنس خایو نیه بی خای کا: پنجه د اسمان هک
 ماشی بلوی کا دا هم پده و شینه: هسی که شوک مت پر نیکی
 وکا بیامینه محبت پس روان شی: که هر خوی پدا لوح محفوظ
 کینولی وی بی دینه دی به اوس اهل ایمان شی: او که شوک
 سستی وشی مت نکاند بر نیکی پریدی پس روان شه:
 هر خوی پدا لوح محفوظ کینولی پامان وی و اوس په ایمان
 شی: دغه لره به الله و وکا دغه هسی توان لرینه که پوهیزی:
 سکه بایده دی مؤمنان هر شوک مت پرینه وکانزی چری
 نوی تر ابد وکیزی: دی م توان هسی لرینه هر چه دی کا پده
 کیزی: لا و بوکا صورتونه لاسمان بارانونه رنگارنگ کیاه
 وگوره چه لری زرخونزی: خلورم دغه وجودم خواهند
 دی هر چه وشو یا بشینه: دغه واره ده خواستلی لا پخوا ووت
 بده به لا کیزی نهایت به نلرینه: او پنجم دغه وجودم اروید

لری بی غوز بی اسبابه که ترخله خوک خه و یاسی یایزه کز وینه
 دی اروی بی حجابه او شیزم دغه وجود لیده لرینه دالیده
 ی دی بی ستر کوبی گمانه که میزی پتوره شپه پتوره تیزه
 چلیک کا داماغزه ی هم دی وینی لاستخوانه بل اوم دغه
 وجود ویل لرینه داویل ی دی بی شوندا بی زنی هم بی ساه
 هم بی خرف بی اوازه هم بی لوری خیل اهل پکس و مکره چرنه
 چه شتی براه هغه اوازچه موسی پگو ه طور وه
 ارویدلی یاچه جبرائیل قران خنی موندلی هغه اوزهم مخلوقه
 و دخدای نوی صوره بقدرت ی پیدا کهری بل اتم دغه
 وجود لکه به ازل چه خواهند و هسی اوس هم خوا
 هند دی هر چه نوی نوی کیزی دی دوار و پهر دم
 کنس خواهند هم کنند دی بل هم دی یخوف
 یچگون دی دایچون یعنی بیوقت او زمان دی زمانه پرینه
 تیریزی تر پیزی نه خوانیزی تل تل دی یکسان دی یچگون
 یعنی بی مثل بی مانند دی بی نظیره ترجمه عقولون بر دی هر چه مثل
 پیدا کر یا صورت بی گزیننه مسلمان ندی کافر دی کسم بی عیب او
 بی نقصان دی هیچ نقصان پر نرغیزی سکه مطلق ی پندای نه
 عالمه هر چه عیب او نقصانون پر جو پیزی یعنی وای صفت دی
 به یونیت وای چه خوئی دی سکه پهر وجود کنس دیر دنک خو
 یونه لکه وجود دپال الله یو بی نظیر دی هم بی مثل بی مثال ی
 دی کل سره خو یونه لکه وجود الله تل و داخو یون ی هم نل و
 تلبوینه به بیشکه کمر اهان دی هر چه یوصفت دحق نه وی
 گزیننه هم آگاه شه دحق کل سره نومون نوی ندی قدیسی
 دی هر چه وای دحق نوم نوی پیدا شه یاخه نوی نوم ی کیزی
 هغه و ب پکراهی دی دخدای ذات اوصفتون جدا دی

المخلوقات مخلوق را نکلی یزی : چه مردان اوسمانون یاد از مله
 دهنه خدای صفت گزیننه کافر کیزی : بل آگاه شه چه خدای بود
 بی شریکه ملئی نشسته د خداهی : نه محتاج د چارنیک نه پرواه
 لری د بدغم نکاندی دخیل بادشاهی : د خدای شناخت په
 بیله بیله دی بچله واره نرایا نیزی : ولی هرچی بذات او صفات
 واهمهزه پوه شه هغه کس لعارفان حساب یزی : و ملائکته
 بل آگاه شی مؤمنان دافر بنی بنده د خدای دی : **خوڪ**
 لنوره **خوڪ** لناره پیدا شوی بی حساب پهرخائی دی : دوی
 خواره او به خورینه آغوسان نه آغوندینه : دوی هم
 نوا و بنشی ندی نه دوی زوی اولورلرینه : دوی د خدای
 پیکر چارکانه ستر یزی نعم کا ترهیر یزی : هیچ عمل
 بیحکم نکاشکه دوی بدغه کره نخلط یزی : هرچه وای چه
 فریبتی شوی غلطی د فلا نه ارواحی و کینس بیای
 پریشو : بدغه وای کافر شه دوی داغ د لعنتی
 پر خیسر کینسو : **و کتیه** لکه فریبته و م
 گری قبولی مؤمنان و منی د اکتابون : چه راغله
 پر نبیان لنبه خدای جبرائیل هملا وازه آر
 وید برا فلا کون : داخلور پکین مشهور ده
 نوری ندی حساب شوی : ته ایمان پرواپ و بر
 وره منکر مشه چه منکران و دوزخ و ته
 تیر شوی : دغه واره مخلوق ندی قدیمی دی
 خالق اوصفاقی دی : **لک** نبیان مخلوق را علی شکم دوی
 می تر نبیان پر بهی دی ولی هرچه را پکنت اما مان بیان کری
 هغه هم دی پد رنک مؤمنان **خوڪ** اصولی **خوڪ** فروع دی : او
 خیر و علی الحدا ن هغه اصول چه دنیمان پخطور مذهب په روغ وی شی

مسئله که در فروع هم برابر اصول وی پر مزدی پلیمه
 قیلوی: ولی هر چه ملحدان بیان کری که پلاس و مچری کنبور
 یابہ اور یابہ او بوی و رانوی چه د کفر نساخ به پریوزی:
 د ملحد د کتابونه نقش داده کیوهیزی ای عالمه: روایت بی
 هیکله اصوله بخوریزی چه دوی دی د کمره امان: و رُسُل
 بیانیان واره قبول کره بحساب بی مہ کنباسه ولی به پکنب
 ترسل دی: بهرسل کنب خنبستان د شریعت م دغه شپردی دغه
 شپردی کنب فضل دی: پاول آدم صفی و چه ترده پخواه شوک نه
 سری و ونه شوک بی و و: هر چه ترنوخ پخوانی و که مرسل و
 د آدم به پیری و و: بل خنبستان د شریعت بیانوخ بی و چه ده
 نوی شریعت بیانه و نه: هر چه ترخلیل پخوانی و که مرسل و دا
 عالم ی بد غه دین پوهانده: دریم خنبستان د شریعت خلیل الله
 و ابراهیم دده نامه و: هر چه تر موسی پخوانی و که مرسل
 و هم دده پشریعت ای انبوه و: خلورم خنبستان د شریعت
 مهتر موسی و ویدلی پر بنسپا و: هر چه تر عیسی پخوانی
 و که مرسل و دغه دین ی و عالم و ته رسا و: پنجم خنبستان
 د شریعت مهتر عیسی و شریعت ی دیر آسان و: هر چه تر
 رسول پخوانی و که مرسل و دی و لار هم د دغه دین به
 بیان و: شپزم خنبستان د شریعت پدا اخر زمانه کنب محمد
 اخر زمان و: شریعت بی هیکله بدل نکاند که بی وی که
 ولی وی ترقیامت دی چلان دی: دانبیان لکه عیسی
 به اخر راشی یا الیاس یا مهتر خضر پد بیا حیات غریزی: دوی
 دی واره در رسول د دین بیان هم پیری و کالکه عالمان هسه
 چلیزی نسکرت زده کره هر چه پس له محمد بل یوهی پیغمبر نه
 پیداشنه و شینه: چه دده دین به منسوخ کا و داخل دین به

وخلق تم تبينه : او که خوک هسی و وائی هر چه پس له محمد پنهان
 یم مامنی : که باور چاپد و کره دغه دواره کافران شود دواره
 لاسی و خات له مومنی : محمد ختم دجمله پیغمبران پس له
 پیغمبر نشتر بی عالمان : عالمان حقانی بی دین بیان و اینه
 خوحیات پد نیایکی وی یاران : عالمان حقانی م خلیفه کان
 د پاک نبی دی پاک نبی هسه و یکی : چه زه مرتبه یم حیات
 یم عالمان حقانی م پخپل خای دی کنینولی : بیات زده کره
 د نبی یاران انبوه و وولی در دیرش زره یاران ی پد فتر
 و و پریوتلی : ول به تردوی وارغه خلور و و چه هیچ یارد دوه
 تر حد هرگز نه رسیدلی : ول به پد خلور کنس و ابابکر م
 پردادری مرتبه دده بلند دغه پس داد و د عمره عادل
 لوی و ه بنه سر کنند : دغه پس پر علی که هم د عثمان دیره لوی
 و : دغه پراصحاب پراهل بیت مرتبه تر و د علی و ه : دغه
 پس مرتبه اهل بیت دغه : پس مرتبه دغو کسان : چه رسول
 و د جنت گواهی پر لوی دوی شیز و وائی یاران : دغه
 پس مرتبه دغور دیره پرسری پر پیروی پردیوان :
 چه حاضر و و لرسول مهتئی و که جنک ی و کر دید مراله
 کافران دغه پس مرتبه دغور یاران چه حاضر دوی د حدیب
 پرا نبوهی و و : دوی رضاد رسول و کره بی اختیاره رخیل
 خان پمک راضی و و : دغه پس کل اصحاب واره افضل تر
 امامان امامان تر پس وان : دغه پس تر و بی علم بی علی به تقوی
 خه هی نشتر و پوهیزی مؤمنان : اوس که هر ملک سری وی دئی
 وی که مرئی وی حبشی که قریشی وی : که بعل عمل او پد تقوی بخه و شو
 لایمان مطلق بدی ولی وی : او که اصل ی سید وی قریشی یا ما
 شی وی یا اولاد پاک نبی وی : که سنی مذهب ی پر لینو شریعت

پس شاگرهغه کس بد و زخی وی : سکه دخدای او در سول د
 چهار یازدغه هنره پیرانند پهرچا فرض دی : پر عورقه پیرمردان
 پیراناد و پیر بند و و لازم شوی لکه فرض دی : کریمداد و ابره د
 خدای د پاره و و پوینتانه دی پیادکا : لکه پوینت دین و وایه
 شه و مرک حجت د پوینتانه شه چه و خدای ته بی زیادکا : و الیوم
 الاخر بیابا و رکانزی ای خلقه د قیامت و رخ هم راشی : اسمانویه
 به راه پیوزی هم بکل غرو نه : هباشی نور لا و زم لستوری
 برابریوزی لوس پلور بهمانی وی : هم ترپو نسو کال لری
 به غرری د دوزخ درومی هم ته سل کال لوری به لینه
 وی : داوینیه یواره سپین شی هم دلوئی د هلاک طیبته
 الحیرانی : د امر به بکل زنداوی چه بخت بی کوری داخواره
 بهغه ورخ به لکه هر شوک خان پشان وی انبیا که اولیاوی :
 دامه تعقیبی به تبتی لرم ابراهیم له اسماعیل لاسحاق
 دهرچا به دغه خیل پتی پشاوی : بهغه ورخ به د نسب پوینته
 نوی چه ته زوی اولور د چای : بهغه ورخ به پوینتنه لعل
 که سیدای که علمای : که عمل د برابر شریعت وی سکه مایه
 بد جنت وی : او که تله دشوه سپکه د نیکی و سکه ستا به
 پسفر کنس سکونت وی : بهغه ورخ به لکه هر شوک خان
 پشان وی یو بعرض دیل و نکا : د محمود رسول بود ره
 پخیل د ازاری کو کار بوکا : چه فریاد لرم
 و تاته دغه یو فریاد م و تغوزی اے خدای
 چه ایمان ئ سلامت وی دوی راوری لرد و
 رخ ئ آزاد کره و بهنیت و ته ئ بیسای :
 لکه محمود رسول رویداد به پاک الله ده
 هم پدر د حق قبولدی هرامت یور و وان

داپوائی هر چه موزو و قبول گوی دارسول دے
 دوی به غزور پس و کا محمد استامت یو عمل دارد
 شریعت یو پند هب هم دست جماعت بو ولی خدای دایم
 داناظره حال پد نیا یا خرت دی به هر سری به بیل و رخ
 کند کا چه رسول داو لاد پشریعت دی به نین نور بو رخ کند کا
 چه رسول بظا هر داهم عامل پشریعت و و کلیمه بی و یلهم دین
 دعوه ی کوله ول غرق به بدعت و و هغه کسان چه به
 عامل پر شریعت وی پند هب بد سنت جماعت وی به تحقیق
 بور پوهیزی چه رسول بی پکرو به حمایت وی به ول زار د
 بدعتی گراهان بد مذهب بیراهان به چه رسول به به یکلت
 خنی و یارشی شما خدای نه م بوی لد هس بی ایمان به سکه بایک
 دی مومنان هر رنگ بدعتی بدعت بیا رتاوسی به هر چه
 بیل بیا در رسول لطفه نشی رسول بخره یوسی به بخره و رخ
 بکل عالم خبیه بیل کا بجد بی طفه کا به که نیکان وی که بدان وی
 دوی به رخوک پدا خیل امام پس کا به که امام ی سنی نوی
 اوولا پر شریعت دنی نوی به دی دو راند دوی دورست
 و دوزخ تری بیای دغه حال به دسی وی به دوی بواره پس
 درومی او لعنت به یاند وای به چه تاپند و مونز را نکر دینک
 داشومیت واره دنادی و دوزخ ته مونزه بیای به او پس خ
 دهغو و چه امام بی سنی وی پند هب بد سنت جماعتی وی
 هم پان عبادتی وی هم پس روی دیاک نی پعل شریعت وی
 دی دو راند دوی دورست پنادی کنس و جنت به بیای
 ددغه شکر دیاره چه نیکی ورونبو و صد رحمت به یاند
 وای به سکه حیدر کانزی یا رانوی لیرا عبد من هب امامان به
 چه بحق بومر کا به همکله نکا یا خربودری بی ایمان به پروه

خود قرآن کانری ای خلقه ولی پند لید سنی امام نغوزی که
 ثابت پد غه بندشی پاخوبه و بهنبت و ته کوزی : وَالْقَدْرُ
 خَيْرٌ مِنْ شَرِّهِ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى لکه وم دابا و روزی شه داهم و منی
 عالمه یو خالق دی یو فاعل دی : هر چه داهم بره ئی ند
 پیراند لی دی لیدینه دیر فاعل دی : دا خالق هغه باله شی چه
 هین نوی دی شه و کا : او غافل هغه باله شی چه پرشتو خیر و نه
 یاند خیل کپه و کا : سکه فاعل لکه سری وی یاپیری وی هم
 دانور خیر و نه چه پرشتو ئی مت چلیزی : ولی خالق غه
 یو الله دی چه دانشت او شتری دواره یکباره پچم کیزی
 سکه صورت دد بندگان پاک الله دی پیدا کری عام خاص
 پدا یو هیزی : ولی چارد نیکی هم دب دی هم ددین ددنیاکه
 هغه کوم لوری کیزی : قد مویه و دی و ئلی چه دا چار چه
 لیدی شی پیدا کری و نی ئی بند دی : پند هب داهل حق دا
 و ئل دی د کافر و بی ایمان دا قایل ئی شرمند دی : که بند هم
 خالق وائی دخیل چاود غه هم بره دده نواوی : پس خالق نیمه کری
 نوی د صورت دار غول پدا آسان وی : لکه صورت پر نرغیزی
 سکه معلوم شو چه دا چار خالق پد نکیزی : لکه دده صورت
 غه یو الله دی پیدا کری دد چار خالق هم پر دغه الله رغیزی :
 بیاجبری و دی و ئلی چه خالق دد غو چار یو الله کنزلی بوی :
 لکه خالق ئی یو الله شه دغه هسو فاعل غه یو الله نیولی بوی :
 پند هب داهل حق جبری ته قدریه و لا تیردی : کل دا :
 نیک چار لید پر الله یو جور وینه : پد غه وئی کافر دی دوی
 که نمونج که که روزه که صدق که سرسایه کا : دوی وائی مونز
 و نکره دغه خدای دی چه پر خیل داهنه کا : او که دوی تمونج
 و نکار روزه و خوری یا چه غلا و زناه کاند : دوی وائی مونز

و نکره واره خدائی دی خدائی پخپل بازی کاند : اهل حق
 یورپو هیزی داویلی دی د کافر بی ایمان : پمذهب غم د سنان
 حق خالق بنده فاعل دی و پوهیزی مؤمنان : سکه سنیادویلی
 حق خالق د صورت و ن هم خالق د افعالون : خالق ی پر الله ده
 هره چارچه شی خور کنند د بند پراندا مون : خالق دهری چار
 اندازه او د قوه ورسولی لاله روح کنزینه : ول کره د
 هغی چار فاعلی او اختیاری م بند روح شمیری : هره چارچه په
 یکلخت بند روح شمیرینه قدریه دی : او که بتولی یکبار
 لاله روح کنزینه هغه کسان م جبریه دی : پمذهب د اهل
 حق کد د وار و شر په بیارته یو انصاف و نسریاره : خالق پر الله
 نسریول هم ته منکر مشد د بند لاختیار : داهم زده کره چه خالق
 دهری چار یو الله دی که نیکی وی کیدی وی : ول داهم د
 ده خوی دی چه راضی په نیکی وینه په پدی هم ناراضی وی :
 وَالْبَعْثُ بَعْدَ الْمَوْتِ : داهم زده کانری ای خلق پیوخل
 بکل عالم سره فانی شی : بی الحق به اوه خیزه شی پات نور بکل
 سره نفی شی : داوه اول لوح پس قلم پس کرسی ده پس عرش
 پس جنت دی : بل ارواح دی بل دوزخ دی د حق تسلل
 دغه هیس ارادت دی : نور بکل سره فانی شی زنده سر
 بواره و مری : پد یرش کال بقراره قرار ی وی نه سری
 پجرت وینه نه میزی چه دانه و خوری : بیا آگاه شه چه بهنه
 بی وی کو م چه د اکل عالم بو تغاری بوخل : دا آواز بوی
 لصوره چه سری پیری فریتی بواره و تغایه
 پر بله : بیا آخر چه داد یرش کاله پیوره
 شی اسرافیل بژ وندے کاندے
 لک دی صور پرشوند کاندے

دے پیابله حکم د
دمسل باند وک اند
پاول کن اچه فوکا حق به امر پشپیل باند کاند : داره ده
صورتون کوی تللی تر مشرقه تر مغربه پر خپل خائی بی تول
کاند : بیا دویم کن اچه فوکا صورتون بی جورشی سر
تر سره : هیچ زره به خطاشی تر نوکون تر وینتوچه پروتلی
وی لسه : دغه هسی زنده سره بکل زندگشی ته فریستوته سړی
ته پیری : هیچ مخلوق به پات نشی بی ژوندون تجارتی هم ته مخ
تمیزی : دغه پسه بکل غرونه دریا بونه پبله کد کالور دلوهره :
دامزکی بشی هواره لکه و دغوه بند راشه وی کورم : داد نور
انلس مخ بکا کنبته نیزه وار بی نزدی کا : په پنخوس زره کالونه هغه
ورخ بی او زده وی لور پلور دسه مانی کا : خواو یا اوینی خرویشی دکم خست
و به هوهره و بهیزی بیا خوبی خولی بلزی غی هم پرده بود ویزی بل بهدی
پکین وریزی : ول هر چه تقوادار او پر هیزگار شریعتی وے :
هغه ورخ بی دعرش پر سایه کاند چه بخدای خنی راضی
وی : هغه بدل پنخوس زره کالونه باری خدای هسه
تیر کاند : لکه سړی پساره سیوری زره بیغ دوه رکعت
نمونه و کاند : دغه پسه به عالم طیفی کاد نیکان دبدان انومی
کوبنی کوبنی : سکه پزار دبی ایمان دوزخی هر چه دوی
د پیغ بزچار پوینی : او د پر هیزگار مؤمنان چه بهنت لسه
به درومی : دغه حور براقونه به یکبار له دیلاره سره موی
هر خوک مت پر شریعت کازی : رویو شریعت دنوح پیری
هر چه ووغرید یو زره لشرع داهغودا یم به پخه دی خواری
داوئل پیری وود ساده افغان دپاره به پوینشو زبم د و غ
رساله کره : د بیان د عقیدت و مومنان د سکه شکره مانا عقیده

اکره: دایمان بی قوی شی هر چه داهمزه باور کا و پیاد کا
 کریمد ادیو کنا گاردی و سکه دهم نیک دعا بد اد کا
 و ربیان واجبات اسلام گوید کند شوک دو پوینتینه واجبات
 بشریت کنس واره خودی: ته و وایه چاره دی دغه واره
 مامنی پیر پنبودی: اول سر سایه واجبه ده که تو نگر ی غم
 همزه خو پاس خمزی له اتیا و بهلولی مؤمنان: او او ریش
 دوه کو نپه باسی له خلقه بیا دانوره غله هم پدا دو فکانزی یاران
 که فرزند و م هلاک یا که چوبی وی ترا و نیش و اوردی دغه خبره
 پهر ستر تاس و باسی مؤمنان: او که تازه لموره و زیزی: روم
 که فرزند وی یا چوبی وی سر سایه ی ده واجبه عزیزان:
 او که فرزند و م وی بالغ یا عورتینه وی سر سایه ی واجبه نده:
 مگردوی صاحب نصاب وی ای یارانو: دوی دخیل مال
 و رکه او که نوی ستمب دکی و م که دیویننه وی ای نامداره:
 دویم دلوئی اختر کو تن واجب ده که تو تونگر وی پستری
 سری کوزینه: ول غوا او مینبد او بنردا و ه سری پیر خیره
 سم چی تیت دقربانی وی هم کوزینه: دویم و توهم واجب ده
 خلورم که تو نگر ی عزیزان دوی نادار: چه تو نبه ی دصبا
 دیگاه نوی تو نبه ته و رکه ای باره: بیا تو نگر ی بشریت کنس هله
 شی هر چه تیر تور و زکار مال وی دغه کل سره جا کره که قیمت
 شل خلونیت متقال سره زروینه: یاد و م سود راهم سپین
 زروی دغه پس دتو نگر حکم ادا کره: پنجم دمو ریل از خدمت
 او محبت لفرزندان واجب و این که دینی وی: او که دوی
 وی اسنی مذعوب تلکی سکه تو نبه جامه دوم که اولد و چه
 بهیت هم کمر اهی وی: شیزم واجب دی پر عومره چه دخیل
 سنی خنبتن خلد مت دتل تمل کاند: او که دی ملحد و چه

تیغ دی واخلی زناه دنگا داکمراه میره دی ووهی دویاند :
 اوم واجب پروپوهیزی چه عمر ومرت وایین : دغهم هلو
 قی حج دی هر ورخی دمکی عالم کوینه : بل تکبیر تشریق واجب
 دی دلوی اختر دهم لصباح ددر یار لسم تر نماز دیگره پر
 دادرویش ووقتون : هم امام هم مقتدیان اصیل بالغ بیانارینه چه
 مقیمان وی پشیره کنس یا یکی جماعت مستحبه چه جماعت وی دمرون
 هم هس مسافر که مقتدی دمقیم وینه یا عومر اقتدا پناارینه پس و
 کری دوی دهم تکبیر وینه : او امام که تکبیر وهرگاه خو خارج
 مسجد نشه دمنافحه پشای دراشی و دوائی لخارج ساقط شینه :
 ول یقوم ی خو واجب دی چه تکبیر دوی ووائی لا خلاصه
 دتکبیر تشریق واجب دی لکه و تر پهر فرض پس وائی پویلی کره غاره
 خلاصه : او که نمونخ وی قضا شوی لدیو و مر خوبیا بد کنسی
 قضا پجماعت کا : هم تکبیر پدی واجب دی چد وائی کدا خدای
 اور رسول طاعت کا : او که نمونخ بوی قضا دنومر
 و مر خوبیا بد بل کالئی قضا شوی دتشریق وی : دی
 اوس قضا جار باسی تکبیر نشته پد بانید پرده چار د
 هر چاسره قصدیق وی : هم که دامنونخ دتشریق و
 بخارج ی دی جار باسی یا عومر دعومره امامت کا دا
 تکبیر پدی نشته : منفرد هم واجب ندی او که وائی به
 بهتر وی هیچ بدی دالر نشته : و ربیان سنت اسلام گویند بیا
 کثرت دی و پو بنشین چه سنت داسلام خودی ته و وایه چه
 او دی : تراگاه شربل خلاص شی لپسانه : پاول ختمه گوا
 دی اورد ویم دغدر بیت و انستیل پوی : دمریم وینه لکه
 یونری نکازی ای ساقی : شاورم نوکون غوغ کوی بوی
 پنجم من هر بل سنت دی او شیزم وینه و کانه اتخسل :

اوم کوز وینته کره لرد سنت له یاره خلاص شی
 بیه هلا دشتی بغرک : وریان احکام شریعت بی احکام
 د شریعت واره آت ردی دا پتخه پکس رواد :
 اول فرض پس واجب پس سنت بل مستحب دغه پنجم پس مباح
 دی : اودا در ناردی یو مقصد پس مکروه پس حرام دی
 سکه مقصد هغه باله شی چه بندی دشی پر ورکه دغه فعل
 نا تمام دی : وریان اقل مدت حیض و نفاس و اکثر مدت هر دو بیا
 آگاه شه چه د حیض بزه مده خوده او اکثره ی خوده : بزی دردی
 دی شبان روزه هر چه کم وی هغه رنج دی غول د حیض و مرتبه
 نوای : او اکثری دالس دی شبان روزه هر چه زیات وی هغه
 رنج دی : سکه پد رنج کبس نمونخ دوزه پشای کاندی د اوی
 کوره د پند دی : بیا آگاه شه د نفاس اکثر خلوینیت د :
 شبان روزه بزی ندری چه پاکی : د چا دیرس وی د چا شل
 وی د چا یو غل وی خا خکی : هر چه زیات تر خلوینیت دروین
 هغه رنج دی که ی گوری : سکه خنبستن دهم و مرد روی هم د نمونخ
 روزه و کاند پیل پوری : بیا آگاه شه چه د حیض و نفاس واره
 اته خیزه لعوره کاند لری : اول نمونخ پس روزه پس خنبستن
 د پد اهیزه زمانه کبس لعورت اوسی لری : خلورم د دا عورت
 مسجد داخل نشی طالبان دی واروینه : او پنجم دکه مکی طواف
 نکاند چه اوبال ی و یلرینه : او شپزم د قرآن یاد هم فلوینیه :
 بیا اوم دی پلاس هم نه آخلینه : بیا آت تر پرتازه دکنه لاس د
 میره نه ورغزوینه : لکه پاک شی نه حیض و نفاس دغه نمونخ
 بومر یا خنبه شی : او روزه د قصدا و لرینه یاران چه د پاک رسول
 بزیه ورخن بنه شی : وریان مقصدات نماز بیا آگاه شی یاران
 پادب ی گزاری چه د نمونخ محمدی راز دی : فهم کاندی له

پنجویشت خیزون : که یو خیزه پد ه کینس راشی سکه فاسد دغه
 نمازدی : اول خبر د دنیا دویم سلام چه نماز گذاری د چاولی :
 او دریم که خوک سلام لی دی علیک کا د اسلام علیک دده پنجاه
 او رسول ندی منلی : خاورم کته و خورینه تر یار خنبین : او پنجم که گویم
 رکاب او شپنیم که آه ی و گویا اوم که او هئی و گویا اوم که ژ پا
 کاند د دنیا یوه درده یا لغم چه عزیز ی چری و مری : پنجم که بی
 عذره توخی که یادی غایره هم تازه کاند رو بنیان : او کسم که بی
 د بزی خواب و کاند : یو کسم که خوک د بزریری د بد یا خبره
 وی نادره بیا وده و ته ی کاند : دی خواب و هغه و مرکا که خوک
 ی وی په بل رنک خبره یا آیت وی لقمان : لک سبحان الله انا
 لله الحمد لله وی نمونخ ی مات شی بی کمان : دو کسم که امام ارش
 بهمانه کینس مقتدی دی ارو کینسای رواد ی : او که خیل امام ی
 نوی د نوم چار و کینسایینه نمونخ ی مات شی نار وادی :
 دیار کسم که امام ارشی مقتدی ارو کینسای دی ی تغویزه
 باک ی نشته : او که و لغویزی وینا د هغه کس چه اقتدا ی
 پس نوی نمونخ ی مات شی : چار زبنت : ولی د ابهر تراغله که
 امام دری آیت لوستی قرأت وی بی الحمد داله ارشه و لقبه
 ته د نگوری : او که دری آیت نوی لقمه و رکه مقتدی دی واخل
 باد بل سورت ولوی اولطمع د خان ژغوری : خوار کسم کخوک
 قرآن غلط ولوی یغه رنک چی معنی تغیره شین : پنجاه کسم که سجد
 و که پر پلید زمکه باند یا تنکه قیاس قد مون پر پلید زمکه
 زدینه : شپا کسم که دنیا خیز و غوارینه پنجه بهمانه کینس لبند
 خدای : او کسم که پره چاری پکین و گوه دغه نمونخ ی شه پنجاه
 انکسم که بهمانه کینس خوک و خاندی بهغه رنک چی دی و اروی
 نمونخ مات شی : نو کسم که مخ ی فیر لقمه و خور لستره پد غه

هم لوری پسات شی : او شلم هر چه فرضون د نما نچه دی که یو فرض
 خن پر یزدینه : یو ویشتم کشتی عورت برابره لودان چه پصف
 کنس لودان سره سم و دینه : کد غه عورت کوی اتقادوی له
 امام هم امام وی د عورت نیت تری : د مردان نمونخ بمات
 د دبه وشی مر وایت هس راغلی : دوه ویشتم **کخوک**
 قران د واراند کیزدی و مر ته کوری بیای لوی ه درویم
 که وقتی کاند او تزدی قضای یادشی تر داشیز غه یکنیت
 نمونخ ئ مات شی مالیدی : خلیرویشتم که **خوک** سجده کاچه لا
 سری ینی نوی پینی که پورته بیایچه سر واخلی پینی زدینه : پوینت
 که تر امام ئ تیری پینی وی نمونخ ئ مات شی مژمان دن طریقه
 در بیان نماز جنازه میت بیایگاه شه چه دامنونخ دجنا زیر
 وار و فرض کفایت دی : که ادائی یوسری کانور آزادشی
 دغه هم لحق شوی شفقت دی : او که مرده ی وی بنخ کری :
 تر دویم ورخ پوری هم بکور باند رواد : ول هر چه دغه
 پس ئ کوینیه یادرمه و رسموینیه دغه چار لوی خطا : ول نیت
 پچیل ژب که عرب ی که مغل ئ که پوینتون ئ وی کر نه به پوینت
 زیه نیت دادی که مؤمن ئ یا خلاص ئ قبولون : نیشتم و کرد
 زره لا خلاصه فرض کفایت بکرم برضاد خدای چلور تکبیر
 پر شناد خدای درود پر مصطفی صلی الله ثواب دیرمه مخم پر قبله کر الله
 اکبر : دغه پس چه **سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ** ته پوره که پس بل تکبیر و وای :
 دغه پس هه ته **وَلَوْلَا الْحَمْدُ** بیایدریم تکبیر و وای : دغلام بیای
الْحَمْدُ ولولن خاورم تکبیر ادا کره : **لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ** پوره دکره شناد کرو
 ده چه ده دوه لای پیل پدل جهان کری : بیایوه داسلام
 بلر د کفر بیای دوازه خیل بیل یقرآن کری : بیایوه زمانه
 کنس انبیا و تار پتار و ووعالم و ته ویلی : او شمو تر پزیمان کنس دا

۵۱
 دغه پس چه سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ ته پوره که پس بل تکبیر و وای :
 دغه پس هه ته وَلَوْلَا الْحَمْدُ بیایدریم تکبیر و وای : دغلام بیای
 الْحَمْدُ ولولن خاورم تکبیر ادا کره : لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ پوره دکره شناد کرو
 ده چه ده دوه لای پیل پدل جهان کری : بیایوه داسلام
 بلر د کفر بیای دوازه خیل بیل یقرآن کری : بیایوه زمانه
 کنس انبیا و تار پتار و ووعالم و ته ویلی : او شمو تر پزیمان کنس دا

خبره محمد آخر زمان کړه : د رسول ونبود ورنه ووباران
 گاه پخله ی کړی خبری وی هر چه بی نه نغونی
 خبر سکه شی داکوړی پهنوی باران کړی : د الله حکم
 برد او هر چه سرون بی پری کړه د کافر بی ایمان : هم
 زاهو زادی بند کړه هم او بی بی پریشان پریان کړه : پنجس
 افغانی قوله تعالی وَاَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا فَمَا لَكُمْ لَا تَعْلَمُونَ الْحَبْلَ الَّذِي ذَرَأَ اللَّهُ لَهُ أَنْتُمْ وَابْنُ مَرْثَدٍ حَقُّوا ذُلَّ الْمَنَافِقِ أُولَئِكَ الْفَرِيقُ الْخَاسِرُونَ
 اوس پر موزی راستوی : هر چه تیزم پر وگاهو لاس دے
 پحضرت ور لکوی : وپوهیزی مؤمنان : که لغره سړی ولو
 لیزی پکر کبس ودریزی : لار نه کشته وی نه پور ته پخه رنک به
 خلاصیزی : وپوهیزی مؤمنان : پخپله ی راو باسرای مومنه
 که مین ی لا خلاصه : پر د پاسه ودریزه رسی کشته کړه لاس : و
 پوهیزی مؤمنان : دغه نستی پها او پکر کبس اندیشه دسبه
 وکاند پکوکل کبس : کبه بی رسی خلاصیزی دواړه لاس دخیل
 ونسی په بغل کبس : وپوهیزی مؤمنان او که بله حمله نلری یاران
 وواله ی وی ویره له لرم لماران : دواړه لاس دپر رسی و
 لگوینه : بل نشی تل تل له نیشیان : وپوهیزی مؤمنان : که دغه
 رسی پکر وره ونیس په پشک به دی پور ته وخیژینه : دی
 بخلاص شی لخواړی پخوینی به طهر ولبو ودرینه : وپوهیزی
 مؤمنان : سکه داعرش لدغه لوحه لعله پمال ددغه غره کنری
 عالمه : چه سړی خن راو لویک یباره اوس پر بیارته ختی کس پیل
 غمه : وپوهیزی مؤمنان : او داز مکر پمال دکر میا ندی
 دابند پکبس حیران دی : پور ته تلل ی پواک ندی او پکبنت
 کبس زیان دی : وپوهیزی مومنان : ولی خدای له پره فضله لکرمه
 دقرآن رسی را وچول سم : هر چه لاس ی لکوی یقرآن دی بخلاص
 شی له خواړی هم لغره : وپوهیزی مؤمنان : تراگاه شه هر چه لاس ی

لگوی بقرآن دی: که ایمانی سلامت وی داد و نخل پدید حرام
 دی: دافران بی پیر پورته و شکویند هر چه جنت الماوی دده مقام
 دی: و پوهیزی مؤمنان: ولی هر چه لاسی و کینه لقرآن
 دهغو مجزه و نشو له ایمان: وای چه بکینت خای دجه من
 دی نور بهیخ کله و نوزی ای نادانه: و پوهیزی مؤمنان
 گر میدادیو گناه کار دی دینبر خدای بکرمون آمید
 و اردی: کی لاس و نخیزیند لقرآن پآمید غده بهینت او د:
 دید اردی: و پوهیزی مؤمنان: بیان دیگر در تیهل
 قصید برده که از جمله تصانیف امام الهام رحمة الله علیه علی الدوام امام محمد
 بصیری علیه الرحمة والغفران است و از ابتدا تا انتهای تمام و کمال در مع آنحضرت سرور
 کائنات و مفرج وجوات خلاصه ممکنات و زبده معلومات یعنی احمد مجتبی و محمد مصطفی
 صلی الله علیه و سلم افتاده و چون کلمات عشق و دلکش و دل آویند از آن در اول
 بیان ذکر کیفیت ظهور و کتمان عشق و محبت آن سرور کرده اما چون آنحضرت اکثر اوقات
 در کتمان عشق و محبت خود با آنحضرت باری میکوشیده زیر آنکه طریقه صادق در
 عشق با مور بدینست بلکه مشهور و متعارف بهمانست چه بدین صفت اگر چه مجازی
 بحقیقی رسد کقولہ علیه السلام من عشق و عطف و کم و مات و مات مات شهید
 چنانکه قبیلہ بنی عذرت را بسیار شد ولیکن چون آتش شوق و محبت در درون آن فتن
 مشعل میزد آن هنگام محال کتمان عشق و محبت حضرت سرور مخلوقات علیه السلام را نمی
 و بیدریغ بر زبان میرانده که شی لاشی شی چون پس قواعد کلیه در عرف عادت برین رفته که
 عاشق صادق الکار محبت میکند و مدعی نبوت اظهار دلائل بر و ایراد مینماید و بعد از قطع
 حج عاشق ملوم اعتراف مینماید شاعری قصیده برده با آنحضرت عالی درجت این نوع سماع
 در زمان مع وصف پیش آورده که تا کلام اول ندید باشد و بعد از ایراد شمه از عشق آن
 سرور شاعری در مذمت نفس خود افتاده تا بعد از آن در مدح آنسر و ستمت یابد
 و بیان کند که این نفس ننی و سرکش من چنانکه حق پیروی باشد در پیروی آنحضرت زلفه
 کقولہ ظلمت ستم من آخی الظلام الی ان اشتکت قد ماہ الضمر من و دم و یار

ندست نفس عاشق مجازی و عشاق غیر بین لقاده خواه عاشق بصورتی باشد خواه با عاشق
بمعنی ام معانی واروه که طالب مولی را در میر سلوک پیش می آیند و آنرا مقصد اصلی تصور کنند
و از مقصود حقیقی بازمانند و بعد از فراغ ندست نفس شاعری در برح آن سرور و در مرع
اصحاب و احباب او و مع قرآن که جبل الله المنین است شروع کرده باید دانست که سلم
نام درختی طاق است و مراد از ذی سلم جائی است که در وی این درخت معروف باشد
و کاظمه نامی است از نامهای بدینه رسول صلی الله علیه و سلم و اعظم نام کوهی است و
این بر سه چیز مراد از سله مراتب است که احدیت و وحدت و واحدیت باشد مانند کرد
احدیت را بذی سلم چون ذات درین مرتبه طاق است که از دو حیث صفات قدیمه و غیر
از غایت بی نیازی و استغنائی چنان جمع چار است و آن همسایه را گویند و ایضا ز بهار
و بنده را گویند پس چنان آنحضرت سرور درین مرتبه صفات ذوی البرکات اند که از جمله آن
صفات علم است و چون معلوم را درین مرتبه از علم امتیازی نبوده و علم از ذات ممتاز
باقضنا نموده پس صفات بهر دو معنی چنان آنحضرت آمده بمعنی اول چنانکه مذکور شد و معنی
دویم آنکه آنحضرت کسر در از افتی غیر بودن و سوا شدن و بنده آمدن ز بهاری داده بود
لعدم الاقضاء و مانند کرد و وحدت را بدینه رسول الله صلی الله علیه و علی آله و اصحابه و سلم
و الله الرحمن الرحیم و کند ستاد ذی سلم بسیار
یا دیزی به شک او بنی دلوینو کدی و دی دباران په دو و
وریزی : یا د کاظمه دروخ و وودی د و بلودی یا په توره تاریکه
کس د اضم دروخ برینیا در ته خلیزی : سکه دستوک حال
د خه چه پواک د نه کنیوزی هر چه تی دده ولسیلا وون
نر دیزی : هم د ز به حال د بیاخه دی چه دی ستا لحکم
ووت هر چه تر وائی په هویش شه و ل دی بهویش کیزی :
عاشق هسی کنزینه چه داد وده چار شهادی شحامینه به پتیزی :
دی چه او بنی نویون هم تا وده آهون کازی دغه عشق
یئ نه پتیزی : عاشق که ستا محبت نوی ستا به او بنو و و
ژون نگریدا و ران سسرایون باند : هم چه دیری د سرفی دغه خوشی

یادون خک سترگی دلخواب نه بیتیزی : سکه بسوبه تر منکر
 شی لک عشق لک پس چه عادل کواهان د عشق تر تانه تیر شو : یور
 لخور ی نرغیزی بل داو بنی وینی بغرگی تر داد واره لیمه تو ئیزی
 عشق ثابت کری دوه چارستا چود کنس بوجه زاری بل د نگری
 د نکوتیاد پشال دیزره کل ده او زرا لکه سور کل د : هر چه
 او بنی د لوینو کی و د د باران پد و د وریزی : او دیار خیال م
 پشیر راغی زه خیل یار گرم بی خوب : د عشق د پردی لذتون و
 واره می لدرده سره کیزی : ای ملامت کروی نه شجاعه ر قبول
 کره کتر بنه بتوس و کری ملامت پعاشقی کنس به و ماته نرغیزی :
 خا حال تر تانه تیر شه ای لایم چه د عشق م پت ندی نغازان
 نه به پت پها پتاشی نه م درد پایان لرینه چه پر کیزی : تر خه بنه
 پندون وای ولی زه د نفوت نه یم عاشق له ملامت روخ کو پر
 دی بنوهیزی : ستا بخر نفوزم لایم چه به بند کنس د طمتم
 دی ماونه نفوت د سپین وینیتو پندون چه د اسپین وینیتو م
 لری دی به پند کنس لطمتم هیچ طمتم و نرغیزی : تحقیق چه
 بتوس م امر کروی به بدی دی پند نه اخلی : دی لکیر نادانه
 به پیری ویروم ملامت کوزه لری پتیاده نویریزی : بتوس م
 بنه زیره و نکره د بهتره مهمانی چه بهتره مهمانی د نیکو :
 خوی ده سپین وینیتو و میلما نه پسر د اغلی مرک استاخی استول
 بحرمت به ولا ریزی : که مازده وی چه سپین وینیتو حرمت به
 پچائی نکره لکه سر غم د پیری واپیداشی سکه و سمرم بکره پور
 چیر سپین وینیتو توری زی : نومل سر کنس دی بیراه درومی نه
 نه ی و نشه پدیر مشقتونه لکه آس چه سر کنس کاند آغازه و سکه
 دی پز زه ملون و دریزی : هس مکنه غافل چه پدیر گناه
 بماته د بتوس مینه گرم لید د غم پس بی وشم لید کند دی به

لبدی و دریزی : نوس پمئل د حریص و زی سری دی لکه
 ینس پنبه خواره شی : کهر خو پورشی دیرخل خواره خوری مهری
 لایس زیاتیزی : نوس پمئل دهلك دی کی پر یزدی دی
 بدیره قلو سه دمور پی کا : اوکی بیارته کری پمئل دمور
 لای خوی دی چه پر کیزی : سکه دنوس خونبی کره
 ماته چه دانوس و خیل خونبی ته پر مزده : هر چه نوس
 پمئل خونبه لپی و لاریشی بلاك او عیب ناک شی هم هور
 یا خرت بوشرمیزی : کنوس پنه بندگی کاند ته هم پنه ورسه
 وکره دساتن چیه حق وی : اوکه دی خونبی خرابی نوری
 غواری هم سسته پیدا کومینه پنه بندگی کنس وری مکره پخیزی
 دنوس تر قلم دیر چار بنی لذیذ شی اوسری پر هلا کیزی :
 ول دی و مر خبر نوی لك زهر لغو پو بخوز و سره کیزی :
 دنوس دیر دنك فتی دی ویره وکره گاه چه مورشی بدی :
 کاند گاه چه وزی شی یکبار سر کینی کاند آغانه و حرام ته خو
 پوهیزی : سکه طالب لره بایده دی چه دنوس مکر دزده کا
 هم دنوس پجوئی دیوه شی هر چه نوس بخووهی و نار واته با سسته
 کاپه بندگی کنس طغره لوری دغریزی : ته ورزون داوینی
 وکره لغو ستر کوهر چه تادی دگی کری د حرام لیدن : هم
 هر دایم پنه پیمانی پنه اوس چه دانوس دیر پخیزی : اختلاف
 وکره لنوسه لشیطان ددوی د وار حکم موره : دوی کهر خود
 نیکی پندون وائی می لغوزه چه همت ورت دغیزی : بیادر وادی
 حکم موره لك یوشن قاضی بل دعوی کرسی : کنه فهم دلیل و کپی
 خه ناحق دعوی کاند خه ناحق حکمون کیزی : شخانو پنه ده
 لکفتاره بی عمل کرداره حاصل نشته لك خوک شنده عورت چه
 میره ویرسه خلی نلن کیزی : ول تاته بند پندون وایم ول زه

پروکارنه یم : لک نه پروکارنه یم دا خبره یم پتانہ نلکیزی : د
 قیامت سفر بکرم ول زیرمه دتویشی رانجہ نشته : تخانوس لکم
 بجتی مٹ نکاند کنزہ زیرمه دقیامت پفل خار و پوره کیزی :
 حیلہ فرض نمونخ روزم کنارلی پیستہ پکاھل دی اوهم لکه ه
 حق دی هسی ندی اداشوی نبر حق دعبادت راقما میزی :
 پیروی م دحبیب د خوی ونکره هرچہ دده به توری شپی رو
 نرولی دواره پینی پر سیدلی لسختی ملوبی بهیدلی تر
 نلی ندریزی : لدریلوژی کیده ی ترقی وه پکیزی چه کلمه
 شوی مذبودی : پرخاره باند تیزکر زول هغه یاریک
 پوستی بکلوهم خو زیزی : لویو عزون مخ و دتره کنند که چه :
 زرکیزو التفات ی و رته تکر : دی بذات بلند همت ویدل
 شوی خاک دی م لد نیاروخ پر کیزی : دحضرت زریکی پدیره
 مذبودی ولد نیاروخ پر کیزی به پرکرون کنس خدای ساتلی سکه
 پسوبه ددنیا ولوی غرون تہ دده حاجت غیزی : پسوبه و :
 دنیا و تہ دده حاجت الوزی یالتندی غزی دن که غری پاک و
 جودی نوی دادنیابه لعدم بیرون نه شوه بنه کیزی : دی
 خنبتن د دوار و کون دسری د پیری چه پاک نوم ی محمد
 دی هم خنبتن دی د عرب د عجم هرچه خدای دی پیدا کوی یا
 بکیزی : حضرت امرفی دواره راستولی بیایرنگ ی دی
 و پل هسه کس به پیدا نشی چه پد بن یا پد نیایه تر نبی بهتر
 پوهیزی هرچه وائی د رسول او به ای که به او کرم یا حکمون
 بی نور کرم د غه لاس به خدای ورنکاوی دی به پد وه
 کون و شرمیزی : و سکه دی حبیب د خدای دی مونز
 اسید پشفاعت دده دی کوی : شفاعت به خمونز و که لغو
 لویو کناھون چه لاس و م دی شوی یا بکیزی : واره خلق

و خداى ته بولى دقرآن پايئون هر شوک لاس و رلکوه
هر چه لاسى لکولى په قرآن دى دقرآن هس رسى دى له
کفره نه پر کيزى په دى برتر تان بيا و بصورت هم پسيرت
و چه تر غله تر کرم مى هچوڅک تر سيد نه رسى بيزى
ان بيا واره محتاج د پاک رسول دى پکمال کين هم بيزه بخږه
موندلى په لک پلاس کين او به واخلي لدر ياب يا پشونډ
کين يو خاڅکى لباران چه دايم مدام وړيزى په يوزده لدرست
علم يا قطره و حکمت د نبیان بخږه شوى لرسول څکه واره
پخپل ځاى و ودر يدى اميد واره و ودر رسول لکرمون
چه بکيزى په وسکه دى هغه رسول دى چه پوره هم پمى
هم بصورت دى په هم خالق دخلاق کزید گرى پدوستي
قبول کړي د چا حد به تر سيزى په حضرت خوږى و ودر بل
شريک ورسره نوى چى ویش ورسره وکړى په چى جوله جوهره
دى خوږى نښه خداى و موندلى له چا به ویش نشى نه بکيزى نه پريده
د عيسى د قام خبرى چه عيسى مى پخدا مى قبول کړى په تر رسول
پجو د کين د پير زلف بروگى و تړى واپه خو و زړه وى په هم
د پير مرتبه و لښه خداى د موندلى يا نوى يادون خو در
کيزى په در رسول مرتبه د پير ده لښه لى خبره پاياوى موند
نشى په پيرى کين مجال ده پان نشته چه پخپله مى بيان وکړه د بکيزى
د نبى معجزى د پير و راغلى بيساب خلق سره ليدلى بولى هم
لکه دى حق و د لوى دغه هس معجزى واره نکړلى څرگند
خو چه يادى نامه کړى مردگان به پر ژوندى شو چه هډونى
د زيزى په پس دى نه يوازى ميل چه خو تر عقل حيران شى
د رسول پر تير کين نه پوهيزى په دامت له ره حرص آسان
دين دى را وړى نه و م شک شته بکين پاتون نه و م و هم

پکس کیزی : دخلائق عقل عاجز شد در رسول پیر تبه کبیر
 هیچ بیان ی پد وی نشی لک لری که نزدی وی ت مشرقه ت مغربه
 خلایق بیان لک لک هس دریزی لک نورچه شوک دل رت
 ور قه کوری دی هلا کوئی لید نشی + ول ذات بی په بسترگو
 صحیح نکا که هر خوسر نزدی وی چه داستر که خیره کیزی + په
 دنیا به مرتبه در رسول هس شوک صهی لکا چه داسو کسکه بسو
 صحیح کادی پمثل د خوب و ریو چه خوب وینی هوسیزی +
 د خلایق پوه میره رسید لی چه رسول هم یوسری دی به ترین
 دخلائق دی + ول هیچ به تر داریات و یی نشی چه ادراک یی
 نویسیزی + هر ه لوئی معجزه چه انبیاء و ده راوری پرامت
 شوکند ه کوی د البله لوری نور ی نو مگردا چه دینی لپا که نوره و
 رسیزی + په بزگی کتبس حضرت نور و انبیاء و واره ستوری چه
 نورون ی و خلق ت به تیاره کنس چر کند یزی + انبیاء و لکه ستوری
 چه نورون ی و خلق ت به تیاره کنس تجلی کا ول دین د پیا ک
 رسول مز یرو تی نور دی خلید لی پر کلیات را غو همید لے کل
 کلا عالم ی ژوندی کوی هم کیزی + د حضرت آخر بنده غدت
 و به بنایسته پینه خویون پدیر حسن مشتمل و هغه سپیکو
 محو ی بخند اخلا یزی + لکه شکوفه نیاز کی و لکه د خور اسم میاشت
 می په بزمر کی و په مجینه سپیکو چر همت ی واره د هر بز سپیکو
 هغه حضرت امام بکانه و په بزمر کی کنس که لده و ملاقات شی په
 نسبک چشم کنس بهی شو کند یزی + د دخله د رخای و د قران
 حدیث درون ی و و نچه کنس لک بیان بی د دین ک
 خبری درون چه تر شونند و او تر ز بی و ریزی + د غه
 نسبک د سیالی نکا لغو لغو خاور هر چه دوی دمی د رسول
 بروضه پروت + و سکه سخر د غوسری چی بوی و مر سید لی

یا پکناولی شوند و در سبزی : پهنه شیه چربی و زودده
 پاک مرتبی شول خرکند پملکون : په اولی چربی کی کرل خرکند
 باخر هم دده لبرکت خرنک پاک چار کیزی : پهنه شیه چربی و
 و د فارس روخ شوه بدده دوی آگاه شوه چربنادی و م
 نوره نشته : د دپس بکل ویزه عدل بون را کوزیزی : پهنه شیه
 چربی و زود کسری مانری شو مایت در دهم انبوه بسنگ
 خورش طهیته لحدانی پهنه رنک نه سر کیزی : دینی لایره غم
 د کسری د زر و کال اور هم مرشته : هغه دریاب چی پنه برکت
 روان و طهیته ی چشمه و دریدی نه بلیزی : دیر سختی پرتهان
 د عراق شوی چه او به ی و چه شوی لروانی : لکه او به ی
 نه موندلی کافران بقهر ولی بیارت ولا رشو چه حلقون
 و چیزی : کنزه اور په او به یومر شیه یکباره چه او به ی و چ
 شوی لروانی : هم او به ی با ورتوئی شوی یکباره چه دا
 اور ی پهنه رنک نه بلیزی : هم نوروت تجلی کری هم
 پیریان داناری کری چه حبیب الله پیدل شنه د حق چار شوی
 خرکند د دپسه بمعنی هم بصورت بخیر کندیری : کنزه
 کافران رانده کانره و وچی زیری لپیریان آرویده باوری
 نکر : هم چه دیر بلا شوی بر دوی بتان آگاه کری لا پنجا و چه یو
 حق دین به پیدلشی د غر ستاسی دین باطل دی به باطل شی و ک
 دوی لکم عقلی نه پوهید نه پوهیزی : د آسمان پر یل و نی د
 اور لنی لیدلی چه لستوری بلیدلی : هم بتان ی نکوشار و و
 پر یو تلی ول عقلی و نکو چه دا ولی ندریزی : د غو ستور می
 چه لنبی کری دوی یکباره ترم ترم د شیطان بتولی خوری
 کری چه شیطان د جبرائیل لار و نه نیولی د غه لار دین خالی شوه
 نوره به بیان نه نیوه کیزی : لکه تحت د شیطان پا که کنبوت له

چه لکم نورانی پیدلشی دوی بتان آگاه کری لا پنجا و چه یو

آسمانی را پر یوست : شیطانان و ویرانید و دستو بتبدل یکست
 و لار شونور به بیانه و دریزی : لکه دلیران غره دایره و چه مرغی
 و و مات کری یا لکن کرد مکی چه در حضرت ۲ له لاسه
 خاوری پستر کو کس رژی : هغه خاور و در حضرت ۲
 پلاس کس دیر نلک شاد خدای ویلی : دغه پسر می لوستیل
 لک یونس چه آچا و شر دغه پس چه بنوس هغه دماهی کس
 پشنا غلطیزی : لکه حضرت و فی بلی دوی لایر عاجزی شوی
 روان : چه لوچ و لو بنتلی پیوه پنبه بنوئیدی بله نشته چکا
 مون می سازیزی : لکه دؤن پیچده کری لبنا خون بی نقش
 شوی پات هغه زمکه : لکه بنه بننا غل خط چه په تخت وی هی
 کرنی ی پلار کس خر کندیزی : هغه و فی پصفون دریدلی
 لکه صفا غره داور و چه پحضرت به گزیدند دغرمی غره لغرموه
 و ساتلی : چه غار مری دتاره پد و دیشیزی : خحاسو کند
 دایغه میاشت دی چه حضرت بمجزه کرل دوه خائی : لکه میاشت
 رو بنائی ده در حضرت در به تیره دانائی ده داخو کندم بر غیر
 هم سو کندم هغه غاردی چه بهترین دخالیق می خوندی کری
 لکریم : کافران خن پانده شون به ستر کو و رکنیوزی فی عقل
 و در سیزی : لکه رو بنیتی حضرت پتا و بد غار کس صدیق کافران
 و و بله و چه به دا غار کس هیخو که تراخر کندیزی : لکه پخله غار جو
 تسنه و کره هم کوتری هاشربلی هغه وره کس : کافر خکه کمانی شو
 که حضرت وی پدا غار کس دابه نشونبه کیزی : سکه حضرت
 و خدای ساتلی داد خدای ساتنه تیره تر دغه د : چه خوک
 پر غر و پچولون پایلوئی حصار و خوندی کیزی : هر شتم
 چه زمانی و به پماری ما و تینته و رسول خدای ته کری : سکه
 امانم و موندلی لرسول چه دهیخ ظالم بلاس رانر شیزی

هم هستی که مخواست و ده دنیا لدنه کبری یام دین شین غو
بنتلی: دغه خواست م قبول شوی لر رسول چه بد پرخنبل
لاس نه ستری کیزی: که حضرت رسول پنجوب وحی لیدی
منکری شین و مکره: چه دپاک رسول م زره و دبید از ولی
ستری پتیزی: دغه وحی چه پنجوب نبی لیدی داوول پیغمبری
و وینی نه رسیدلی منکری شین و مکره: لک خوک سری
باله شی خوب و وینی لدغه خوب شین نه منکری شین: شخه
بزرگی دهغه خدی دچه پیغمبری ندنه به تکلیف پوری تری نیم
کسب چاخیل کوری نه میت چاموندلی مکر داچه حسایت ی لازل
ورد سیزی: خو به جبرائیل و انقی لبنه خدی هیخ نبی لیل نکرلی
خبر دا کمان لزه و باسه چه کمان دغیب کوی و نبی و ته دغیزی:
خودی روع کوری رنخزان و وحی لاس و پری را کبنتلی:
وسکه خود پری روع کوری لیونی و وچه پنازه می دغیزی
ددیوانکی وی بنشلیری: غوی دیر قحط کالون زو ندی
کری بد عاوو: چه قصی او حکایت دغو کالون نرابد مشهور
یزی: بد عاذک رسول چه به وریشی و ریدلی خواد ی به
دکه و هل کنه موج و هل دریاب یاسالاب و دغری چه سر بند بزرگ
غوخ کور نور بهیخ رانک ند ریزی: ما پر یزده چه بیان دپاک رسول معجزه
دیره کرم دوی شرکند پیل کون لکه اور دیلانه چه تل دغه پسر بلیزی
لکه ددون چپیل به سبزی وی دوی هر کوه زیبا لیشی
همی قدر خرم قشقی دوی مکر خوکونبی کونبی شرکند یزی: هسه
زه کد رسول صفت نما کرم لایه بنه وی او که نه وایم ساکت شتم
بدل نه ویل نی قدر نکیزی: دام هم خرم عقل ندی چه بیان کرم
در رسول لصفوت: دده لوی جویون دیر دی دغه و از به
ممانه بیانیزی: یوه لوی معجزه دپاک رسول کوره قرآت

دی لرحمان نزول شوی و اکافد توری مخلوق دی او قرآن بکین
 فدا یم دی بیانی بی: د قرآن ی حادث ندی او خبری الحادث
 که و موبز ته گاه لعاده لایم ولی گاه هم لقیامت روح و تیزی
 قرآن موبز تخته شریات تل تل او د نو انبیاء و معجزی و شول
 منسوخ دی بهر تر هغو و از هر چه دوی پچیل امت کین یات
 نشوی به کیزی: آیتون ی محکم دی هیچ شبه دبد بختان بکین
 نشته به هم پیر آیت کین دوی حکمون ولی عقل و هیچا ورنه سبب
 هر چه جناب او خلافتی لقرآن سره و گری پاخرو و شنی میدی
 که بهر خوشحالت غلیم و پاخرو طایلی و دریزی: قرآن لچیل فصاحت
 که خبری سکه دعوی دمن عی او مخالفی کری غلت: مخالف
 ی هس رد که هک دیر ستری غیور وی چه بیلانیش ی الحرم لیر
 کیزی: د قرآن معنی دی دیر لک چپ لدر یا بون واره ووغ در
 راغلی: دوی بر تر تر درون چه درون ای تر قدره تر سبزی
 بهیجا به بیان نشی د قرآن واپه معنی هر خود وی راغلی دی له
 حق که خوشی مکر دی آیتون دیری لولی د قاریان ملامت
 بکین مکرزی: د قرآن لوسته دسترک روشنائی ده کی لول
 لا خلاصه د قرآن لوسترم و است دالله که کتوک لاس و در
 لکوی نه بشلینزی بانی لولی دد و زخ و اور لویری هغه اور
 لک لینی کالکری دی مثل داو بودی چه خون سپینوی دگنا
 هکاره دوی که تورا لک سکاره وی پاخرا لک بلی هسی
 سپینزی: دی مثل دی د لایر برابری هم مثل دی د قلی به حکمون
 هر چه بی دده کالحکم تقیامت عدالت به عالم کین ندریزی به کوری
 کینه کاند ته عجب و رپوریش: دی لایر قادانی کینه کاند دده
 نیت دی دد ووغ دای زده وی خو قرآن وی دادر ووغ به
 بچلینزی به منکران ی بمثال دی دلچین چه دنور مرزانه وینی

هم پمثل در نخور چه بچوند غدا و بو ورنه پوهیزی به سکه
دا عیب دی بغوسترک بغوخولو کبس چه نعت نه پزیننه ول
نور او او به پاک دی لعیبون ددوی فهم نرسیزی به حضرت
تردد بهتر به بیجان موم که به نیت غدا زیارت به خوک
ورد روی به که سواره وی به تیزروا و بنو باند تیز وی کا
یا به بلی و مرتبیزی به کچوک فهم فکر و کا تر حضرت بهتر نقش بله
نشته دینه خدای پسته باند هم کچوک پسود پوهیزی به د
حضرت نچود بهتر او لجه نشته چه داسودی پد و ه کون نه
کیزی به پغهر شپه چی معراج و محرم دی و شام و تر روان شه به
فوجون لکه دخور لسم میاشت پتوره سپه سیرون کارنرا به
خلیزی به پغهر شپه چه بنی پورتره و لار شپه خدای ی
موندلی مرتبه و مرتبیزی پمثل و ه دلندی ددو خانم کدایون
جدا کری بل و مرتبیزی به خکه اوس کچوک منکرشی دینه خدای
لامنی بکافرشی به هم کچوک د پاک رسول لکو و منکرشی بکافرشی
پد و ه کون بشر میزی به داهم زده که مرتبه دقاب قوسین و د
رسول به بخره شوی دینی بخره بلند بل بنی ولی ثنائی غدا رسول
به نرسیزی به او که خن اولیا و دی و یلی چه خا هم اوس دغه بخره
روزی شوه دد نیت به د مثال وی چه مثال لشل یونوه
نه بکیزی به لک خوک وائی فلان سرری بادشاه دی بادشاه
نوی به صورت کبس به یا چه خوک وائی فلان سرری مزیدی دا
سری نه مزری کیزی به نصورت ددیو خیزون سره یووی نه
مغوبی تمام یوه وینه به مکردا چه یونظیری غرض وی پداتش
نظیری زره و رهوسیزی به دینی چه قاب قوسین مرتبه
و شوه امرنی لینه خدای سره یو شود و لیان هس نده ولی
دوی لجه بخره ویزی به دویان چه دغه مثال زوری شه

کرامت ی بی نظیره پلاس کنیوزی دوی پمثل دیندی شه
 دایند چه پاورسره کری هر چه پند کاید کیزی دوی که
 غرون خوشوینه یا که مره ژوندی کوینه پر بوشی دوی پمثل
 دهلاک دهلاک پور پلا دمت چلیزی دوا که داقوت ی
 نوی لای کاند لد غه بزله مثال باور مکره خن بیار نه شه
 طالب دی گراه دی وسکه دی لکمر اهی خرویزی بهر چه وای
 چه مطلق دغه مقام شمار وزی شه بکافر شی دامقام دغه خاتم الا
 بنیادی چه کل نبیان واره تغه خای نرسیزی به پغه شه چه پورته
 ولاری ای حبیبه انبیا واره دوراند در غلی پنجد مت و و مرسلان
 واره دورستاد واران امامت کرامت پتانباییزی
 تراوه واره اسما پورته ولاری در سره وود نبیان البوهی
 لیکرون ته دوراند دوی دورست چه داتوغ دسرداری هم
 پرتاباند دریزی به مرتبه دیورته ولاره تغه حد چه دوراند
 کید خای دیات نکو کرولی وی که نبی وی بنه تیر تر دغه حد
 شی بنه ستار مقامون ورسیزی به سکه تر تاپوری شوی
 کور پکننه پات دولیان دنبیان مقامونه خکه غز دربانند
 وشه چه اوس پوشوی مل دشته پلوی کبس توغ پرتاباند
 دریزی به ستا و صلت وشه لحد ای دا و صلت و بی مثال بی نظیره
 چه بعقل نه کنیوزی یواسرار حقانی و ته فریستی نه اولیا نه انبیا
 لغه حال اکاه نشونبه کیزی به خن وای لید نه ووشن وای
 چه لید ووی مثال بی نظیره هم لعقل ماورا و واضی قول دغه
 دی هیچ موای هر چه لزا و در بیان کاپوئل کبس غلطیزی به کلی واره
 سره نخر او بدای شوه ستا حاصل بی شریک در سره نوه ستا بحال
 کبس تر کلی مقام تیر شوی بل هیس پیدانشی چه آخیره ستا تر خای
 ورسیزی به دیرلوی مرتبی دی هر چه فی پاک الله پر خست کوی

هم معدوم ده موندن دغو چاچه لخدای به و تاته رسیزی
 پرمو نیزی دینادی دی مؤمنان چه حضرت خلد سرور
 خمونی بی شه : دحق فضل هم کرم دی چه تکیه ی خمونی کری
 پاک رسول دی دتکیه به نه نیزی : لکه پخیل خدای ویلی چه
 حضرت رسول م به کری کلی برسل باند شکم مو نیزی امتوت
 کنس به تر شوبل امت رانر سیزی : د کافر زرون کنیواته
 یویره لکه آواز د پاک رسول پجهان کنیوت کافران : و و
 تر هیدلی لک ناگاه چه آوازشی پر غافل پسون باند وتر هینه
 د حضرت جنکون تل و و لکافر هر جنک بی کافر و بلته غوڅ
 کړه کافران هیبت وهلی چه داخیل مردکان وینی لا تر هیزی
 د حضرت یاران تل نیزی وهلی هم ی تور سړی کویلی
 بی ارمان : کافران بهس پروت و و لک غوښی هندي پخه پروت
 وی بشکار نیزی : لکه نیزی جنکون تل کړه د کافر مین پروت په
 نیت بارمان د و و ی و و در یغ مو نیزی مری غوښی چه مر
 غون پخواوری نه چه تول د محمد را خرنند نیزی : ورخی شپه
 پکافر تیریدلی بی حساب هیبت لخدای بی نه حسابولی : مکر د
 چه د احرام میاشت براغلی بحساب بی آگاه شو براتله ی هوسینه
 یو رجب الحرم ذوالقعدة لذی الحجه و چه بداد و لرنند راغلی
 خلوم واره دوی بزیری و بله و کړه جنک به نوی چه یاران
 د پاک رسول به په بند کی دحق دریزی : کنه دین د پاک
 رسول نوی میله ولیاران پرانکند کافران و رکوز شو
 د میله عنبر کوته : او د دین عنبر سپردی بید غت کافر
 لسره پینور خنه عنبر کیزی : د نپی یاران سواره و و په
 تیز و و آس باند و غزاو ته و لا و و دالنبر کی پمخال لکه در
 یاب په پنجه رکن پموجون خنیشیزی : پنجه رکن دالنبر کی یو د

وړاندې يود ورسټ يود د نبي څنگ بل د کړڅنگ يود ميان دى
 په پنځه واړه کنون دياران د پاك رسول دى لکه مزی هسه عز
 يزی بندالينکړه غوز لميو وکړى هر چاره دى او در رسول
 و قبول کړى هم په نيت غم د غرابه و بله ټول شوچه بل فکرى د نوس کښ
 نکيزى : د يه زلميو حلى تل کړى پر کافران همت به د قرآن ورسره مل و
 هر چه بجزه برکتى لقران وي مونږ بل هغه کس به پد ووه کون
 نشر ميزى : دوى به پر يښو د فاني دنيا سودون هم زيانون د
 نبي پرامر يانې د کافرو پيچ د غور لميو وکښ چه د پاك رسول
 و امراته دريزى : د زلميو حلى تل کړى پر کافر خودا دين د پاك رسول
 پدوى قوى شتر دين غريب و په پچهان کښ اوس د غم غنډ زلى
 عزيزان دى : پيدا کيزى : د نبي د دين ساتنه خدای سپارى وودو
 ته دوى مياشې وود ساتن : او حضرت د دين پدرو وياستو
 هر ووه پمخى کښ د دهسه کس عيال نه کنديشى نه يتيم کيزى : د نبي
 ياران له پرمخکې پخپل دين کښ لک غرون پميدان وودريدنه
 ته يو نبتان له غور کافرو که چه لدوى سره ئى جناب ووه پهر
 خلخه خبر بلا وورد و تخاريزى : ته د بدنه د حنين د جبل احد کافر
 وپوشته له غور جناب چه پيو و هم چه د پيرو و طبيسته د ختلى په
 پر هاره د اهليت کنړه و باشو و ورکې يزی : دياران سپين
 نوري د کافرو يښو يزی کوزيدلى تل تل چه گذارى پيو و کړه
 د کافرو خوندى تور وودوى سري پکښ ښکاريزى : د نبي ياران
 پمشل کاتبان وودانيزى قلمون د کافرون حرفون : د دوى
 د خط نيزى پلاس وچه پر هارى د کافرو بصورت کښ لک
 تلى څرکند يزی : د نبي ياران څرکند وويوسله پاس بابون
 هم دايمى د نورو نجل وى تر مخون : لکه به کښيوانه پصف
 د کافران دوى پمشل د کلون څرکند يزی : دوى پمشل د کلون

هر چه پست و و بزر و و بچوون کل کهر خو پخته پست کوی ولی بوی پیچ
 دنک نه پتیزی : خدای ددری دچارمل و چه لدوی سره
 دیرو یاری ملکیزی لک بری پر کافرو و موندلی دابر یه
 تل دخدای پیاری کیزی : دحق یاری پمثل بادده او ددوی
 بری پمثل دی دمنیک : منیک کهر خو خوشوی کاوی
 بوی بی لباده نخوریزی : لکه به کنبینا شت پر آس دوی پمثل د
 کلون زر غونهری پر تلون مذ بوری و و لاصل طهره نه
 لپیارم نه لتانک دادیل چاهم نکیزی : دیاران طهیت د کافر
 زرو و ولوید لکای سره ورغوی تر بلر نشی پیزاندلی
 لور غوی هم ترهیزی : هغو چه در سول لبرکت لبته خدای
 می موندلی وی یاری ملکیری کورزی و رباند پنبش شی
 هغه مزی لغوسری لک خاروی هس ویریزی : تر
 اول تراخزه دنی دوستان تل و و قهر کنبلی تر کافر او دنبه
 چه اول نبی پیداشه هزیمت شو تر قیامت بستر میزی :
 حضرت رسول دی خیل امت ددین پکوت و رکنی لشیطان
 ساتلی : لک مزی چه لچند نتوزی پخپل غار کنبه
 غلیم می ساین پر غریزی : خود پر کافر بد عوی کره
 لرسول او قرآن و و شرمولی : قرآن غالب بد عوی کرچه
 دهیخ دعوی کولاس دده شرحه و نرسیزی : لکه کل عرب
 کافر و ویوالف هم چانزده و و او حضرت پکنس بعلم خو کامل
 کوره پیداشه دچا حد و نرسیزی : هم چه مور یلاری نوو
 او حضرت پادب خو و پوهیدلی : سکه داد و و چار هم
 لوی معجزی دیاک رسول دی بس دکاند که یقین دیوره
 کیزی : دحضرت صفت م و کریدل دیر نک ثنا او صفتون
 چرم و و دکنه کمیدن بچن غوارم چه للاس م دی شوی

یا بکیزی: نور کناه م هم خدای و بینی ول دیرم د میران
 صفتون خد متون اداگری: د حضرت صفت م و کربل خدای
 م پیغوتی صفتون خد متون په نه قهریزی: چه دغه صفت خد
 د ملوکا نوختر بالا کړه راپغاره: سکه له خدای دیر ویریم آخر
 حال م بچه کیزی: د غود وار ورتندی کړه راپغاره و دوزخ ته
 م شکو بن لکه او بش چه خپلی کا پغاره و حرم و ته یی بیای هله باله
 حال لیزی: د هلاک پد و دم شعر خد متون د میران دیر و وکړی
 بی کناه نور حاصل م خن نوه پینمانی م دیره کیزی: خرنک دیره
 کبختی شهادتوس د چه سودای شوه زیانمنه: دین یی ندی پدینا
 رابدل کړی نی نیت ورته غریزی: هر چه دین یی پد نیادی پرو
 لولی خرکند زیان یی بجزه شوی: لاس پلاس سودا و کړه
 او نیا سودای نکره دغه زیان به پقیامت ورخرکندیزی:
 کناهون م دی دیر لاس شوی ول دایوه تکیرم ده لایات
 چه م عهد دایمان دی لرسول سره شوی دغه عهد به نه ماییزی
 بل چه نوم م محمد دی دام هم دی لرسول سره عهد دی پوره دی
 پعهدون چه نامدار بی خلاصیزی: که حضرت لخیل فضل هم رحم
 پقیامت م لاس و نه نشی طغنه منحت: سکه ته غز واپاند و کړه چه غز
 د شوه په بجزه قد مون دینو ییزی: حضرت پاک لک کمان چه
 نومید به امید و اردده لضوینی یا چه خوک په تزدیکی وی ورطی
 بجزمت به په بیارت و کریزی: دغه پس خوم فکودی لیزی: حضرت
 پصفتون سکه خلاصی م دی موندلی هم د دنیا لکل سختی: و سکه
 سخ شهادت چه م ژب پشاده و ییزی: هسه مکنزه غافل
 که محتاج د پاک رسول تر دره و مرشی خلاص به نشی لخواړه
 د پمشل د باران دی او باران چه ویدک کاپه پشته د کل غوتی:
 زرغو نیزی: ما چه داد پاک رسول شتاویل د دنیا نوره

بنیادی م نه غو بنستله : مکر داچه در رسول لبرکت لغو سخت
عذابون دا وجود م بخلاصیزی : د زهریچه دهرم ثنا
ویله دده طمع د دنیا وه ده دنیا خن غو بنستله : او خما
غرض د دین دی بل لاس م بقیامت په پاک رسول
ور و لکیزی : لك به وقت رخا نكندن شی او شیطان
به دایمان پیله کییدن شته :
خما بله تکیه نشت بی د پاک رسول لدوره زه بلاس ور لکوم
دی بهتر تر خلائق دی دغه لاس م به لکیزی : ای بهتر تر
خلائق خما بله تکیه نشته چه پناه تر پور ورم بغه هر دنا بلام
لد دنیا کد صورت وی یا پوقت د خا نكندن که آخرت
وی چه م مات پهر خه و تاته کیزی : بغه ورخ چه پاک الله
بقهر کا زی تر عصیان ای رسول که م و نس لاس ما بخلای
کری سختی : ول ستا مرتبه دیره مخ روی بد پیاخه نکیزی
داد نیا عقبی دی دواړه ستانچ پیدل شوی هر چه وشو یا بشته
هم غه علم چه پلوح محفوظ کینک دغه ستانچ علم والکی ده :
بیلیزی : دینه خدای ل کرمون تر نامید مشه ای نفس
کهر خودی گناه لوی وی لك غرو نه : لك دی شه
په بختینه کبیره ئی په نظر کین صغیره غند بنکاریزی :
خما طمع ده د نیک ای خالفه دا امید م بدل مکر هم م
طمع د ثواب ده دا صواب م هس مکره چه پر کیزی : خما
د پردی گناهون ول طمع م بخدای هس شوی : هغه
رحمت چه به ویشینه هغه رحمت به بمقدار د گناهونه
ویشه کیزی : پر بند درجم و کری ای خبته د غه رحمت په
دوه سرای : د بند کان صبر لزدی چه سختی شی ور
دو خاره د غه صبری کیزی : امر و کری ای خبته د

کرم پرورد و باند چه رحمت و پر سول و ور و پنه : پم شال لک
 باران کنری شی کا ساعت خن رود و نه و بهیزی : هم رحمت
 کردنی به پس روان پر یاران هم پر و امانان دوی جنبستن
 و دنیکی دپاکی خوا نردی هم چری ددین لقهزه پد نیائی قصر
 هیچکله نکیزی : دارحمت دایم مدام کری تغه پور یخو به باد
 دون لبستی خوشوینه هم خوشه سواره آواز کا داو بنیان به
 آوازی داو بنیان و رهوسیزی : هم راضی شر لصدایقه
 لفار و قه عثمان له حیدر دوی هم تادی افضل کری :
 افضل یی پدارنگ ده راغلی جدا هسی نکیزینه راضی ی پد و
 کون نشر میزی : موردیلا را و ستادان واره طبع دار دی
 ستاد رحم مؤمنان مسلمانان واره پر حمت کری : که عرب دی
 که عجم دی که کلی مخلوقات واره ته آزاد کرلد و رخ پخپل فضل
 بندگان دتا بفضل دیر نازیزی : داکتاب م عربی و ده رحم
 و کره ای جنبسته بهغه کس چی پوست کر : هم هسی رحم و کر پچمله
 و مؤمنان محبان هم لال لا و لاده چی لولی پر خونبیزی
 دافقیو به شریعت ته مستقیم کرای خدای لیاران محبان هم لال
 لا و لاده : هر چه تادی مستقیم بشریعت و دولی هغه کسان
 به پد و ده کون نشر میزی : درویره چه اجتهاد پعلم و کر عربی
 یی یونبتنولره یونبتنولره نوزعم غرض یی توه مکرو داجه
 پنیکان کتب یادیزی : داکتاب م عربی و ده نبی صفت یی کری
 محمد بوصیریدی : دفقیر خن یونبت کر هر چه یادی پد ما کا
 هغه کس ده هم پدین هم پد شیا تر هیریزی : بیان دیکر اندر آنکه
 چون ملت باطله به افتاد و د و گروه رسیده اند و هر کدام ایشان یک یک عقایدی از مذہب
 سنت و جماعت جدا شده اند و بیک یک گوشه رفتند و پیعت به او بدعت نموده
 و بالجماع و ضلالت در افتادند پس الحال اکثر معتقدات اهل بدعت در میان

افغانان مشهور آمده بواسطه کثرت شیخان و پیران متردان آدم صورت و شیطان
سیرت و سبب از دحام ناتمام علماء دنیاوی که دین را ایشان بدینا طلبیده اند و حق پرست
خیال کرده اند لغو و باطلند و اعتقادهم و افغانان چون در طلب مولی محبت تام دارند و
دین را جویان اند اما بسبب نادانی و جاهلی که از علوم دینی محروم اند حق را از باطل نمی دانند
و معتقدات ایشانرا بدل و جان قبول می کنند و تصدیق و غلو در تقلید چندانی
نمایند که اگر عزیزان پیشوائی ایشان تمام متدین روزگار برخلاف آن چیزی بیان
کنند قبول نخواهند کرد و تصدیق نخواهند نمود پس بنا بر غلو در تقلید فاسد کافر مبتدع
گشته و میگردند لغو و باطلند معتقدات الکفر پس این فقیری خواهد که متن عقاید
بلفظ افغانی بیار و تا هر که آنرا دریابد و باور دارد و هرگز گمراه نکرد و مبتدع و بدعت
نخواهد شد و بکفر نخواهد افتاد و هر که ازین کتاب بهره دین دریابد این فقیر را بدعائی
ایمان یابد آرد تا الله تعالی داعی را باین فقیر از زوال ایمان نگهدارد آمین

بسم الله الرحمن الرحيم

دهر خیز اصل ثابت دی خکه نوم باند رغیزی : هم
بعقل را کبوزی هم داعلم و روسیزی : داشیا اصل ثابت
دی او هام ندی تراگاه شه چه او هام خیزون نلری
سود و ن فی زیان و بلر سیزی : خلاف سو شطایه
کادوئی وائی دا او هام دی لصانع می منکر دے
به حجت داهل شرع دوی پا و رکب کنبیو یلے
سکه دا او دمری هم او هام شی چه پدوی نلکیزی :
اهل حق دی ویلی چه پیشک صانع قدیم دی پرده گواه دی
د مختلف چار دعاقل حجت دغه دی چه هیشکله یے
وستاد نرغیزی : داشیا واره حادث دی لنا بوده
پیدا شوی هر چه و شو یا بشینم : او دحق ذات
صفات قدیم دی کل اشیا یی لقد رت پیدا
کیزی : اسباب د علم دردی اول حواس د

سلامت وی له نقصانه ۛ هغه څیزچه
 پچواس تعلق لرینه چه پچگل پیاړ ویدل په
 یو ټول هم په نیول یا پلیده به
 ورپوهیز ۛ د ویم اسباب
 خبر صادق دی دا خبر دی یوه دنه
 یو خبر متواتر دی هر چه دی خلق و پل پي درې و
 چه همت د کد اې ورنه غیزه ۛ
 پدغه خبر بعم ضروری د تا حاصل شی لك دی خلق لټی
 بادشاهان که خبری ۛ یالك مکه او مدینه دی پجهان
 کس دوی څرکند پلکون یا لهند لور افره خبر کیزی ۛ بل خبر د
 غه رسول چه ثابت ئی رسالت پمجزه وهغه علم چه حاصل
 پد خبر شی سکه نامه د استدلال باند رغیزی ۛ اوس دا
 دوه خبره یو دی ای عاقله پریقین کس کی کوری پثبات
 پچکمی هم سره بودی چه خلاف پر رغیزی ۛ در اېر سبب د
 علم عقل هر چه بی فکره بعقل ثابت یزی ۛ هغه علم ضروری
 لك هر چا به زده وی چه کل لوی دی جز هلك دی كل لجزه
 پیدا کیزی ۛ بل هر چه عقل ئی ثابت پاستدلال کاسکه هغه
 اکثسابی دی ۛ لك څو لوکی دکری وینی بی زده وی چه داله
 باور بلیزی ۛ کپر چا خبره آواز دشی اهل حق دی ویلی چه
 هیچ څیز پثبات نکا اور نیتنی الهام خاص و دنیان اوس
 ددیود پیری آواز کیزی ۛ بل آواز نقیض لرینه یو که
 وائی پمار دنك آواز شوی بل بوائی ته غلط ئی بمسا
 بل دنك آواز شوی بطریق داهل شرع دوی دواړه
 نقلیزی ۛ هر چه بی خدای خبر دینه هغه کل سر حادث دی
 واره نوی پیدا شوی ۛ چه حادث لدوه حال خالی

ندی یا اعیان دی یا اعراض دی لیده کیزی : : سکه اعیان
 هغه خیزون چه قیام می پخیل ذات وی لک جسم یا جو
 هر وی : : هر چه تن می پیوندی وی هغه جسم هر چه غیر
 پیوندی وی هغه جوهر دی جوهر نه دو قهایه کیزی :
 او اعراض هغه خیزون چه قیام می بذات نوی دوی
 یک جسم بچوهر پورمنده شی : : لک رنگ او بوی مزه
 وی چه پخکل یا پخواره یا پز آره کین نوی نوی حرکت کیزی
 سکه اعیان اعراض دی دواره نوی نوی پیدا شوی
 حادث قدیم کنزیه هغه کس بکافر کیزی : : هر چه جسم
 دغوبیه یا جوهر به پخیل ذات قائم کنزیه یا اعراض
 به بل پور ترینه : : سکه دغه کس بخالق وی دغور واره
 مخلوقات هغه کسان یکین نلیزی : : کل عالم دی گوره
 نوی پیدا شوی پیدا کرون غنی غنی قدیم یو الله دی : : زنده دانا
 توانا شتوا بتنا شتی موجود دی نه لک خیز دی چه بچاوی
 پیدا کری یا بکیزی : : خواهند دهر چار پاژل دی نه جسم
 جوهر دی نه عرض نه بصورت دی صورت شوی پخلی
 نشته جهشون دی بذات کین یکانه دی نه لک خیز دی
 چه شمارده شی باند روح او خدا هی باند رغیزی : : ندی
 بعض جزا رینه نه پیوندی بجزون هم دی بی پایان خدا
 دی بچون پخلونه دی : : پرمکان باند خای ندی نیوی
 فکرش دزمانی باند تیریزی : : د خدا می مثل مانند نشته
 هم علم قدرت می هیت خاین وتلی ندی : : کل صفات ازلی
 قائم داده لذات نه ساره کیودی نه بکونی حرکت کیزی : : حق پر
 دیر رنگ صفت دی صفت شوی دوی واره ازلی دی یوصفت
 یکین زنده دی : : بل دانا توانا قوی دی همی آرویده

لیده دده بی غو بسترگو کیزی : خواهند دهری چار مشیت
 کنند دهر فعال دی : هم خالق دکل عالم دی هم دی رنق و مهر و
 پصفت دگویی صفت شوی ازلی دی ندی هس که خبری
 چه چرف یا وازون برغیزی : کلام قدیم صفت ذات دی د
 خاموشی آفتی نشتر چه نقصان به یکنس وینه : دحق کلام
 زلی دی چه پراغی کاندی هم و موزونه دحق خبری کیزی : قر
 ن دخدای خبر مخلوق ندی پکا غذ باندی کینله هم پرب وایه
 شینه هم یاد شوی دی بز وون او معنی چه ده قایم ده لذات پر
 داوړه منزلون تغیر نشون بکیزی : تکون دحق صفت دی
 زلی دی کل ممکن لعدم بیرون کری ولی تکون او مکون
 دی خبله گوینی خبر پیوند بیلون ی نشتر چه بعقل کینی غواری
 کافر کیزی : ارادت صفتی ازلی قایم لذات هم دحق دی
 حفتون لکمال هر چه ده پارادنت کنس و خواستله اوس
 تکون پمشیت کنس هغه کیزی : دخدای مید اوه
 حق دی ثابت شوی دی بعقل هم بنقل : دیر حدیث باندی راغی
 دسر په سترگو بی گوری هم عورت هم مرون ملک بنور
 بچلی شی دغه هس لبه بنت حاصل کیزی : بچله به نه پچاشی وی نه
 پلوری چه وحق تر مخ پنج وی یاد وارانند یاد ورسنه پرنک
 به دبریناوی و مؤمن تر چه مثال نظیری کیزی : درست
 وجود بی ترکی لار وینان شی پس یقین بی پیداشی چه مالید
 الله و دهر چا به بچله وی گوینی گوینی : لک دخور لسم میاشت
 بی وینی چه هخ شک بی نکیزی : هله چه دید ارگوری هخ
 دوری به دینه خدای او د بندگان ترمیان نوی : پس خودیه
 بی شی و رک هم به شزلوری غایب شی : ولی هیره بی زده ویه
 چه خالید لخدای سره کیزی : خدای خالق دکل عالم دی هم هر چه

دوی کاند دغو وار هغه کفر که اسلام وی ۚ یا طاعت وی
 یا کناوی یا خیر نور افعال کیزی ۚ دغه واره ی پخواست
 پمشیت دی چک هم دی ورسوینه ۚ دکل بندکان چاراند
 زه شوی ازلی دی هرچه اوس دوی خیر کاند یا کیزی ۚ بند به
 خپل کردار کین مخیر دی که نیکی که کبدی کاچه ثواب عذاب
 پده ده ۚ دوی دوا به دی بخدای
 ولے خدا ئے به نیک راضے
 ده ۚ او به بدی راضے ندی ۚ
 ولی حکم دازل دی باند تللی اور سیزی ۚ هره چارچه بند
 کاند سکه حق روح توان ورسیدی دغه توان دالله اصل
 د قدرت دی ۚ هغه قدرت چه د بند پلاس کینوزی چار
 کیزی ۚ دهغوچه اسبابون آلتون اند مون سلامت وی هم
 به باند دتوان نامه شی روح ۚ مکلفان هغه سری دی چه
 دهمیره توان ی بیاموندن حق مت هغولره بنا ییزی ۚ
 پر بند باند کران چارندی فرمایلی چه عز واخله مره ژوندی
 کره ۚ یا آسمان زمکه پیداکره ۚ ولی دارنک آسان حکم ی شوی
 چه عاصی دکنه پر یزدی هم کافر د اسلام پلوری کیزی ۚ
 هرچه رنج او زحمت مومی دغه پس چه واهشی ۚ یا بنی بنه شی
 هله ماته دغه پس چه سری کاند مات یا خیر نور خه پری
 کیزی ۚ که خوک پر تیغ خبله ووژنی تحقیق اجل ی لازل هم
 دغه ورسیدی ۚ چه دهر چا اجل یودی ۚ ول معتزلی وائی
 دوه اجل دی راغلی یود مرله دی بل دوزلو ۚ چی وو ژنه
 پتوره هغه اجل ی کوتاه کیزی ۚ هر بند به رزق تمام کا
 هغه حلال وی که حرام وی چه دادوه د بند رزق ده ۚ
 گمراهان دی ویلی چه حرام لکه وانبه وی رزق به نوی پدا

لفظ کافر کیزی : داکمان دھیشوک نکاچه سری به خپل
رزق پر یزدی باد نورچا رزق بوخوری : چه پدیر زده
کالون قسمت شوی اوس نر زیات شی نه کمیزی : پاک
اللهم فقال لیا یزید دی کی خواست شی راهنمای کاکی خواست
شی کمراهی کا : پده فرض واجب ندی چه کل سود و دونه
ته هم ددین هم ددنیا له رسیزی : پکور کین بعباد و سه
دغو وار و کافران هم دخن فاسقان : ول هر چه مؤمنان
دی پاخلاص کا طاعتون سکه پکور کین به نعمت پر نکا رنک
و زورسیزی : دمنکر نکیر پوبتنه ثابت شوی پقران او
چیدیت ده هم ژوندون دی پس لمرک : هم هیس د
قیامت تلر ده حق هم خیری بورکوبینه هم هله بد حرام
عذابون دحلال حساب کیزی : هم هغه حوض کوثر حق دی له
صراط بخت لدوزخ دوی واره پیدا شوی اوس طیار دی :
داهبت دوزخ موجود دی هم باقی خپل اهل چه فنا پر
رغیزی : کد مؤمن کلاس لوی لوی کناه وشی نکافرشی
بنه ووزی لایمان خو حلال می نکیزینه : ول خلاف خوار
جی کادوی وای پکناه سری کافرشی دحضرت رسول پدین
کین پدغرو بی نبویزی : خدای لک کرم کا بی لشک پهلور
کناهون جی خواست وی دی جمله عاصی بیغم کا : هر کناه که
صغیره یا کبیره وی دعاصیان چه کرم می پندای بی ندی
بناییزی : دینک پر کاه عذاب پصغیره وی کاه بخنینه
کبیره و خو حلال می نکیزینه : اوکه یوه زده کناه وی لکه
لوته پاکیه پده نورچا حلال کنزینه کافر کیزی : شفاعت د
کناهکار ثابت شوی پیر رسول دی لینه خدای دقرآن پانئون هم
بی عالمان علما شهیدان دریم طفلان دمور پلارکا : مکر خوشی

۴۴

کناه لوی وی لکه داغرون خرکندی بزی : د کبیره کناه خنبستن
چه مؤمنان دی پد و زخ کبش به تل تتل پات نشته : سکه ایمان
هغه باله شی چه د شرع کل امرون دی قبول کاند پز به کبش هم
اقراری تل د ژب باند کیزی : پس عمل کزیات کم شی د مؤمن بجزه
بزیات کم نشی ول ایمان عمل دی دوا به خبله کوبینی : سکه ایمان به
حال خود وی نه بزیات شی نه کمیزی : ایمان بودی لاسلام
لتوحید لعر فان خه بیلتون ی خبله نشته کی کور : هو چه دین به
قبول کری مسلمان دی هر نامه د موحدی د عارفی باند رعیزی
هر بند چه پر بنیابا و موندلی وی پز به کبش دی دوائی زه
مؤمن یم اوس پشکه : ول هس د نوائی چه مؤمن یم کنده
کاند پند هب د خیفی کافر کیزی : قادر توان هس لرینه چه نیک
بخت سری بد بخت کا هم بد بخت نیک بخت کوبینه : ول تعیز به
نیکبختی به بد بختی دی هغه صفت چه کر زوال کا بهیخرونک نه تغیر
کیزی : د حق ذات صفات قدیم دی لکه ووهس یوین تغیره
نشته : معتزلی وائی که صفات تغیر وینه به تغیر شی بد غرویی
لغیزی : د خدای چارده لحکمت چه بنیان ی
استولی و سری ته سری دوی و خلق ته که خیر
لبنسادی هم لغم هم لهر چه به بدین او پد نیسا
سری بیری و وختا خیزی : استواری پشی به معجزه
ولوی لوی معجزی کری خرکندی پملکون : د دوه
سر آدم صفی و اوخری محمد قریشی و پس
له به پغیرنوه به کیزی : بجز حدیثون ی
شمیری انبیادی چد وی هبزه و وراغلی : ول
صهی خیر دغه دی چه به شماری مه کنبیا سه دغو
خرقصه و شوه وینی ته دغوخن وینی و ته و نشوه به

کیزی به تر ایمان و وار و ره پشماره ی مه کیناس کنه
 خن نبی نوی تی کله کری به یا بچوک خن و بایس چهر
 پشمار کینس پیرانشی داقایل به پیداد واره کافر کیزی به
 دوی واره ووربشتی هم به بند هم پخبره چرخدای ویلی ولی افضل
 پکینس تر واره محمد قریشی وچه دانقغ دشفاعت بهم پده باند دمریزه
 کل فربستی بنده دخدای دی تل خدای پچم چارگاهم دوی نزو بشتی ندی
 دخدای حق دی کتابون پر بنیان دی راغلی کل بیان پکینس دامردی
 دهی چه طلب که به پوهیزی به هم بیان که لایله ده دهنیت لکونا کون
 نعمتون هم لدوزخ لضرط کا خبر چه هر خوک خن و پریزی به
 در سول معراج هم حق دی چه پان به بیداری و و آسمان
 تی ووری دغه پس هم تر عرش تر کرسی لهغه خای پر پورتره
 چا عقل نرسیزی به حق دی کرامت داولیا و دوی ظاهر که هیس
 چارچه هیچا لیدی نوی به لک لری لاری پاز مدت کینس پر یگایا
 خواره او به پید کا چه هله باند دهر چانفع کیزی به یا به پورتره
 پخواشی یا پنج به داو بوخی یا گویا که کازی بوی یا جاهل سره
 پیراد ورسوینه به یادی دفع به بلا کا یاد نبه به پر بله غووخ
 کا پر باطن کینس باخه نور غم چه وخلق و تر رسیزی به داهیس به
 کرامت داولیا و معجزه دغه رسول دی چه دده لبرکت پامت
 کینی ولیان هیس پیداشی چه کرامت ی دمجز و بطور کیزی به هغه
 ولی به پیچر ناک اولیانشی خواختیاره پسر وی د نبی نکا هر چه
 غریب لی وی یوزره لشرع به کرامت ی استدراج دی غه
 لدیولپیری به یا بصلیزی به پس لجمله پیغمبران ابوبکر
 بهترین وه تر یاران هم تر واره آدمیان به دغه پس داعمر
 فاروق بهتر و افضل پد وه زومان باند بنساییزی به دغه
 پس داعثمان به بهتری دی دغه پس هم علی کرم الله دی پدانور صحابه

کنبس همی پس لپاک رسول بادشاهی وه پد یریش کا له
 پیل رنک هر چه شک کا رافضی دی کافر کیزی : پس لد و هر
 چه ناست بحکومت وی یا ملک یا امراید وی بللشی : اوس
 لازم پر مسلمان چه امیرد مسلمان سری پیداکا چه احکام د
 شریعت پر قوی کیزی : هم چه خوکی د سرحد کاندی دی روغ هم دی
 لشکرون تول کا و کافر ته هم زکوة عشر باخلی هم غالب پکردن کنبس هر چه
 دوی لیادشاهی یاغی کیزی : هم دغله دراهزن لاس بر پرکوبینه
 هم پادینه اختر بکا نمخون : هم دمنوخ هغه جکره کا چه دخلائق
 زمینان بر پیداکیزی : گکواهان دچا پیدلشی بے حقون گواهی
 ولی بادشاهان دی قبول کا : هر چه بات یتیمان شی خوکئی نوی
 هغه هلك بهم بیچکم دامیر پر نکاح کیزی : هم اولچی دکاقران هر چه
 حق دی دسپاهیان بانصاف دی ویشنه : هم باید دی چه بادشاه
 دظاهروی پهلقة کنبس هم حاصر پلینکرون خرکندیزی : بی قریش و نور
 خوک بادشاهی نکا مکرم وی موند نشی : او پمیان دجا
 هلان فتی دیرشی آغاز چه پر بی دبادشاهان لسیاست تر فور
 کیزی : ول داروایت نشتر چه بادشاه د بقریش کنبس هاشمی وی با
 اولاد دعلی وی دامد هب درافضی دی چه پیری اوبادشاهی دی
 سید بل یونکا داپرده باند بناییزی : داهم تر شرطندی مراغله
 چه بادشاه دلجمله کنه پاک وی یا افضل بزما کنبس دترواره
 خلقه وی : ول داهمبره ئی شرط دی چه لایق دوی د حکم
 هر چه دیره مذبودی اوسیاست ئی بطریق دشرع کیزی : داسلام
 واره حدون دنگاه که کر پچا خمر زورزیاتی شی تیوس دی بنه وکا
 او که دی چر کنه یازورزیاتی کا پهرمان داهل حق دره لاس لیادشاهی
 لحکومت بر بخیزی : امام که نیک کردا که بد کردا وی تر پد واره پس
 نمونخ کره : هم ته دواره جنازه کره هره چار چه وی اصحاب سره کره

تری نیک خرموایی: چه هر دنک خبره دعا صیان به یقین کین خل کیزی
 بی لس اصحاب چه بی گواهی پر لوی دهبنت ده پنور چا تر گواهی
 مله اول صدیق عمره عثمان پیس علی دی لزی ره لطفه هم سعده
 سعید عبید عبد الرحمن دی: دالس واره بهستی دی دچاشنک
 پکین نکیزی: پر موزه دمسح کاند مسافر که مقیم وی نیک کردار
 که بد کردار وی: هم هیس دخر ما خوبیناب حلال دی اولیا کهر
 خوب پر تبه شی بمقام دانیاه ترسیزی: که عاقل بالغ سری وی ور به
 نه نشی طقس مقامون چه به امر فی نکا: بخلاف دملحان دوه
 وائی موز واصل شو موز امر فی ورک شوید غروئی که راه ده
 کافر کیزی: هر بیان چه لقرآن حدیث بیان شوی پظاهر معنی کار
 که لکه ویلی مفسران: خلاف معتزلی کادوی وائی دار موز دی
 داسنیان ور نیو هیزی: کحوک وائی خدای پخلق کین خلق پنداره
 کین محوه شوی: یا کناه حلال کزین یا کناه بخوار کزین: یا بشرع
 پور مسخری کا کافران دی هم مطلق کافران دی هغه کسان چه لایق
 حدیث منکر یزی: هر چه نا امید شی رحمت یا ایمن لعذاب دوه
 دواره کافران شی: هر هر چه دبتان کاهنان فالکویان غیب
 کوئی به باور کا کافر کیزی: معدوم نه خیز دی نه لید شی دا
 معدوم دی پد وهر دنک یوم مطلق بل مقید دی: مطلق لک
 شریک دیاری نوه فی نوم فی نسان وبنه وین نه بکیزی: مقید
 چه فی نوم فی نسان وی لک فرزند د مور یلار به پشت کین
 وین: ول کحوک ی مور یلار قطری قطری کا دافرنندی به پشت
 کین پیداشی: ول خدای هیس قادر دی بقدره ی پید کیزی: به
 ژوندی چه به دمر وحق دعا کا یا خه خیر کار دکان به
 پر خوشنودشی: او خلاف معتزلی کا کراهان دی دوی وائی
 سودی نشته پد عابه نه خوبینیزی: دهر چاد عاقلینیزی حبا

جتون ئى وراشى ولى زيات دېرھيزكار : كمرهان وائى
 دعائش اثرنگا اوس ناحق پد عاجلوك نازيرى : دقيامت
 واره شرطون چىر نبي دى بيان كرى واره حق دى پخيل خاى
 باند براشى : لكر دجال دابت الارض دى ليا جوج لما جوج
 هم مهتر عيسى بكوزشى لاسمان هم دانور به لغرب لوري
 خيزى : دانشمند چه اجتهاد كاته منكر ورخين مشرور تر زده
 كصواب وى وى نسه كه خطاوى پس مخه : ملامت باند
 مزده كله كله درونده پنده لاره هم ونبو
 ئيزى : ولى زده كره اجتهاد هله مانه شى چه هوا
 مجتهد ينوس كنب نوس
 او كه دى اهل هواوى پس مخه دغه كس به پد وه كون وشر
 ميزى : تحقيق چه انبيا واره افضل دى ترجمه فرشتگان تراول
 تپايون : دغه پس مرسلان فرشتگان دى افضل تر دانور وادميان
 دچاشك پكنس نكيزى : درويزه چه عقايه پي پوشت وشفقت
 ي وه يلوى پهلگ به آزاو وپه بده وپوشتتخاؤ : هر چه دوي
 بد اكتاب بزمه كنب خاى كامستقيم بشي پشرع هم پدين د
 پاك نبي كنب بهيچكله نينو ئيزى : اي طالب كتبه اكتاب پياد كى
 ته بش دكاملان : هر كراه چه به لتاسره دعوه كا پيچر كه به وشر
 ميزى : بيان ديگر در تيسر آوردن خلاصه كيدانى نابرجله عوام الناس از افغانان آسان
 و سهيل آيد و هر كسى را از وفايده و بهره ديني برسد بسم الله الرحمن الرحيم
 بسم نام الله خدائى دى : كار ساز دكل عالم دى : مرحمن
 مهربان خدائى دى رزق روزى و مر رسوين وكافر و مؤمن
 و جمله خانوران : رحمن رحيم د واره مستحق دي در حمن
 معينه م و و : رحيم بسيار بخشاينده دي دي هوبر بوبر
 كوين و خاصه مؤمنان : ما چه د اكتاب آغاز كر د

خدای نوم م بد مر که کر هم امان غواهرم لخدای شیطان
 م کر یودی بل نشم له پیمان جمله صفت ستاین چه چاؤ
 ویا بنوائی دالاتق دالله د: چه خالق د کل عالم دی هم پر
 ورنده دجهانیان: دهغه جهان بنادی دهغودی
 چه پرهیزی کر لکفره بی خلاص کا هم جزا بود کوبینه لخاصان
 دبنه خدای درود رحمت به پاک رسول شر چه بنه نوم ی
 محمد دی هم پال پاصحاب پرامتی دغه پس پعالمان: اوس
 ترده کره چه بند دی از میلی پرنیکی هم پر بدی کنس چک
 کوم چار کاخونس دنیکان بنواب وی دبدان بعذاب وی
 دعصیان: پازمینست کبنی فاعل بند ترفی پروا پناوادی
 خوک دکاند خوک دنگا: پس هیچ چاره م نشته دزواد نارر
 دد وار نوع لییان: هم هس دمر وار ناروامعنی بسوایم
 لحکمون چه اسان پطالبان شی ول زیات پافغانان: دمر ویزه
 بند بیان کا اوس توفیق غواهری لخدایه فرض واجب سنت
 مستحب سره روادی پنجم متباح هم ورسره کانزی یاران: به
 حرام مکر وهی ناروادی بل مفسد ورسره مسله دی
 دهغه مفسد چه پروا عمل کنس راشی دی تباه دغه عمل کاتاس
 واروی ای دوستان: پس داواره آتزر نل هر چه فرض دی
 ثابت شوی پر آیت او پر حدیث دین پیشکه: پس حکم ی ثواب
 دی دعامل هم عذاب دی دبعذره تارکان: هر چه لاتفاقی
 فرض متجکری بکافرشی لکه پنجه وقت ی منوخ دی لازم
 کری پر عورت پمر دان: هر چه واجب دی ثابت شوی پآیت یا
 پحدیث دی لیکه شک به بکنس وینه: ذکر و ذکر و حکم ی ده
 د فرض ول اعتقادی هس ندی چه منکر بی نوی دکافران: سنت
 چه به نبی دایم مدام کره ول یوخل بادوه ی ووپرینی: پس ثواب

پکردن دی پدا نکره ملامت پو کده کنس چرمدی شی لپنیمان؛
 مستحب چرنی بوخل ووکری نورئ نکره امامان کره پهر؛ په
 کردن کنسئ ثواب دی په نکره ملامت ندی ول دیرا ومان
 بوکالکر لوئ بخزه وینی دنیکان؛ په مباح کنس غیروی کی گاند
 کی نکاهم ثواب عذاب ئی نشته داخبره پروایت دبینایان؛ په
 حرام کنس دهل ثابت شوی اوس مطلق چه دهیچا جکره نشته؛
 هرچه دخدی لویری پر یزدی دیر ثواب دی او پکره کنسئ عذاب
 دی دبدان؛ هرچه حرام اتفاقی حلال کنسینه بکافرشی لکره سرود
 وی یا شیلی یا آواز بی خوک آروی یا برقص کا پد وی دغه
 فعل دشیطان؛ هم هسه پکره هنی ثابت ول کاه پضرورت
 کنس مباح شی پکره ئی ویره د عذاب ده پدا نکره ئی ثواب دی
 که حلال ورته ووائی دی ندی دکافران؛ مفسد چه پروا عمل
 کنس راشی هغه عمل بحبطه کاپفصد کره کنسئ عذاب دی که پوهیر
 خن پیداشی دی ندی د فاسقان؛ هس زده کره پمانخه کنس
 جمع شوی دخلوم واره وونی دی؛ ول دانور هم پیداکیزی
 کاه کی لمصلیان؛ پس هیچ خارهم نشته دوار نوع لیان؛ هره
 نوع به تمام وشمیرم چه لفظون ئی کوتاه وی او یوره پکنس بیان
 وی مسایل دمصلیان؛ سکه را واره اترنک اتر باب بی
 کرم چه آسان مؤمنان شی ول زیات پافغانان؛ باب اول در
 بیان فرائض نماز پختلش خیزه فرض دی په منانخه کنس
 خوک بیرون دی خوک درون دی عزیزان؛
 خانی جامه دپاک وی خپش پت کازی یاران؛ وقت
 نیت قبله تر زده کره لتکبیره دآته واره بیرون دی
 میا قیام لقراءت لرکوع سجوده هم ورستی گذار کنس مصلیان
 ترتیب فرض دغو خیزون هرچه یوخل موند پهر رکعت

شی : لکه قیام لقرآن لکوع هر چه یوشی خن پات نمونخ ی
 مات شی عزیزان : هم ^{هم} ترتیب فرض دغو خیزون
 چه په درست نمازخانه کنس یوخل موند شی : لکه
 ناست پورستی خله یا تکبیر وی لاول که لختای شی په
 خای نمونخ مات شی آنسیان : پیوه چار لمتخه وو
 زه که سلام وی که کلام وی : یاخه فعل خوچه نمونخ دی
 پرماتی زی : داوه واره دروندی وپوهیزی طالبان : باب دوم در
 بیان واجبات نماز واجبات نمازخانه واره سره یو ویشته خن عام په نمازخانه کنس هم
 پواره مصلیان : خن خاص پشن خن نماز گزار هم په بعض صلوات کنس
 یوی نه هر کنس بنه ی واری طالبان : عام لفظ تکبیر تحویه هم پور
 گذار کنس پچار کانی کنس هم پید واره فعل لولی التیاد یا کسان :
 پرکوع سجود آرام کره فرض واجب لخیل خای لری مکره هم بلفظ
 سلام لنمازخانه ووزه داطریق دمسلمانان : اوکونک قراءت درست
 کا و رکوع و ته زمرنخی خوچه دمری تسبیح ویل شی : یا ورنی گذار
 چه کبینه درود وائی بطریق دساهیان : دغه نفی تاخیر واجب و
 وئی لکه دغه نمونخ ی په نقصان شه بنورخه به پوره نشی مکر
 دوه سجد پر وکاند دسهو باقوال دامامان : هم چه ضم دست
 پر یزدی و رکوع و ته را کوزشی پوهیره یاره بیادی په بیارته
 و جار و نری سورت دضم کا : دواجب وولکه لختای شی په
 خای سکه سجد سهوه د وکاندی یاران : داوه عام ووجه
 و وخورس خاص دی اوس بوایم د فرض یورنی دواره رکوة
 کنس هم ولول الحمد سره بل سورة د وپاند یوخل لویستل بوی
 مؤمنان : له الحمد سره بل سورة پیوند کره یا کدیری آیات کوتاه
 یا یو درازوی : دغه واره په امام بمنفرد دی ول نه بمقتدیان :
 هم پوتر کنس دعا قنوت دی دمری نمونخ پزوره دوه پور و پجاعت

لوستے بوی : چه امام بزوده لولی تاس غوز باسی ای خلقه هم
خولیت ولا راوسی یاران : هم چه ورش ترا امام تکبیر و کا
او امام وی پناخته کنس و سره وتلی بوی : و سکه خشو کرکت
د پاسبان د پناخته نشی دغه خوی د پسر وان : بل سجد تلاوت
هم بامام پمفرده د د و عید و تکبیر و ن رکوع سره وای هم سجد
سهره واجب بامام پمفرده چه واجب د پناخته ترک که میانه د
سایه یان : د و ارام کیو ترک که مکرطه نیه چه وجوبت ای دنور
چاد پاره شوی : او د خاص کور نیله آت و هیز کاسکه سجد سهره
د و کا زاهدان باب سیوم در بیان سترهای نماز او و ویشیت سنت

دی پناخته کنس دا اوس پکنس عام دی فهم و کانری یاران : اول لاس
پور ته کول د تحريم او د قنوت هم داختر د تکبیر و ن د فقیر د
شاهان : هم کوه کت خبله بیار ته پک واره چه ندوی خبله پیوست
وی نه لری : هم سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ لوستے بوی هم بنی لاس پکینز اینود
د بندگان : هم چه کینت پور ته دروم تکبیر وای هم هس د قنوت
تکبیر سنت دی در کوع تسبیح دری خل هم داد واره زانوش پر کوع
کنس چه وی کت خبل بیار ته طالبان : هم قومر جلسته کانری هم سجد
پک او و اندام کانری عالمه : چه پیوسر دوه قد مون د و ه زانو
هم د واره لاس پزومکه وینه د سجد د مؤمنان : د سجد تسبیح
دری خله دای بزدی منفرد کی ترلس خل کم وای دغه خوی د
زاهدان : پتشهد پس درود په پاک رسول دی پدرو د پس هم
بل دعا وای هر چه یاد پکنس خبله خان هم مور پلار کر هم دعا و کر
پواره مؤمنان : ول هس دعا مکره چه داخواست وی لسیو
لکه اوبه خواره جامه قلبه واده وی دغه نمونخ بد تپاهشی دغه
خوی د نایوهان : هم بنی کینز سلام جار باسه پکنس نیت کوه
د سربو هم هر چه نکبان در سره دی دهم فرشتگان : اوس بیان

کرم خاص چه دخن نماز گذار پناهخته کنس وی را غلی به هوامام دخیل تکبیر
 پزوره وای مقتدیان دهم داخل تکبیر پیوند کاپه تکبیر لامان به دا
 مام تهر روی بهره چار کره هم نشود شمیمه دوا به پور و لوستلی بوی
 داخل دوا به پامام پیفر دی لکامین پور و لولی عالمان به او که امام
 پزوره اولی مقتدی دآمین وای بخلاف به هم شمیم پرامان او تحمید
 پرمفرم مقتدیان به بل پد واره قعه کینه پینه پر باس تهر کینه به
 ولاره کره ای باره بول عورت دد واره پینه پینی لودی و با سه
 پسین بانی دکنینی محبان به باب چهارم دریان سجات نماز مستحبی

واره در ویشت ول خورس پکنس عام دی انسیان به بنی کینه کانه تهر
 پزیده پهر حال وهغه خائی و تهر کوره لکه چه ویلی فقیهان به یقیام تهر
 سجد و خائی نه کوره پر کوع دپینو و شاته سجد دپوز خنک تهر
 بقعه و خیل غیز تهر و پسلا مکنس واوز و تهر ویلی عالمان به که ارزی
 دو باند زور کا یا سرفه دوا به شونپ پر بله کیزده پرمیزده خو
 نوانیزی به هم تدری آیت یات پهر رکعت لوستلی بوی هم قراءه
 پخج لولی قادیان به پر کوع کنس ملاسره براب کره چه قح پرود
 ریزی به دوه زانو ورنلی تر لاسون لاس تر پوز تر دا وچولی ورنلی
 و سجد و تهر اینبودی مصلیان به پد و لاس کنس سجد کره چه قیام
 لره بدر ورم واز کونه اخل یا شوی به دلاس دپینو دکت مخ کره
 و قبله تهر پر کوع هم پسجود کنس لک کره پیغمبران به کد وچولی
 پنا واره پخولی شی خوبیر وون لمتحه شی پاک ی مکره لکه و خدایه
 و تهر ریزی پناهخته کنس در و پینو ترمیان خلورکت خائی پزیده
 صالحان به دوا به لاس پوران کیزدی بقعه کنس هم
 پد واره لودی مخ خرکند کانه ری چه صفائی وینی چه سلام
 لی دنیکان به خاص واره سره نه دی اول لاس پوریت کول
 پخر میه کنس تغه پور خوی حدوی به مردان دد واره نوک

زکات کوٹ ترنمه د خیل غوز ورسوبن او ترا وزو
 پوری هسک کانزی زنان بیامردان د دواړه لاس
 تر نامه د کینی کیزدی او عورت دی پاس پسینه پر یزده
 بل چه تخمیه نری دواړه لاس هم ترستونزی بیرون
 کانزی مردان به امامان د پهره منځون کین ولولی هغه رنک
 سورتون چه راغلی محدث پر وایت دی به هم صباه د دا
 بنی رکعت او زدکا تر ورستلی دغه خوئی د مؤمنان به منفرد
 د تر درخل تسبیح زیات وائی چه طاق وی به دوه بازو هم کشاده
 نری لکبائی ول کیده لورنون او ورنون لپندی لزمکه پرکوع
 هم پسجود کین کشاده لری مردان به او عورة د دواړه پیوسته کام
 د قول سره پر یوزی بله یوځای بلل لری نوی به د فرض یو رستی
 رکعت کین یوه الحمد لولی پی سورت د امد هب د عالمان به
 پهغه چه قراءت وی تسمیه د تر الحمد و رینی وائی وائی پهرغل او
 مسبوق د هم بیا هر نره منتظروی و امام تر هر خودی به منوخ تمام کاند
 یاران به باب پنجم در بیان حرامهای نماز حرام واره سره خورس هر چه
 واره سره عام دی پر هیز کانزی متقیان به تسمیه به چه لتامین بلند
 بوله هم چه پنی او کیز بکوری به او چه خرغنی کوزولی لقبله وی بندگان
 و اسمان تر چه څوک کوری یا بیعدره به پیستن یا پلاس باند تکیه کا
 یا پلاس پورته کوی به هغه څای چه د وایت باند نوی د
 فقیهان هر چه پرکوع هم پسجود کین دی د پشوکت کا پورت
 دا حرام دی به او چه سری پنی وی پنی کا پورته بیا چه می واخل
 پنی کیزدی دغه منوخ بی تباه شی پد افعل د ترکان به هر چه تشهد
 لره پر یوند باند کینی یا پتن او پچامه بخوک یو دوه خل
 بازی کا به هم چه اشاره پسپا به کالکه مذهب شافعی دی
 ول د افعل حرام پخنیفیان به هم چه سلام پیوه لور کام دعا قوت

به بیوتره دی لولی به تکبیر او پشنا به تسبیح پشهاد کنش بخیر زیات
کاتر هغه قدره چه امام اعظم و یلی لیاران که لیو و لیست
واجب یو عمل خن خطا کا دا حرام دی به یحیط کنش حوام او مکروه
یومرنک و یلی مصنف دی طالبان به باب ششم در بیان مکروهات نماز

هر چه به بنماخته کنش مکروهات دی دوی تپسیته پیوه کم دی و
عظان به دوخلوینست ی پکنش عام دی لکه تکبیر چه خوک تکرار
کار فیکان به هم هر چه خوک پکتوایتون تسبیحات حسابوینه دا
مکروه دی به هم هیس هر چه لاس پر نشی زدینه یا سید کا به نماخته
کنش دی بد خوی د جابران به هم هر چه بیعذره توخیزی که حرفون
بیان نشی کراهیت دی به بل که پوزه پاکیزه کا یا فوکی کا پناخته
کنش کهر خوار وید نشی مؤمنان به که پخله کنش درم وی یاخته
نور خه چه خواندن ی منع نکا یا هم هیس بقومه او مجلسه کنش کا
خ پورته واسمان ته یا غابش نسکوی تر حلق ولا رشی هکلاک
غیر تر خود وی ادبیان به هم هیس که سنت د نماخته پر یزدی لسنه
پکینست پورته وری تحمید تکبیر و ن یا بیعذره دوا به لاس پزمکه
زدینه به و سجده ته تر داد و ده زانو دو و پاند دغه خوی دضعیفان به
هم چه ی پس از انوا خله چه در یزی یاد سپی پد و دبه کینشی بقعه کنش
هم چه ی از رزی خله کا و یله تول یا به سترکی پر یله نشی داسنت
دجهودان به هم هیس کیود و خله کانری کا السجده لرا و مکر که
سجده نشی مکروه ندی به هم که خولی خاوری کا پاکی پناخته کنش
یا جامه پورته کوینه دغه خوی د جاهلان به چه جامه کا اوینا
نده یا بیعذره بارزی کا یا به خپس پر و نبان یا بکوت ماتوینه به
هم چه کاه به پیوه پنبه و در ی کهی پر بل به هم چه کت کاند دیر خبل
لوی یا پیوست مکر رکوع سجود وی ندیمان به هم چه دیر پتلوار
لولی هم چه سربدی لشاسره سم نکا پر رکوع کنش به هم چه در

کام زیات بیعذره واخله کپه هو قدم دریزی صالحان :
 هم چه خوشی پناهخه کنس هم که تر د رسپزی کم و ژنی پناهخه کنس
 یائی بنخه کاپرمکه هم چه لایاچوینه هم موزه پلزعمل دی و کازینه
 طالبان : هم چه خوشبو پلاس کنس واخلی بوی کاند یا بودوه
 خله دی یاد کاچامه یا به بیوزی : هم کیوسورت تعین که پناهخه
 کنس چه به بی دبل نلوم دغه خوئی دی دعامیان : هم چه دوه
 سورت پیوه رکعت کنس لولی او ترمیان ئی پات شوی یوسورت و
 یا چه دوه آیت لولی او ترمیان ئی پات شوی یو آیت و به دغه
 فعل دنادان : هم چه و دستی سورت به تر ورنبل ورنبل
 تر ورنبل لولی اگر چه ی پد و به رکعت وائی دامکروه دی : هم
 چه تسمیه تر سورت د ورناند به هر رکعت کنس لولی دامکروه
 دی امینان : هم کهک اخله پناهخه کنس دابنه ندی مکر ویره
 وی لیرانک هم لا و ره لرم لماران : خاص مکر و واره اولس
 پناهخه کنس یوامام چه منتظرشی پر کوع کنس چه آواز دکوش واری
 دائی زده وی چه خوک غت وی دغه خوئی د فاسقان : هم چه وستی
 رکعت اوز دکا تر ورنبل پدل فریضه پناهخه کنس یا آیت چه درجت
 یا د عذاب وی دی لولی او پفر کنس دریزی بنه به نوی مصلیان :
 توقف پفریضه پناهخه کنس مقتدی او امامان دی نکاند منفرد به
 فریضه کنس : او که منفرد پفل پست کنس کافر دی بشی خاشعان :
 هم هر چه دستار پوله سجد کا یا مرون چه بکیدی لورون
 یا باز و به لخر کون پیوسته کا یا پلزعمل قیص خولی و کازنه
 یائی و اغوندی یاران : هم امام چه پناهخه کنس اوزده لوله
 خو پر قوم ئی ثقیل شی : یا تلوار کارد دپاره چه آسان شی پد و
 یا امام مقتدیان کنس وائل غواری : ول هم به وی لوسقیل
 چه نمونخ پر جان کیزی انشیان : یا دورشی پفلون کنس کخوک

امامت کا پزورہ لولی یاد سبحان آیت ولولی امامان پور و نماختہ
کنس مکر داچہ دسورت پد بنالہ وی فاضلان : کد غم
یاد بنیادی بو آیت وی دی بیعذرہ تکرار کا پدا فریضہ نماختہ کنس :
هم چه یوسورت د فرض پیوه رکعت کنس دیرخل تکرار کا موجدان
هم مرون لکه نمونخ کا اولستونزی وی پورته رختکلو یا امام لکه
دویری دامید آیت ولولی مقتدی وائی رشتیادی خدائی ویلی
هم راوری رسولان : هم که بیعذرہ پفرض کنس تکیہ کا پد بوالہ
ساق باندا مکر وہ دی : او پفل کنس کھر خودی بیعذرہ تکیہ کا پد
ندی دکارهان : باب ہفتم در بیان سباحائی نماز مباح کل سرہ بولس او
آتری پکنس عام دی امامان : لکه دسترگو پکوبنہ ٹوک نظر کا ندخ
نوی لقبلہ ده جاریتلی دامباح دی مسکینان : هم که خائی بہ وسجد
سری یودوہ خل هوار کا کوی عذریاما و ژنی پناختہ کنس دا :
مباح دی کہ هر خوشی محتاج پر چوب سنکشی :
بل هرہ نوع چه وینہ لماران : کہ پخلہ کنس یا پلاس کنس دهرم
وی چه طریق دی دست دلوستان او داینبومنع نکا یا بدرست
قرآن ولولی تر اول تاخرہ پترتیب لکه داخوی دحافظان : هم چه
جامہ ورکدوین پرکوع کنس دد پارہ چه پتن پریوتہ نشی هم
کد بنالہ دد و سورت دی پدوہ رکعت لولی دامباح دی
بروایت د راویان : خاص وارہ سرہ دریدی لکه یوسورت
کد نفل پیوه رکات کنس دیرخل تکرار کا هم چه بیعذرہ پفل کنس تکیہ
کا پد بوالہ پستان باندا دغہ خوی دکاهلان : هم چه داسام پر
زہ کنس شک شتی او دسترگو پکوبنہ پریارته کوری کد قوم پر
کنسینے یا ولاریزی : زہ ہم داهس کرم دغہ خوی دی دوہیر
غار پوامامان : باب ہشتم در بیان مفسدات نماز وارہ پنختہ دی پتحقیق
روایتون وارہ عام دی مصلیان : پیوه خبرہ دسری کہ بقصد

امامت کا پزورہ لولی یاد سجدہ آیت و لولی امامان پور و نماختہ
 کنس مکر داچہ دسورت پد بنالہ وی فاضلان : کد غم
 یاد بنادی بو آیت وی دی بیعذرہ تکرار کا پدا فریضہ نماختہ کنس :
 ہم چہ یوسورت دفرض پیوہ رکعت کنس دیرخل تکرار کا موجدان
 ہم مرون لکہ نمونخ کا اولستونری وی پور تہ تختکلو یا امام لکہ
 دویری دآمید آیت و لولی مقتدی وائی رشتیادی خدائی و پل
 ہم راوری رسولان : ہم کہ بیعذرہ پفرض کنس تکیہ کا پد بوالہ
 سائن باند دا مکروہ دی : او پفل کنس کھر خودی بیعذرہ تکیہ کا پد
 ندی دکارہان : باب ہفتم در بیان سباحائی نماز مباح کل سرہ بولس او
 آتری پکنس عام دی امامان : لکہ دسترگو پکوبنہ ٹوک نظر کا ندغ
 نوی لقبہ دہ جاریتلی دامباح دی مسکینان : ہم کہ خائی بہ وسجدہ
 سری یودوہ ٹل ہوار کا کوی عذر یا ماوڑی پناختہ کنس دا :
 مباح دی کہ ہر خوشی محتاج پر چوب سنکشی :
 بل ہرہ نوع چہ وینہ ماران : کہ پخلہ کنس یا پلاس کنس دہرم
 وی چہ طریق دی دست دلوستان او داینبو منع نکا یا بد رست
 قرآن و لولی تہ اول تا آخرہ پترتیب لکہ داخوی دحافظان : ہم چہ
 جامہ ورکود وین پرکوع کنس دد پارہ چہ پتن پریوتہ نشی ہم
 کد بنالہ دد و سورت دی پدوہ رکعت لولی دامباح دی
 پروایت دراویان : خاص وارہ سرہ دریدی لکہ یوسورت
 اذ نفل پیوہ رکات کنس دیرخل تکرار کا ہم چہ بیعذرہ پفل کنس تکیہ
 کا پد بوالہ پستان باند دغہ خوی دکاھلان : ہم چہ دامام پر
 زہ کنس شکشی او دسترگو پکوبنہ پیار تہ گوری کد قوم پر
 کنبیہ یا ولاریزی : زہ ہم داهس کرم دغہ خوی دی دوہیر
 غار پوامامان : باب ہفتم در بیان مفسدات نماز وارہ پنختہ دی پتحقیق
 روایتون وارہ عام دی مصلیان : پیوہ خبرہ دسری کہ بقصد

وی یا اوده وی یا بیدار وی یائی وائی بطریق دساهیان : که خبره
 حقیقی وی لکرم و ویا حکمی وی چه یلوسان شوک پوهوینر یآبه
 خاندی پدارنک چه دی واروی هم هیس دیر عمل چه صلاح نوی
 پناخته کنش او پیداشی لنادان : هم چه یوفرض د نماخته پریزدی
 پناخته کنش نمونخ ی مات شی : که بقصدی وی پرینبی یابوهیو
 او پخطاوی پات شوی د غر فعل د نادان : هم که بقصد شوک
 اودس مات کا نمونخ ی مات شی : او که قصدی باند نوی سکه
 بنای رواوی وی بوی دمصلیان : خلاصه م پر پرینت کره
 بل هر شوک دی زره که کیند وی که آزاد وی هم عورت که میره
 وی دی بشی د کاملان : افغانان پزمانه کنش دی بی علم
 خک مخ ی دی لشرع جاور و تلی که لخدای لرسول باید دی :
 سر هوار سم د پریزدی و سکه پیروی د کاد عالمان :
 لک د اندر ده کره پهر چا باند لازم د مرویزه بند د خدای
 د پاره و وهر چه خدای مرسول منی لقیامت و م شی ویره
 آسانی بکنش مکانری افغانان : د فقیر یا افغانان شتفت
 دی خکه د پربیان د دین و مرکاند لره هر چه یادی پدا عاکا
 هغه کس د قیامت و دری لمؤمنان : بیان دیگر شمل بر چند
 فصل فصل اول در بیان کردن بعضی عقاید مائی که از عقیده امام ضیاء الدین امام
 محمد شامی رحمه الله علیه نقل گردانیده با الفاظ افغانی آورده شد تا افغانان فایده
 کلی باشد عقیده اول کند شوک د و پوینتیه چه ایمان لشریعت
 لاسلام لاحسان سره خردی : هم هیس معرفت توحید د دین
 بیان لربینه ول کوبنی خیل ندی : سکه ایمان پخلمه و یل دی دینه
 خدای لیکنانکی د رسول لنبوت چه دی ختم انبیادی : هم هیس
 کل امرون قبول دی هم بقصدیق کره ی پزده دی : شریعت
 کردن اینبودی تل د خدای و یکانکی نه محمد برحق کنزل

دی هم امرون قبول دی لنه ی یکسو کید دی : اسلام
 کلیمه پڑب وائی هم روزه زکوة منونخ کره لاردی امان حج ی
 وکره ول زاد اورا حله هم ستا بایده دی : احسان تر لوی کزده د
 خدای واره حکمون شفقت پر مخلوقات کره هغه کسان چه شفقت
 بمخلوقات نکا بخیلان دی سخی ندی : معرفت تیزده کره چه خدای
 یودی مل ی نشته دی مثل بی مانند دی دی زندگ دانا بینا شنوا
 کویادی توان لرینه مؤمنان لره هیس پیرانده دی : توحید ته
 دا خلاص پڑبه وائی چه خدای یودی هره چاری بقدرت شی :
 اشارت ته ورته مکره چه خدای دی بدغه لوری هر چه خدای
 پلوری وائی د نبی پدین کنس ندی : دین دایم تر قایم اوس
 پر د اچار چرم و و ترقیامت سکه پتا لازم باوردی پرفقیر و یل
 بایده دی : عقیده دویم هم کخوک دو بنسین هر چه ته بکرم مذهب
 ی دامام مذهب د کوم دی : دوسکه ته ورته و وائی مذهب د حنیفه
 یم دامام اعظم تر خدای او تر رسول پور مخ رو نر دی : دی دخیل
 مذهب خبیاتن دی لقرآن الحدیث ی روغ کری : او هغه چه بنو
 کنس مذهبون یو پیل پور شمیرینه دغه قول ذکر کون دی : د
 ده مذهب پلس سنت جماعت موافق دی هر چه یوخن خلافا
 لمذهب بیرون دی : اول بهتری را علی د شیخین دغه پس د
 زومان هم دی د واره قبله حق پر موزه مسر واده هم لد واره
 یاد شاهان باغی مشه که بشرع دیقین دی : هم مطلق گواهی مله
 چه فلا نهم بهنستی باد و زخی دی هر چه داهیس بکواهی لی دهغو
 خلل پدین دی : هم پچان تکواهی مل چه مطلق نه بهنستی بم غم نشته
 مکر خوشید زاده یی یا عالم یی که بشرع دیقین دی : هم دد واره :
 مردگان جنازه کره هم کره د واره اختر و هم نیکی بدی لخدای
 هم پنجه وقت ته منونخ جماعت کره اقتل کره پدا د واره امامان

پس یوغ داد دین دی : هم تر واوره چربی بی عایشه افضل تر
 بی زهری : چن خصلتون : هم زهری کنزه افضل دئی تر واوره
 لونزد فقیر دغر یقین دی : عقیده سیم در بهشت چیز اصول اصول دین
 اتر اصل د دین دی اول خدای پیکانکی پزاند هوی یقینه بل نبوت
 د محمد دی چردی ختم انبیادی پس لده پیغمبر یوه نه بر وینه :
 دریم عدل په بادشاه باند لازم دی هم دکور پشنتان باند
 چه انصاف کا هر چه عدل انصاف نکا پقیامت بشر منده شی
 چه دده به یو پهلوی ورژ وینه : خلورم ای امامت دی کد دین
 د دنیا چار د سره پر یوزی د آفانی چار پس شاگره د دین کره تر
 هغه ور بنلی چه باقی دی تلبوین : پنجم امر معروف دی کخوک وین
 چه لدین خبر نوی تی پوه کره : شپزیم کخوک بدی کا اروی
 و سکه خه بد و ته وایم لد غر ثواب مهین : اوم تر لد وستان
 دوستی کره هر چه طالبان د حق دی : آتم تر لد بنوی تبرا ه شه
 هر چه دوی بسر هوا خبری کاند دینی په پیروی کنس به نوین
 د فقیر خبری پند دی طالبان لره سپین مرغلری غافلان و مر ته
 یو هیزی : لکه زه کرم پیروی د کتابون گمراهان وای د کتاب
 چار دی گران چه خدای که هغه بشینه : او نبی هس ویلی چه پهره
 زمانه کنس هر چه به خا پدین خلل کا پر عالمان یاند به امر معروف فرض
 شی هر چه امر معروف نکا باعث د خدای پرو ووری بتایون : بدافساده
 زمانه کنس لکه زه د شریعت خبری وایم بی اختیاره طالبان د حق را
 پتیزی : گمراهان دایم د تقوی پنینکی سر را خو خوبینه : عقیده چهارم
 در بیان بست و چهار وجه ایمان و شریعت اعلم بان الايمان والشریعة تدوران علی
 اربعة وعشرین وجهها فستة من علی القلب وستة من علی اللسان وستة من علی الجوارح
 وستة منها علی خارج الجوارح خلیر و پست وجه د ایمان د شریعت دی تی زده کره
 چه ایمان د پر قوی شی لکمال : شپز پزوه دی شپز پز به شپز پزین

دی شپز بیرون دتن پکړه دی خبر شه کړ احوال پزړه زده
کړه چه خدای یودی بی شریکه هم خالق دکل عالم دی : هم دی رزق
وهرسوین دی حافظ دکل عالم دی : هم یاری دی ورکونین فقال
لما یزید دی هم چه دی گرزوی هر حال : پخکه ایمان وروړه
دی وینه خدای وفرښتو وکتا بون چه منزل په انبیادی :
هم قیامت بشی پشکه هم نیکی بدی لخدای پس لمرک برونه و
بیزوال : پتن زده کړه نمونخ روزه زکوة حج دی هم پیوند کړه
دنیکي لغزیزان : هم دغسل جنابت دی بله خلاص شه وبال : بیرون
دتن فرمان دامراء وهم فرمان دبادشاهان که عادل
وی کظالم وی : هم فرمان دامامان هم چه مووذن بانگماز
وايي ته ورو درو هم ته مسح پموزه کړه هم پدوه اختره
نمونخ کړه چه ثواب دی بی مثال : عقیده دامام محمد یشای
یعربی وه درو یزه بند پوښت کړه بل هر مؤمن دزده کا
چه ایمانی پرقوی شی لکمال : حضرت امام ضیاوالدین محمد شامی رحمه الله
علیه در عقیده خویش آورده است که من لا یعرف هذا المقدار لایکون مسلما حقیقه بیان دیگر
اندر آنکه بعضی لخدان درین ایام از حرفات تهی چیزی تقریر میکردند و تاویل می نمودند
که در فلان حرف فلان معنی ستر است اما هر چه میگفتند همه کفر و الحاد و مخالف شریعت
می گفتند پس بعضی از یاران این فقیر التماس نمودند که برخلاف اهل هوا و الحاد اگر چیزی
بیان می شد عین الطاف می بود بنابراین این فقیر نیز از برای مخالفت ایشان چیزی تقریر
نموده و تحریر فرموده بحسب ادراک خود اما هر چه گفتم و نوشتم همگی موافق شریعت و مطابق
ذمب اهل سنت و جماعت است جمع آوردم تا از ان افغانانز فایده دین یابند و بر جاده صراط
مستقیم ثابت قدم باشند **بسم الله الرحمن الرحیم**
الف اسم دالله دی : دی لیکي مبرادی : هر چه پد اسم مشغول
شه هغه سالک الی الله دی : هر سالک چه موافق بشریعت شی
لحدیث لقرآن دی دکل جهان پیشوادی : هر چه خلاف کاند له

دوی هغه بکفر کښ رسوادی : هر چه مستقیم نوی بشرع پس
هغه خشوکی کشف او کرامت وای دی کمره دی : هس زره
که ه چه خدای یودی محمد له راغلی پر بنیتادی : هر چه محمد الخدای
را وړه واره حق دی پر وایت د حق اجمالی ایمان هم دادی : ایمان
عمل دی د واره خپل کونښی هر چه د واره بو کونښی هغه کس اهل هواد
هر چه ایمان نلری کافر دی لا سلام دی و تلې چه عمل و رخنه نوی دی
عاصی دغه درگاه دی : ایمان د خل و یل د زره باورد واره مخلوق
دی هر چه غیر مخلوق وای د هغه د لیل خطادی : بکفر خو خنوز دی و ی
کنا هون خو حلالی نکرون غم و م نشته چه رسول غند سرور
خنوز پیشوادی : درو زره چه دایمان که میندار د چهار یار هم
دوستانه د مصطفی دی ب پاکي د مصطفی ده پنچوک پاک ده
راغلی : چه بشرع مستقیم شو د بنی لار هغو نیولی : هر چه تجاوز نکا
لشرع د باور سپین خیمه ی پزړه کوئی ده وهلی : د شریعت و ن تر
فحال که پزړه کښی چه خیرش لښاخون هم لولی : هر چه تل دی پر
ایمان عمل کښی اوسې داتنسته ی د باورده لرسول نښلولی : لچهار
یارنی دوستی که لرافضی احتیاط که دغه لارده د بنی پښ کښ تللی
هر خلاف کاندی لشرع کراهان دی سره وای پر بل لوری ده زغولی
هر چه بیراهه خي تر کمر پر یوزی بوی عمر جبطه شی بل ی لچره د عقی نوی
موندلی : که بشرع مستقیم ش براهیرش دا خبره درو زره ده پقرآن
او پجدیث کښ لیدلی : ت توبه د مصطفی ده چه رسول دی لخوری
تنبیتلی : هر چه مستقیم شو توبه کښ د ده منډی هغو نیولی : توبه
پخو ورنک عامی خلق د توبه کالکنا هون درو ایشان ل لذت و
دا طریق دا ولیا و هس تللی : عبادت دایم مدام که او تکیه باند و
مکه لکخودی بکښ پیدا کوی پر بندگی شرمیندلی : سالکان دایم توبه
خودی ستا وجود پچه کناهکار د د احدث رسول و تللی : د توبه نقبش خو

دری دی داد حال کناهون پر یزده مکاضی امرزش غواره قل ذرا کوه روایت
دی مرتضی هیس ویلی بهرم کناه چر آینده وی خن تشنه کنزه نوره بی
نکریم مانی لاس دی پر نبی ور لکولی به اول توبه پس علی دی پر قرآن
کنس دآیت هیس راغلی به کل عملی پتوبه او په اخلاص کوه در با
خسبت هور دی شرمیدلی به در ویزه بزبان و کوه دانا یان لره پس دی
غافل ندی پدا مغزور پوهیدلی به تش ثبوت دذات دی چه شناسه
مصطفی ویلی نشی به عاجزی کاری طالبان بله لاروم تر نبی غلت
نشی به خدای برتر دی تر فهمون تر عقولون چه بذات کنبی دهیجا فکر
نشی به هر چه خدای یعقل غواری یا بفکر هغه کراه به تر نبی پور ور
نشی به پس روی ته دقرآن او در رسول کوه هر چه بی رسول یون کا
تر منزل بور نشی به ته بشرع مستقیمش که بایده لری الخدای رسول
چه بشرع مستقیم سود هغو به ویره نشی به دبنه خدای پویاست لاس
ور لکولی دباور هیس رسی ده پکناه به پر کوه نشی به دباور خسبت هر خوی
عذاب و کسی پد و زخ کنس به تل تل پات نشی به تدایم صالح عمل کوه آسید
وارش لدریداره چه هیچو له به به بنبت کنس بیدیداره پات نشی به
ددر ویزه ایمان پچائی لری ای خدای چه بوقت دختا نکندن
ی لزو ال ویره نشی ج جمال دمصطفی دی خدای پخچیل
رو بنیان کری به لاداد واره کون نه و وچه نی ی وهله انبیا
کری به دا آدم لاپت پچا و ره پاوبه و پیدانه و به پچمان کنس
چه حضرت خمون سروری پد وستی و قبول کری به تر نبی
پور د نور و انبیا و مرتبه و دیری لری لک پلاس کنس او به
واخل لدریاب یا یو خا خکی لباران چا نیولی به انبیا و واره
ستوری را خلی او حضرت خمون رسول زیو و تی نور و خلیدی
دنبی یا متوالی دیر نازیزی مؤمنان کل بنیان خیل امت به
و نبی و ته سپارلی به عالمان ی باغبانان هم وارثان دشریعت

دی دغه باغی لزاغان رافضی دی ساتلی ۛ هرچه خلاف کانله
 شرع یاد نبی کال عالمان کپرسد او بود مروی یا الوزی دی
 یخدای او پر رسول ندی منلی ۛ دنی پیرتیه کنس انبیا هم
 آمید واردی درویره آمید پده کایله نشی بقیامت دی شر
 مولی ۛ ح حی لایموت دی دی لعقل ماورادی ۛ هرچه بعقل
 بی غواری دهغودلیل خطادی ۛ هرچه بقول ایمان لری نردی
 دهمبره ویننی چه خالق دکل عالم هم کار سازد کل اشیادی ۛ او که
 خپسروم سپارینه کل اغیار نفی کوینه دی کغیرنه وینن پوهید ل
 پغنادی ۛ ول هرچه نفی هم شوه خن ورك دتوحید ترمقام تیرشه
 پوحدت کنس دی بسیادی ۛ هله بالماس تیغ پرکاری نکا چه
 دشیخ بازید ل حال دی آگاه دی ۛ داهس حال لخدای گاه کھی وی
 چه بعقل بی غواری یائی وائی هغه گمراه دی ۛ تل دخان پنی اوس
 شریعت دوراند سپر کره چدا پاکیزه روش دمصطفی دی ۛ هرچه
 خدای بعقل ونبینه مریدان گمراه وینه هغه مرتد دم حضرت رسول
 لدین تیراه دی ۛ داسالك دشریعت پکیش کنس دمنصور نار
 وهینه داکیش دشریعت دده پناه دی ۛ هرچه دارنقبلوینه دمنصور
 دعوی دنکا هرچه ویره کالداره دی ملحد حالی تیراه دی ۛ دیر
 ویره پشریعت ترمستقیم کرای خدای چه دایرمدام آمید دده
 یتادی ۛ خ خوف رجا کانری دنی بخره دغه ۛ هرچه خوف اورجا
 نکا دنی بدین یلوی خرخبه ۛ پداید زمانه کنس هرچه دیر
 وهی لاپ ددی خوف اورجا ورك دی هغو خمو بز تو به ۛ
 هر بنی ولی پویره یا آمید وچه اکثره ویره خود مرک بغر غوه ۛ یا
 پنبی لوری بواوری ویره مکره ای مؤمن یا پیکر لور بواوری
 ای کم بخت دابنادی دبناله ۛ که بمرک یاند خروینی غلط مشه
 چدالته یا ایمان ددشیطان لویه غوثه ۛ هرچه وائی پیر پیشوا خا

۹
 تیض
 تیض

راغلی یارکی را باند کا نری داشیطان دی چی بد بارکی ده چی بد
 بد مرکه د: هر خوف خوف او مر جا کا نری خود اساء وم تمام ندی
 دغه نیس لبس خدای و ملیکه د: خوف رجا دایمان خاندی دی کی
 کورچه پچانل درغان هم خطاشوی غوته در ویزه بیان خوف
 اوله رجا کره چه پید دواره کین اوسی لبس خدای موندی مرتبه د:
 دال دین د محمد دی ثابت شوی بقرآن دی: هر چه دنی پسر و
 نکا ده خوتلی ایمان دی: کمر اهان دسترکی و خوری پهلوده
 کلام د نکا شریعت دمصفی لکه دانور هیس رو بنان دی:
 شریعت مثال صراط ترتیغ تیره ترموی باریک دی هر چه شریعت
 لری دوراند دی پدین اوید نیاکین پهلوان دی: د شریعت
 رو پر بارکی دی کمر اهان یکین تلی نشی و شریعت و تری شا کره
 خک خللی پیداشوی پایمان دی: شریعت گفتار کردار د پال
 رسول دی چه یوه ذره خلاف کا پرورش کی لغزان دی: شریعت
 عظیم دریاب دی پخلور جوئی بهیزی داخلور واره برحق دی
 معتبر یکین لغزان دی: پا خرد اداری مذهب به منسوخ شی لکه مبر
 عیسی را کوزشی چه عیسی اوس یاسمان دی: اول دی پند هب د
 حنیفه وی چه مذهب پمثال دارالامان دی: در ویزه چه خ
 ویزی شریعت بیانونی شریعتی قبول کری هم بستگو هم پچان
 دی: ذال ذاکر ظاهر باطن شر دنی مجره دغه د باطن د الله جل
 نوم ذره صیقل دی پظاهر ی نمونخ روزه د: هر کمره چه د باطن
 لاپ و هی: ظاهر به نکا دنی پدین ی لوی خر خسته د: ذکر و اخلا
 لکامل شو حضور در تری پیداشی هر ذاکر چه بی حضوره ذکر کا ند
 ذکر ندی و سوسه د: اول ذکر ذره رزق کره خو خواره او به د
 و هیرشی هم خوتالنانه بیل کا د عارف نقیبه دغه د: پمانچه کین ره حضور
 کره کل اغیار افکره دور کره هیس وائی چه خدای ونیم یا پیشکه م د

وینی یو پیوم لا الله سره لیکه ده پروژه کنس دا پنجه حواس منع
 کړه لنه ی د مخلص روزه لغیر پاکیزه ده ذکر واخله لکامله چه
 دست بدست راوړی لنبی وی دهغه کامل لخله ذکر لوی نتیجه ده
 درويزه ظاهر باطن پچق مشغول شه دچشتیان هس صافه سلسله ده
 رراضی ئی چکمونو بقضا شه به یلائی صبر وکړه خاص امت ده
 مصطفی شه لچهار یاری دوستی کړه اوس کتر خاص سنی ئی لیبیدینه شه
 په بیارته لکل رفضه رافضی تیرا شه کراضی بقضانی سکه د خدا
 ملک ووزه ته طالب بل الله شه لکل ظاهر باطن تریاک لره لغیر
 لباطل دحق یار پزړه بسیا کړه هم سالک الی الله شه لکه طالب ده
 حقیقت ئی ای طالب لما ووره لکل غیر خپس خلاص کړه بل دا یم
 مشغول پساه شه تل خلوت در انجمن کړه هم سفر اندر وطن
 کړه بل دا یم نظر پدیم کړه پمقصود پس شیدا شه تودره خپس کوز
 کوره دحق یاد پزړه بسیا کړه پد دوستی کنس یکانه شه لکل غیر ما وراشه
 درويزه ته برابر پشروع در ومه چه سنیان پتانازی کول دوستان
 دپسادی وکل دبنه دزیر پائی شه د زاری کا نړی اے
 خلقه اوس وم وقت ده ده زار یه
 هر چه زاری عاجزی نکا دهغو دا یم په پخړه دی خواری دمرست
 ویرخ پتلاوت پروژه اوسی دمرست شپه غافل مشی لیبیداری به خو
 پیران تر قاس تیر شو بی حساب وسکه خو هم بده شوی تیر دخوانان
 بنی خوانی به تل دخدای لویری او بنی وینی زاری بل خلاص شی
 صراط الحیرانی به برکی باد لره بدیر وم دمرکی پفکر اوسی کل بارت
 یشی پات هم مالون هم مانزی به اوس دوستی کا نړی ژویو لعلمان
 شریعت دبنی باغ دی دوی ناستی دی خوکی به شریعت ئی نگاه کړی
 لشیطان غنډ راه زن ول زیات ی ل خود مریدان هم ل خود مرق
 پیری به دوی پخله شریعت وائی مریدان ئی شی بی لای لعلمان ئی بنه

ددغه خوی د کافری ښه سکه علما ن لڅیل نوای عالم دوی خبر کالځند
 لرسول پهره ناک جی ووینی د قران او حدیث پښه خیری ښه
 دهر ویزه چا بیان کړل پیران منکرندی هر کامل چه موافق پشريت
 خي مو تزلزل وړ لکولی پچا وچی ښه سلامت شرع دنی ده
 د امر اغلی پر پاکی د ښه هر چی لشرع قدم واخست د هغو دایم پر پخړه
 هلاکي د ښه هر طالب چه مستقیم پشريت شرعیه ساتی د سر چتر
 الهی د ښه هر چه د شریعت پخړه پت او پچی سپاهی شته کړ شو پر شیطان
 د یریشی وی ویره وړک د سپاهی د ښه شریعت کور کیش د پاک
 رسول دی وائی مه چوه لغاره هر چه د اکیش وچاوه لغاره د
 هغو دایم نصیب فضیلتک د خوشو که پخله کلیمه وائی لا پکله ویشی
 صحتی خای جهنم دی همی چرخه تار کی د ښه مؤمنان پشريت حی ښه
 مگراهان بله لا رغواړی وړ پر نه یشی تحائی د ناپاک دغه هسه ناپاکي
 د ښه دهر ویزه د نیکمر دان خاکپائی شته چه مردان پخند مت وړی
 برر کی د ښه شش شریعت دمضطقم دی پخلور مذهب تللی هر چه
 سنت جماعتی دی شریعت هغو نیولی ښه پدا فساد زمانه کښ هر
 سنی چه پښت جماعت کار کا پشماره دهر قدم چی د اخلی داویا ج
 ثواب می دی ویلی ښه شریعت واره قبول کړه پعمل هم مستقیم شته
 طالب هغه کس چه لڼده شرع منکر شته لا سلام دی وتلی ښه هر چه
 پی پیره پیری کا هم مرید پشريت مستقیم نکا دایمان سپکی کاروان
 شیاطین دی وهلی هغه پیر د پیری کاند چه پشرع مستقیم ده
 همی اذن لاس پلاس وی لښه روخ راوړی ښه هغه کس چه سر
 هواخبر کاند ارضی دی دنی لڼده ووت دابلیس پلوری تللی ښه
 درویشی مشکله چارده لاری سخت تر آتش دکی کور هر طالب چه مستقیم
 پشريت شته پکښ ندي نبوتییدلی ښه شریعت مثال کشی د شریعت مثال
 نوزدی شریعت مثال خیمه دی د اطبابی عالمان دی نیولی ښه

قیض
 قیض

شریعتی حق گفتن اوحق کردن دی کی گوید طریقت و حقیقت د
 شرع نوم دی به هر چه بیل بی گزیننه هغه کس دی بنویسد بی در و نه
 ترکیه و کینه شر که باید که لر خدای لرسول چه یلاپ هیچ طالب تر
 حق ندی رسیدلی به صفت لذات سره تل و وتل بومینه لکه
 اول و وهس و س دی هم بومینه به کل صفات ی قدیمی قایم لذات
 ول اهل ضلالت داخلوقات صفات کزومینه به بذات صفات کنس
 فکر مکره چه دوی خرناب خیزون ذالارده هیچانست چه عقل
 فکر لاس ورنوسیه به ول دیر فکر بصر بقدرت کنی پیدا کره
 چه پخوناب ی آسمان گوره پیدا کره هم پخوناب ی قرار دایم لرینه
 بقیامت بشر مند شی چه و ذات تر اشارت کا هر چه کل وای یا بعض
 یا شمول بی کزین به دخل ی لید پخوب ر وادی اهل شرع دی منلی
 مؤمنان بی پرناب بی لوری بی نظیره بی مثال و ونین به لکه امام
 اعظم و نه رخل بنه خدای پخوب لیدلی خک دی پامان کنس پیره
 و یلرین به دغه خوب هله رینتیا شی چه اثری بطالب باند پیدا شی
 د دغه رویت لشوق نه به خفتن کانه به گفتن کا خور ویدی پدینا
 وین به مستقیم به بطاعت شی خور و لخبوب و لاشی مکره هر چه
 ساتن د صورت و د صورت پر پاپورین به لجه حرام فعل لکرو هات
 بدلی تللی لا پخواوی هم لکل مشاهات بوی بیارت چه داحال و رته
 رسین به د دیس لجه حلال فعل لزینت لزیمائی بشی بیارت که
 دسر و زرد و غوندی پلاس کینوزی دی به نکا باند مین به او که هیچ
 اثر پرنوه تر دغه حال لا بتزشی دغه هس تجلی به لشیطان غالی نوی
 لکه ویلی یوه یار و و و علی رته چه ما خدای پخوب لیدلی مرتضی و دغه
 هس پیر بازار هر خوک وینین به ول زده کره چه مطلق لید ی
 نشت بدینا کنس چه مطلق تجله لکه ی ذات دی بقیامت ی و یلرینه
 لارسول هم چه معراج لره و تللی تر افلاک و ختلی پدیدن پنادیدن

کنبی حاکمان مطلق وئیل منع کوین : سکه ولیان بی لکوم مطلق و وینی
 ای خلق مکر داجه کشدن بد اولیان دیدن کنزین : به تفسیر
 بیضاوی کنش روایت دی کی کورچه مطلق تجله دمو منان پقیامت
 ده پقیامت بی وینین : او دخن انبیا وید نیا هم کله کله لیده وون
 دالیده و وینی نظیره بی مثال خوک دو هم نکوین : ول بیای د
 وئیلی تفسیر کواشی کنش کی کور هغه کسان م کافران دی هر چه
 بی د پاک رسولی لیده روا کوینه : سکه مطلق لیده ئی نشتر دولیان
 لیاور کر نه لیده ی دی پستر کوهم پزیره لکه ئی حق دی نربوین :
 مکر داجه کشدن دی دولیان دوی لایره محبت کشدن :
 دیدن کنزین : پدرویزه درحم وکرای خدای لیا ران هم پواره
 مؤمنان چه جمال دبی مثال و وینین : ضرورتی شریعت
 دی : هر چه د شریعت ویری پچائی کا دهغو ماوی جنت دی
 ۱۰۳ ۱۰۴
 اول ته ایمان زده کوره پرتافرض دی ایمان عمل دی خبله کونبی اول
 ایمان پس طاعت دی : هر چه بطاعت یون کا حق بغواری تگاه شر
 دهغوروش غلت دی : دسنی مردان نقبش عبادت دی کی کویر د
 کنراه دبیدین کوره نقبش بدعت دی : هر چه مین محبت نکا
 لسننت هغه کس کوره پدین او بد نیا کنش هنریت دی : هم :
 هر چه لچار یا دوستی نکا پدوه کون سلامت دی :
 هم هر چه زیره برخسین خرتین او سننت او زده کوینه دینی سننتی
 پرینبو پچرامی شفقت دی : دخاصه سننیا مینه سننت پمستجبه
 رافضی خلاف کری لسننت چه ددوی م پیکره چار عادت دی :
 دررویزه خبر پند دی هغه کس بی ونغوزی چه دوستدارم دسننت
 جماعت دی : طاطاعتی پرینتیا کوره چه طاعتی فضل عین دی
 پعوده پمرون : بی شرع قدم واخست و برخاستن ی الشیطان
 غند ملعون : داطاعت هله قبول شی کیوهیزی چه توبه وکه

لید هم کل پر یزدی کنا هوټ : په پنج بنا کښ مستقیم اوس مومن
 زیات پشپه او پورخ ډیر گزاره ننځون : ډیرش روژ پهر چا فرض
 دی ول زیات محکمې کړه پر کوټون : پیاوړ کښ خلل مړه مړول مومن
 فهمد رشره شیطان ډیر لری مکرون : هم کتوښه مرکب ډجور وده
 لار امان حج دی فرض او زیارت دمصطفی اکښ ډیر سودون : که
 دانچته واره پڅای کړ لښه خدای به کښی شی پتاشی شیبی نوروټ : زیات
 د فرض د واجب د سنت محکمې کانزی ای ژو یوچه د دوی لبرکت به
 بیاموی د غه حور براقون : ول بیا هم مستحب پاڼه کانی ده هر چه
 مت پسی وکاند داسودایی پسودشی دوی بوکټی سودون :
 ول بیا پسرخود ته عمل مکره د عالمان پسروی کړه هر علم اچه پوهیز
 کاروی عمل کا پکتا بون : وطاعت و ته تل ملا ترلی اوسی یاران
 هم سستی کاهلی مکانزی مسافر یو موټر ننځون : تل پڼد کړیا ورس
 اوسی ژویو هم هس پشپه کم کانزی خوبون : د درویره پوټی
 کار کانزی یاران ملا ښته لری و مرگ ته پسی شا کانزی د ویر سټد
 فانی دنیا کارون : ظا ظاهر یصنع بقدرت دی دی لعقل ماوراد
 چه بعقل به غواری ده خود دلیل خطادی : دی قدیر دی بی شریک
 به مثال اول و آخر یوښه هم ظاهر باطن الله دی : بیا اول اخري
 نشته کپوهیزی ول دانوم ئی تر مخلوق پور پیدای دی : باطن دی
 لخیالون هم هر دنک فاسد کمانون ظاهر دی رنگارنگ کارون
 کاند د آلت ئی ناپیداری : اول باطن ئی سره یودی بیا آخر
 ظاهر هم هس کته فهم دلیل و کړی داکلام د اولیادی : پشریعت کښ
 مستقیم اوس طالب شریعت دلد و زخ لشیطان لوی پناه دی :
 ایمان و خدای و رسول و ده که مومن ئی بل هم هس د کتاب خبر ښتیا
 دی : هر چه بی د پاک رسول پسروی ښت غواری هغه ملحد دی ش
 میدلی پدیر گاه دی : کپیرو د پاک رسول ئی لچار یاری دوستی کړه

رافضی پد رگاه باند روسیاه دی به شریعت مثال و نه چه و بیخونی تر
 مری کی لاند تللی او که فهم دلیل و کوی دسر نیباخی پورته تللی تر سادی
 در ویزه ای امید واردی لرحمت خکری دی م پیر یار دکننا هوک
 عذر خواه دی به ع د علم طالب اوس بی علم احتراز کره لعلمان سره اوس
 دنیا فانی دتی پرین ده اوس تو نبه آخرت در سره یوس به مری کی یاد
 لره بدر و م تل دمرک پفکر اوس به چه دینی کالعلمان پد و رخ کنس
 بشی پات و سکه خه بدر ته و ایم لب هس پشیمانی لافسوس به دافانی
 کاروان بکوچ کازیرمه و کره پناگاه بی غز و وار و دمرک لیلند کوس به
 عالمان دی پمثال دلوی هلاک سور تون که لبوه حرف منکرشی بکاوشی
 ای سالوس به تل دایم شریعتی شر شریعت لره دوراند در ویزه دعا
 لمان نیگم ده ان قد مبوسه به غ غیر عمل مکره چه بی علم وی دافانی هر چه
 بی علم خه وای ده غوا ایمان دی تللی به تر پشیرع مستقیم شر که سنی بی
 شریعت سپینکی خورشید دی بکلیات را غورید لی به شریعت ده غفر
 پالک رسول کرداردی چئی لشرع قدم واخست هغه گمراه دی بنوید
 عالمان عمل کازی مختاص اوسی بیا هغه رنک عمل چه بکتاب کنس وی
 راغلی به طریقت ل تحقیق معرفت واره کمال د شریعت دی هر چه پشیرع
 بله لار کنزین لاسلام دی و تللی به هر بند چه دی پشیرع مستقیم شر
 طریقت او حقیقت او معرفت هغو بنوی به پدیده زمانه کنس لکل رفض
 حیا ای کره رافضیان دیر خلل دی باسلام را کنیستیل هغه کسان چه
 دوستی کالچهار یار د در ویزه بند دی لاس و رلکولی به ف فارغ لره
 زر گوئی د دنیا ل محبت به کل بندگی ی پستی کره بله لار د تر نبه
 نشی غلت به د حضرت رسول دوستی هم پسر وی پیر چا فرض دی به
 طالب کمیره وی کعورت به همیشه چار شریعت کره ای مؤمن با شتیاق
 دل قای لجت به د شریعت هم کلی پیر چا پروت دی هر چه دایم درست
 نگا ده غو چارده غلت به هر نفس چید چلپزی د حق یادی بدر که کره و یکم

خه بد رته وایم لهغه بزله عبادت ښه شریعت لارده باریک کرهانه
 پکښې ښوونکي لدوی خدای رسول ویزاردی پدروغ لاپ کا
 طریقته ښه کیوزره بدی وی بیارت اوس بل خلاص شی لعذاب
 هیته ښه دروینه چه دایان کرغی دین دپاک رسول دی بله بی
 نصیب شی د رسول شفاعت ښه حق قرآن په نبی راغلی آسمان نزول
 سوی پکسی پیری سرووزی چه یوحرفی پدلیل ندی روغ شو
 دقرآن دخدی خبردی بیکام بیزمان اوس بلوچ محفوظ باندی
 ثابت شوی جبرائیل په نبی راوړه لښه خدای اوس نبی وخیل امت
 وټه بریښوی ښه دقرآن غیر مخلوق دی کی کوروسکه خشوکه پتوری
 پکاغذدی ثابت شوی ښه هرچه وقرآن تر مخلوق وائی هغه گمراه
 پداوئی دی کافر شوی ښه دقرآن واره برحق دی چه کلام دپاک
 الله دی ول څن ایتون دعمل دی څن ندی څوک ناسخ څوک منسوخ
 شوی ښه ته ایمان وقرآن وزه منکر مشر چه منکران ی وودوخ وټه تیر شوی
 دروینه دایم بیان کالقرآن چه پخله دی دایم لوی هم پزړه ی باور
 شوی ښه کرم دحق قدیم دی ښه پوصیان قل رحیم دی ښه گناهکار
 هرڅو پدیر گناه لوړن کی ونجښی بفضل پر بنیائین دی کریم دی ښه دا
 بخشش پدک آسان تر هغه کس دی چه په بخشش ی دخو ما هدی ونیم
 دی ښه دین روښان پعلمان دی هر عالم پاسوان ددین دی ښه او
 قوی په بادشاهان دی دکفتارم دسید المرسلین سلم دی ښه
 اویازره اولیا هم انبیا وود تاجکوولی یوازی محمد عربی تردوی مین
 دی ښه چهاریاران ی خلوه هر کس داسلام دی هرچه فرق ی ښه پدکود
 هغوخلل پدین دی ښه روښان دی دپاک رسول دی پخپله مذهب تلل
 ول تر واره مذهبون دامد هب حنیفه کوره ویرینمین دی ښه اول علم
 ته حاصل کړه ته بیعلم پیری مکړه کنړه ستادخان تاوان بشی بیشکه کرچند
 اوپر رسول دتایقین دی ښه تله وشیطان وتبسته مؤمن یوسری دی بل

پیری دی د پیری خوئی خرنند دی د سیری عامی پیر تر شیطان لاکین د
 دروینزه شیخ فقیر شریعتی دی پند هب هم د سراج الامتین دی : ل
 چه لطف کرم و کا : عاصیان بلد و زخ و رخ خلاص کا : لکنه بی پاک کا
 او کا فر به رحمت لومری ایاس کا : لکه به نور یوه نیزه شی هم زمکی سر
 ولین د هر جا بد عمل خیری پلاس کا : هر مؤمن چه پرهیز کاروی له
 گناه بیارته شوی لکه به تله و دریزی دی به خپس طغره عذاب خلاص
 کا : دغه پلصراط دیرش زر کال لارید و زخ پینی مؤمنان به
 هس تیر شی لکه برق چه برینا پاسمان پاس کا : کافران بکشته پریور
 و دوزخ ترمه مظلوم بر بته وی دا ظالم به رحمت لومری ایاس کا :
 لکه به گل مخلوق زندگی پتوده زمکه دریزی بمقام شفاعت کس
 محمد بن خاص الخاص کا : حضرت رسول امت جمله دری او یا
 فرقه شی د د پاک نبی لروی هغه یو فریق بنج خلاص کا : هله به د شب
 پو بلته نوی چه سیدی یاملك ی مکر دا چه مرتبه به د هر چاهم
 بمقدار د عمل پاس کا : دروینزه کتر هر خوش ریف زاده ئی غره مشه
 چه هور بد عمل زلوفی خلاص کا : مر محبت اوس د علم چدا علم د
 عمل چوا اودس دی : هر چه بی اودس منونج کا هم دغه کفری بس دی
 هر چه دین ی پیرانند لی اول کفر تستد لی تل و علم و علما ن تی هوس د
 هر چه بی علم عمل کا زهد کانند دی پمشل دغه بی خوز و مکس دی :
 هر چه د بنی کانند لعلم لعلما ن هغه مرتبم د ابلیس پد و د ناکس دی :
 د علم د علما ن مرتبه دیوه بلند د اعالم مثال کوس محمد دی او عابد مثال
 جرس دی : عالمان بهم پیشکه شفاعت پهر صلات کا چه عالم پدا دنیا
 کس د سنی د دین عسس دی : هم هس سنی پیر بد مرید شفاعت
 و کار افضی بدعتی بوشرمیزی لم رید چدی خورید خرس دی : اوس
 خنوبز پیمان کس هر خوک لاف د درویشی کا ول شیخ نسید علی
 خاص دی : اولیادی رنگارنگ غوث اوقطب سره یو دیه

لکه شیخ عبد القادر هم پل خیل زمانه دیر مقدس دی : درویره
دایم پس و دپاک رسول شہ کہ طالب ئی پیروی ئی کپہ اختیاره کو
حور و براقون و دیدار تہ دھوس دی : تہ نور محمد دی خلیل
کی کورید و وہ کون غورید لی : چه پشروع مستقیم شود بنی دین
ہغو نیولی : اوس ہر احد د نور خبر کاند ول کم شوک ی پا صل
پوہید لی : نوہر تہ زدہ کوہ اقتضائی اجمالی دی چه پوہد کنبی وہ
نور بخود لید لی : دغہ پس لکہ پنور او پشہ و دھم بعیان سرہ ثابت
شہ دامقام پاقتضائی تفصیلی دی بللی : دو اجل قبلہ رسول شہ چه
اول خواست ئی پک و دہ موجود قبلہ ہم دی شہ چی خپسہ دی زدہ پور
موند لی : دای نوہیاطنی غیر مخلوق و ول دانوری ظاہری پہ
عقل کل ئی دی بللی : در تہ نور ئی شریعت دی چه اسلام ئی دی
لکہ جہل کری : د کافر پنج تیارہ دکی کور چہل بت ئی دی د خدائی پشا
نیولی : ایمان نور کفر تیارہ دہ ای مؤمن د آیت ہم یقرآن کنب دی را
غلی : د درویره خبر دردی پد ریاب کنب ہغہ مرجو نہای و کا
زی چه حق وی پوہید لی : و د ولیان سر صدیق پس عمر پس عثمان
دی پس مرتضی علی پصحابہ کنب پهلوان دی : ہر چه داہس نکہ دین
رافضی دی دہغو ہم تللی ایمان دی : پس عشر مبشر دی داخلورم
پکنب و وبل طحہ دی لزیرہ ہم لسعدہ لسعیدہ عبیدہ عبد الرحمن د
رافضی دی پدیر نلک حن وائی علی خدای دی حن وائی چه رسول دی
دخوہم تللی ایمان دی : حن وائی ترصدیق اکبرہ افضل دی تی زدہ
کرہ دغوہم رفض تمام دی : حن وائی وارہ حق دی ول موزید
مین یوچہ وم پیردی یاوم پلاردی یا پنور صحابہ کنب پهلوان دہ
دامام اعظم بقول رافضی بللی بوی چراغلی د سنت جماعتی دافمان
دی : سکہ لخدائی شہ پورہ دمر کی تہنبہ تہ و کرہ لچہا ریارد بنہ کرہ
اوکنوی دابہ نیست پتا حرام دی : مرکہ دہر چا پکین دی کل زندہ سر

بفائی کا پچاس ہزار نکا کڈائی دی کہ سلطان دی : درويزه که نيك
 خوئی نی اوس نیکوئی شہ چہ نیکوئی پد وارہ کون کنس ترخاندی :
 ہر ہادی دہہ صفت دی ایمان اصل ہدایت دی : ہر چہ پے
 ہادی عواری دہغو دلیل غلت دی : ہدایت دی پد وہ رنگ
 کی کور لرسولئی بیان دی لبہ خدائیئی خلقت دی : پربند کی
 کنس بہ دار وہ خیزہ پیدا کا یو تصدیق پی پزہ وی بل پخلہئی شہادت
 دی : دایمان موجب غریو واحد اللہ دی کی کور ول سببہ دغہ
 عقل و بلوغت دی : پایمان بہ مؤمن تل راستہ اوسی کروشی تل
 تل درسول متابعت دی : پخلہ شکر پزہ ویرہ لزوال کہہ
 لزوال کہہ ای مؤمن مستقیم اوس چہ ایمان لخدائی بار امانت
 دی : ہم و خان و تر پیشک مؤمن وائی پایمان کنس داد شک
 وئی غلت دی : کہ ترخانکندن دتیر سلامت کہ ویرہ مکرہ
 چہ ما وائی دجنت دی : لام الف سرہ تری یعنی کنس سرہ
 یودی : چہ بشرع مستقیم شوغفہ دمصفی پیرودی :
 چہاریارانئی خلور رکن داسلام دی مؤمنان دایم
 ددوئی دمنہ پیرودی : چہاریاران دمصفی دہ
 خلور جوئی دوی پدین اوید نیا خموز پیشرو دہ :
 چہ دینی کا ند لدوی کا فران دی رافضیان کورہ
 یکفر کنس خود رودی : دچہاریار دوستی فرض پہ
 مؤمنان چد و ستاری درسول دمنہ پیرودی :
 مومنادی سرہ ورونہ کلیم کوی دحج دی پخل خوک کوزیاس
 دی پایمان کنس سرہ یودی : بی عمل دشطان ورونہ یعنی کنس عبادی
 ددیاک مرسل پیرودی : اوس سکہ ہر خوک عمل کانری مؤمنان
 بقیامت ہر خوک دخیل عمل پکرودی : تیر پخیل پنبورنش تر
 منزل دامن نسرہ شاہباز چہ شاہباز پمانہ کنس خرہ رودی :

درویزه ته کینه شه پسر وی کړه اختیاره چډ پاک رسول پسر هود
پیش رو دی ښی یکانه پشريت شه چډ شرع لار بوه د ښه چرچه نور
لار غواړی طغونموز توبه د ښه چرچه یون پشريت کا مسلمان ده
د خان سنیان کوره د پرتیر مرتبه د ښه عالمان کوره سواره د ښه
شریعت دی پهر دم یی لکمره سره دعوه د ښه شریعت د ښی باغ پیوه
پور دی عالمان یی ساقی دامیوه د ښه چرچه پهر چار فرض عین لښه خدا
روح داغلی کلیمه د ښه پنجه بنا کښی د چار بالفعل او اولی کلیمه قیس
نمونځ پس روژه د ښه دغه دوه یی بالقوه دی کی کور کمال وی
باد لار وی یوز کوه بله کعبه د ښه امر معروف پهر چار فرض دی خکه
د فقیر لکمره اهان خرڅښه د ښه پیر هغه نیولی بوی ای طالب چی دست
پدست راوړی لرسول سجاده د ښه چرچه پی پیره پیری کا ذکر وایي
مړید ان بی ښوئیزی ښی ورک نتیجه د ښه پیر هغه نیولی بوی
چه محکم پشريت وی ول کشف او کرامت یی یوه کونښی مرتبه د ښه
دی فقیر دی بیان کړی کل لخدای لوسول پهره رنک چی لیدلی
پکتاب کښی مسئله د ښه کل سنیان به پر نازیزی د لمره په بار بارڅښ
توبه د ښه درويزه پمشايځ کښی کینه دی د کښوڅرنک د پیر مرتبه د ښه
بیان دیکو در بیان نکات که بعضی چیزه از معتقدات دسب اهل سنت و جماعت
واز و استن آن ناچار است بنا بر آن بلفظ افغانی آوروه شد تا افغانان را فایده یین
حاصل شود و این حقوق امر معروف و نهی منکر از گردن بنده ساقط شده باشد تا اگر
ایشان در و استن آن تقصیر کنند فردای قیامت ایشان دانند و خدای ایشان دانند و
رسول خدا دانند و من از حق امر معروف و نهی منکر خلاص شده باشم ښی نکته اول در بیان
ایمان مجمل و مفصل و در بیان ارکان و احکام و شرایط ایمان ښه د ایمان زده
کول فرض پرا د میان ښه چه ایمان نه پښینه هغه دی لکمره اهان ښه دا
ایمان دی پدوه رنک یو مجمل بل مفصل دی ښه اجمالی ایمان هم حق ده
مفصل پکښی افضل دی ښه هس وای چه خدای یودی محمد لده

راغلی پر نیتیا دی : هغه دین م قبول وی چراغلی پقران کنس له
 سهادی : هغه دین چه موافق دی لقرآن اورسول دی قبول
 کړی : هغه دین خما قبول دی مادی لاس وهر لگولی : هغه دین
 چه مخالف دی لقرآن اورسول خن ویزاردی زه ویزار هغه دین
 چه پیر ودهغه دین پد واره کون شرمسار دی : داویل چه پخلم
 وائی بیا پزړه یی هم قبول کړه : اجمالی ایمان هم مادی پزړه
 د پاک رسول کړه : بل ایمان مفصل دی پتفصیلی وشمیرینه
 ننداره ده د خدای لایق محمد رسول کزینه : هسه وائی ما
 ایمان پخندای راوړی هم پواره فرشتگان : هم پواره کتابون هم
 پواره رسولان : هم قیامت بشی پشکه هم نیکی بدی له خدای
 هم ژوندون دی پس لمرک داویل ته پخلم وائی : کنډ شوک د
 وپوښتینه د ایمان رکنون خودی : ته ووائی رکن دوه دی ما
 وئی په پوښتودی : دوه ارکان دی راغلی یوه مخلصه بلای زړه
 دی : که پخلم داویل وائی او پزړه یی باورنوی منافق دی مؤمن
 ندی : او که داویل پزړه یی وی منلی بیا ترخلم یی بناسین هغه
 سری هم کافران دی دوی وتلی دی لدینه : د ایمان داهیره
 چار زده کول پهر چا فرض دی : پر عورت پرمرون لازم شوی
 لکه قرض دی : د لازم پوښتنان چه ایمان د وخیل کورته وښینه :
 و عورت و برده و هم وزوی هم ولونر چه آگاه شی دوی لدینه : د
 هر سری چی عورت وی عاقل هم بالغ کند دی د وپوښتینه د ایمان
 د اسلام : کد وائی نه م زده نه ور خبریم ایمان خه دی و سکه دیک
 بشی حرام : ول بشرح قدوری کنس هس وائی و عامی و ته مو
 ایمان خه دی : ول ته د ایمان چار کوښی کوښی وریان کړه چه پدا
 هم ستاوردی کړندی : کدی وائی چه باور خماراغلی پدا واره لا
 پخواو : دی مؤمن مسلم باله شی د ایمان یی پر نیتیا و : او که وائی چه

باورم پدا واره یا پچن شوی ندی : دی کافر دی او دینوی ایمان
 زده کا هغه ایمان ئی ایمان ندی نو : او که وائی چه دا واره م قبول دی
 ول بونه قبولوم : دی کافر دی بی ایمان هم وتلی دی لدینه : دایمان
 حکم او هدی هر کافر چه ایمان راوری : سرا و مال ئی پامان شی
 لزا هو زاده مؤمنان دپغوز واری : نیت دبد باند مکره
 پناحق زهیر مکره : داپنچه امان ور کره پد نیا کبس ای
 مؤمن تقصیر مکره : بقیامت به تل تل پد وزخ کبس پات نشی هم
 به نسبت لره یورشی دایمان لبرکت : دغه دوه سره امان به لحق
 روح ورشی : بیات واره ای مؤمن دایمان شرط او هدی
 هر چه یوخن خطا کا لایمان ئی واتر دی : اول دخدی هسته هم
 له به نسبت لد وزخ نادیده پر کر وهیده دی : علم غیب خاصه د
 خدای کنزی بوی هم پغوره باختیار ایمان راوری دی : هم حلال
 حلال حرام حرام کنزی بوی لرحمت ئی امید دی لعذاب ویرید
 دی : درویره بیان تمام کر مؤمنان دی پیار کا هم یقین دپر وکاندا
 ول غم غرض ئی دادی هله باند دی حشر حقوقا چه خاصه بنده د
 ده دی : نکته دویم در بیان صدوسی سائل هر چه سل دیرش مسئله زده
 کا دهغو خوی به دادم شی : لازم شوی پورت پمرون لولون
 به بیغم شی : هر چی دام مسئله زده هغه ندی له مسلمان : چه
 له دجهان کوچ کا پدیدر ده دی بنخ کا د کافران : اول پنج بنا
 کلمه متوخ روزه زکوة دی : حج هم وکره کدلار موندنه
 امان را وئی دهغه سرور کاینات د
 داوه خیزه قبول کره ایمان وره یو خدای و فرشتگان : کتابون
 قبول کره رسولان ئی حق کنزن بل لاش لپنیمان : هم قیامت بیشه
 بیشکه هم نیکی بدی لخدای بل ژوندون دی پس لمر که چه پدا به
 نکر وهیزی پکافوشی ورنه بهشی ترخائی : دیار لس خیره د :

نمازخانه دی : بن خانی جامعته ته پک لره دابنه دی : خپه پک کو نیت
 وقت قبله پر پخوانده دی : د اووه سوره ته ده کړه چه ور بنلی تر نمازخانه
 اول تکبیر دی لقیام لقرآه هم رکوع سجود ته ده کړه : پورستی کدار
 هم کنبینه پناخته کس داسره کړه : پنخه تکبیره فرض دی هم اولس رکعات
 د نمازخانه دی : پنخه خیزه د اودس دی اول مخ اولاس پنبی سوره یوله
 دی : بل دشر مسحه د بوی هم د زیری کپ زیره وی انبوه : او کړه
 زیره وی رنگی ته او بر کړه پیر وان بل خلاص شی لاندوه : بد غسل
 کس مؤمن لره هم درخیزه باید دی : بواو به پخله به پوره د
 صوره ی تمام وله دی : پیا دام درخیزه راغلی هر چا د نیانده دی :
 یوی نیت دی دویم ی صرب مسافر که کور بانه دی : هم خلور د
 کتابون د خلور امامان : توریت ی موسی و انجیل ی عیسی
 و زیوری پداؤ و د و افرقان پغه خانم الانبیادی : هم
 خلور دی مذهبون د خلور امامان : اول امام اعظم بل
 شافعی دی مالک لاجمعه و اړه حق دی مؤمنان : مذهبون
 امامان بی خلور وی هر چه دوی اهل سنت جماعت وی : هر چه
 بی خلور امامان اقتدا کا هغه کسان م رافضی دی پلعت
 دی : خلور پیری د رسول دی محمد د عبد الله دی : باع عبد الله
 دی بل هاشم دی بل مناف دی تی زده کړه د اړ وادی : دیرش
 روږ دی فرض عین پچله مؤمنان : دیرش ی نیت دی راغلی پر
 هر مسلمانان : درويزه چه عربي یوینتو کوین دای واره شفقت
 پر افغانان دی : هر چه دایان پیا د کا افغانان لره دایان تمام
 دی : نکته سیوم در بیان معتقات مذہب سنت و جماعت پس پرؤس باید
 که اینهارا باند و از اعتقاد مبتدعان دور گردد : یو ویی بدارته و ایم
 تی و او ده لا خلاص : د سنت جماعتی مذهب زده کړه بله خاره
 دشی خلاص : هر کد ار چه بی کړی یا ویلی هغه سنت دی : دغه

تبیان بینیم بسم الله فرض اندام
عجم کبر در این عالم کبر خنده
و یک کبر خنده ۱۲

پس چار یاران اتفاق جماعت دی : هره چار چه بسنت جماعت کس
وی راغلی چار هغه د : هره چار غاره ی غره ولی بسنت جماعتی طغور
شمو بز توبه د : سکه دالس چار تزدده کړه د سنت جماعتی : هره چه
سری دی اخستی بسنت هغه کسان ی پلعتی : پس لجمه پیغبران
ابوبکر عمر بنه دی ترسری تر پیری : دغه پس د عثمان د اود علی د احیات
کړه لرافضی : هم تموزه مسیم رواده د نیکان د بدان : بل که عادل
وی یا ظالم وی سکه سرمه آخله لد واره بادشاهان : پنیك کردار
پس نمونخ کانری پفاسق پس روادی : هره چه پفاسق پس نمونخ
نکا لاسلام تبادی : دوه قبله دی حق یو بیت المقدس بله کعبه ده
هر چه د واره قبله حق نکا زینه طغور شمو بز توبه د : ول بیت المقدس
د اوس منسوخره خوک د نمونخ ورته نکاند : هره چه مخ پد غه لوړه هغه
کس بېر مند شی د دپاک نبی دورانند : بل هم راش د خدای خیل
شه پد رکاه ی ودریزه چه ایمان ی وی راویدی نیک کردار کج کردار
وی ته پرد و ارجنازه باند حصر یز : هم مطلق گواهی مله ی بنیان
چه فلانم بهیستی یادوزخی دی : هره چه بی لس اصحاب چه نیی
گواهی پر لوی د بهیست د خوک گواهی لی د نبی پدین کسندی :
خلور دغه یادشوی بل طلحه دی کزیره هم سعد سعیده له
عبیده عبدالرحمان دی : بی دلس پیچاته گواهی مله بله خلاص شی
لو عبیده : هم هس پچسن او پهر حسین او پهری حدیث راغلی : هره چه
بی : لد سر یو بکواهی لی لاسلام دی و تللی : علی اصغر د حسین
زوی هم نوی د پاك رسول دی : ککواهی بد بهیست ورباند
ولی داوی دی ناقبول دی : امام حسن بصری هم سر حلقه دی
د پیران خلیفه د مرتضی دی : ککواهی بد بهیست ورباند ولی
داوی دی شمیر لی کناه دی : امام اعظم امام دامامان هم
پیشوا دی د علمان : ککواهی بد بهیست ورباند ولی ته به نی د

مؤمنان : نہ آیت دی د قرآن پد وی راضی نہ حدیث نبی
 ویلی ند پاک نبی د ورست جبرائیل پرچارا غلی : ہرچہ ویل چہ یہ
 آیت حدیث کس نبوی خوک ئی وائی کمر اھی د : ہرچہ بی آیت
 یون کا پچھدیش دہغودایم پر پجزہ بپراھی د : ول داویل یہ
 بوی چہ فلا نہ سری پعلم پعل کس پهلوان دی خموز طعم دہ لخدائے
 چہ بھنت بی مقام کا اودوزخ پردہ حرام دی : ول رائے اوس
 اوس مطلق کو اھی ملہ دامطلق ویل بنہ ندی کہ مطلق پچھا
 کو اھی لی لا سلام دی وتلی : ہم مطلق پچان نہ کو اھی ملہ چہ
 مطلق زہ بھنتی یم غم نہ نشتر : کہ مطلق پچان کو اھی لی بکا فرش
 چارہ زبنت : بل نیکی بدی لخدائی ول خدائی پہ نیکی راضی پہ
 بدی ندی : چدا واہہ بہ لخدائی نکہر سیرہ دنی پدین کس ندی :
 بیاداد وہ فرض لازم کنری بوی پعورت پہ مروں : یوز کوہ
 د مال یستلی بوی بل د ثابت شی پر نمونہ : پچتر وقت د نمونہ
 پر جماعت کا کہ نیکان وی کبدان وی : ہرچہ نمونہ پر جماعت ئی
 شہ یوازہ ہر نمونہ بہ نام تمام وی : ہرچہ نمونہ ئی شہ یوازہ بہ
 ترغیب کس د نبی د خلہ بیان دی : ودوزخ تر بی بی پوہنت
 تیر کا کہ خلا یق عمل ئی کری پچیل خان وی : ددویرہ بیان
 پوہنت کر بل واہہ افغانان دی پیاد کا : لکہ بد ویشتی
 د سنان د افقیہ د ہم پہ نیک دعا بناد کا :

نکتہ چہارم در بیان آنکہ ہر مؤمن و مسلم را باید کہ خدا
 تعالیٰ را بہ صفات بشناسد اول بدانکہ خدا تعالیٰ
 تعالیٰ را ذات است یعنی وجود است و دوم آنکہ
 بدانند ذات خدا تعالیٰ را کہ یگانہ است و او را شریک نیست و قدیم است سیوم آنکہ
 او را صفاتہائی اورانیز بدانکہ ہمہ اندہست انچہ بعضی جاہلان میگویند کہ ادنی و پیری و
 آسمانہا و زمینہا صفات خدا تعالیٰ اند کافر گردند زیرا کہ صفات خدا تعالیٰ قدیم اند و

این چیز تا نو پیداشده اند قدیم نه اند پس مخلوقات خدایتعالی اند و حادث و مخلوق قدیم
نه باشد و حادث را قدیم گفتن و قدیم دانستن کفر بود پیدری خیزه خدایتعالی
هر خوک و پیژنی چه دغه علم اکبردی به اولی یگانگی دئی خدایتعالی
ندشته ترجمه عقول بر دی به ند هغه یار چه موافق و پیاری کنس
یدی نکاند صدغه مل چه ملکبری کار و ره و روی به بلای ذات
پاک موجوددی تلوتلبوینه به در تیر صفات ای هم قدیم دی چه
ذات بصفتون معتبردی به دالله اسارت مکره چه خدای دی
پردغه لومری به چه و خدای ته اشارت کایای هر چری کنزینه سکه هغه
سری کافر دی به گمراهان وای خلق بخدای کنس خدای بخلق کنس محوه
شوی به خن وای دا آواز واره د خدای یدی یا صوره د محمد دی
هغه کافر دی به دبنه خدای علم قدرت دی و هر چاته رسیدلی
نه دی وصل دی نلری دی لخیال لکان ماورادی به چئی هسه
پیزاندلی بعارف کنس سروردی به چه و خدای ته اشارت کایه خدای
دی پردغه لوری به یودی ای مرله رواشی بلهوری بی مخ تورکا
چه کافر دی به ملحد مختون غوج ته لوحات سیالی مکره عارف
نه وینی خیل لوری لکه منصور پسنکر نه کنس هغه داره بی خبری
دعارف روپشوا خون پسر باذل دی تل پسینه جامه مردی به
ملحد خپسر ژنده پوش کردی لحق پخوردی به هر چه تل دایم پتی
پتوری دحق دعوی کاتعارف ورته موای خود پرست کمره
ایزدی به هر عامی دهمیزه زده کایه خدای یودی پدا مختلف
چار لکه خوک لوکی دلی وینی بی زده وی چه لوکی داورا اش
دی به ول عارف دی بذات هم بصفت و پیژنینه چه قدیم دی
چدا شناده عارفان شب چراغ غنند کوهردی به بیاموحد
خواص ددردی دموحد نقش دغه دچه تل به دظنک پخله
کنس اوسی بی اختیاره دای خدای دای مقدی به گاه غایب هک

حاضر دی بخودی کشید لی لکه درهای سرش و سکه حکه
بازل دده هندی به پیدالارده دیره ویره و ل نه د شریعت
پیراهن مکاز لغار مستقیم پشریعت شه دامرد و د شیطان
دبمن دزوره و سردی به هر چه د فقیر پوی کار کادی بومریشه
ترخائی یو فقیر و کار پشریعت دی بل پیشوای معتبر دی به
نکته پنجم در دانستن ده صفت خدایتا که از دانستن آن سلمان از ناچاریت :

دخدائی نور نومون دیر دی پلسر صفت د سرخوک و پیرینه
چه هیچ نو و هله خدائی و هس دی هس یوینه : زند دانا توانا
دی چی خواست و هغه ی و کړه هم بکړینه : شنوا بینا گو یادی
مشیت ی کند دی پایون : هغه خلور سره ذاتی امهاتی وو
داخلور مولوداتی لقه واره ثابت دی تل لذات وړاند بیارت
نلرین : یو پچون پچگون دی بل بعبیب او بی نقصان دی و سکه
د واره سبلی او تنزیهی ی و یلرین : دغه دوه صفت بی خدائی پوچا
نسا زیزی نورخوک چار پو نلرینه : ول نور لکه یحیی حیت معتبر
مدل خدائی دی صفات فعلیه ی و یلرینه : دخدائی شناخت پر هر
چار فرض دی درویره حکه دخدائی دپاره و و افغانان دی زده کونینه

نکته ششم در بیان خوف و رجا ایمان پمثل د مرغه دی هر چه بو خانلها ه
ویره بل آر مید دی : چه مرغه پیوه خاندل شوی دی : الوت نومید
دی : دایمان دی مور پلار آمیدی ویره چه ایمان لحن زو کوی
یا ایمان ی دی ساتلی : لکه دُر خوبصد ف کس وی سفید دی : لکه
جمال آغاز و کبر لجال حقیقت دایمان و زول و دواز و ل دایمان
پژب و ابه نشی و طالب و ته خر کند لکه خورشید دی : نکته هفتم در بیان
فرض دایم و فرض دایم ایمان است و اهل بیعت می گویند که فرض دایم ذکر است و این
اعتقاد ایشان مخالف مذہب سنت و جماعت است و خلاف کردن مذہب سنت
و جماعت کفر است چه بد رتبه و ایما دبدعت الحریکت : ذکر فرض دایم کوی

او د کفر لاری و نیوه غلت : فرض دایم چه یو زمان لسری نخی سکه
هغه ایمان ی دین دی : لینه خدای هدایت دی له بنده روح یقین
دی : بنده د تل پخپل یا ورکښ مستقیم همیشه اوسی : کدی نیت
د کفر و که د ایمان بڅن یوسی : کڅوټ نیت د کفر و که چه پس لزو
کال بزه و وزم لید دین : هغه ساعت بدی کافرشی کز د کال پناښن :

نکته هشتم در بیان مثالی که در کتاب خزینة الملوک در باب نماز آورده که نماز همچون
شخصی درست اندام است و خدای تعالی همچون بادشاه است و نماز گزار همچون
بازار گانه که بادشاه او را زوداده که لایق درمی خانه من بنده نجر من ترا سرافراز
خواهم گرد پس اگر باز رگان بنده نامناسب بیار دالینه بادشاه او را زخواهد داد زیرا آنکه
این خدمت لایق درمی خانه او نباشد بلکه استز باشد بر بادشاه ید ذخیره کنش

یو مثال دی تر نماخته پور را غلی : یکایک بی و تا و ته و
وایم ما پستر گودی لیدلے : هس وای که بادشاه
سری و بولی تنگی ورکه دیرے تیری : چه
حماد در لایق سری و پیره چه خونی وی پکښ
دیر : که حما پخپل زرو تا لایق سری پیدا کړ :
دیر انعام یو قاته در کرم چه خدمت د پا خلاص او
پر بنیتیا کړ : سوداگر که جنازه د سر پر کړی زړه و کښیل
مړی را وړی : پدربار یی حاضر گاند بی انعام او اکر امون
خنی غواری : بیا برده پستر گور وند وی غوز
پر کړی پوز پر یگری سودا کړی مرا ولین : کدی هر
خو طمع دار وی لیا د شاه د نیکی د بادشاه بی پیشکه و شر
موین : و سکه منوخ هم پمثال د د سری دی ول هر خه پر
بل بور : هر چه فرض دی پمانخته کنش پمثال د سر د زړه دی کی کور
او واجب ی لاس پښی دی راش فرض لید واجب خطا مکړه : بیاسی
غوړ او پوزه هم ی سترگی دی د اتو پر مکړه : تراغلی بازار کان ی دا

منوخ سستا باز رگانی د: کبته داسر پر کړی لاس پر کړی پوږ پر کړی
بنده پږی دادلوئی نادانای د: درویره چه دامثال پوښت کاوڼ
بل غرض ی پکښ نو: افغانان اکاهوینه هر غافل و خبر نو: لکه منوخ
لخدای رازدی هم و خدای و ته زاری د: هر مؤمن پیاد کا

چند دوی م لید رازه ناخاری د: نکتہ نهم درواستن ده خلعت در نماز تارک
آزاد باند نماز واجب ضرور دل باشد و مقبول افتد والا قبول نگرود و آروی ای یاران مثال

دی سره و درویره پدینا کښ: هم پدین دی سره و درویره ول بی عمل
نشته خلاصیده ی یعقبا کښ: اوس لازم پر مؤمنان دوی عورت که
میره وی د مناخه چار د زده کابله بد و رخ ی نوی بقیامت بد
پوښتینه ای مؤمنه لایمان: ول پس غه لایمان به پوښتینه دمناخه کا
درعیان: راشه لس خویون زده کړه پمناخه کښ چل منوخ بد
وزیره و ته حضور وی: او نبی هس و یلی هر چه دا چاری زده
هغه منوخ به ناقبول وی: تی زده کړه چه معنی ی پلس حرف
کښ راغلی: درستت خلور واجب در پرض کښ ویلی: سین
سستی کا هلی ته مکه په پمناخه کښ چه سستی منافقان کا: سکه یواز
وطاعت و ته ویشته پر بندون بیا و خلق و ته ی خه بلار و نسان کا
ن دنوس سرون پر کړه ای مخلص چه دنومردی اوه سر:
ریا غیرت کینه حرص هوا از کا زته پر یزده بیا و خدای و ته سکه
ودره پویره: ت تائب شتر هس وای چه خدای و نیم مالی خدای
توبه کړه: یا پیشک م دی وینی پمناخه کښ زړه پدا فکره کړه: و
ویلی بد و زخ کښ دی خاهون: بیا یزادی د پناز چه بینا زړه روغ
پکښ کورون: پمناخه کښ هس وای د صراط سپر و لاریم داد و زخ
لنبي وهینه: پریوه لورم بهت پر بل دوزخ دی لخیل کور داره
می به یو یو یو ښتینه: الف الله پږاند لی بویه چه عالم ی له نیستی
دی هست کړی: کل بندگی ی پراستی کړه دا توفیق دی ده دمر کړه

آج جہد کوشش تہ پہ بند کی کرہ پدا کرہ کنس ستا اختیار دی بہ ست
 اختیار دغہ کوشش دی ول دایم مدام دحق تقدیر پکار دی بہ تب
 بدی لنوس کا نری ہم لنوس حیات بوی بہ پاک نبی ہسہ وٹلی
 چہ بدی ئی دشیطان تر بدی لوی بہ ق فادغ لہ زہ کوئی
 د دنیا محبت بہ کل بند کی ی پراسی کرہ بلہ لاد تر نبی نشی غلتہ
 تر راحت دحق پیاد کرہ دحق یاد وارہ راحت دی بہ ہر چہ پی د
 خدا ئی لیا د راحت غواری سکہ ہغہ غافل علت دی بہ ص خیل
 نمونخ تہ صنایع مکرہ چہ دا نمونخ بد پسنہ شی بہ دغہ نمونخ ہلہ
 صنایع شی چہ نیت اوچ حضور دخری خسنہ شی بہ دایان چہ ماہونیت
 کر الحدیث پاک نبی حدیث وٹلی عربی دی بہ ہر چہ دالس خویون
 زودہ ہماختہ کنس کہ نمونخ کاند دوزخی دی بہ نکتہ دہم در بیان سجدہ سہوہ
 ہماختہ کنس چہ خیر زیات کم پید شی ہغہ نمونخ بہ پہ نقصان شی بہ
 دا نقصان ی دولس خیزہ زیادتی ئی پنچہ رنگ دغہ وارہ بہ بیان
 شی بہ اول زدہ کرہ ہر چہ نیت بد نمونخ حوک ترینہ داللہ وبلہ
 فرض دی لیوہ اسم صفات نماز گزار دی وایین ول دا واجب
 راغلی چہ اکبر دیس وائی لا خلاص بہ ہر چہ واجب بہ د نماختہ ادا
 کوین دہغو غارہ د خلاص بہ اوکی لفظ اللہ وھیر کر بل صفت
 و دیور ضم کا بہ سکہ سجدہ سہوہ دوکا پا آخرہ پدا ہمدہ د خان
 کرم کا بہ بل کوسن د قراءت پتا واجب دی پور بنی د وارہ
 رکعات بہ اوکی لوی پورستی کنس ورنی وھیر کا خالی نی لسات
 بل الحمد ہم واجب دئی لول پور بنی کنس الحمد درست قرآن بہ اوکہ
 بل سورۃ بلولی پور بنی کنس بی الحمد خالی نی لتاوات بہ بل یوغل د
 الحمد لوستی بوی ای طالب بہ ہر چہ دوہ خلہ ئی لوی پبل پور
 لاس خیر ی لواجب بہ بل یو بل سورۃ ہم لوی پا الحمد پس پیوست
 تخایانہ اوکہ بل سورۃ پیوست پس نہ لوی دغہ چار د شوہ

بیگانه: بیا الحمد تو کابل سورت کعبه اند اوستلی بوی: چه الحمد
 کاورستی سکه سجد سهوه و کنبلی بوی: بل دادر منحن پزوره
 دوه پورو و پجاعت لوستلی بوی: دا واجب پرامان غاره نفرولی
 بوی: بل دعا قنوت لول داپو ترکش راغلی: واجب: بل
 سلام پتا واجب دی یواترئی دمناختر وائی طالب: هم ورنی قعد
 واجب هم پد واره قعد اول احتیات: دغه دولس دی واجب تی مهر
 خطا کوه لصلوات: هر چه یوخن خطا کا دغه دوه سجد دوکاند دهر
 داسجد دهغه کاند کپوهیروی خطا شوی دانقصان بی شی محو:
 بیاتر واوره ای طالب زیادتئی پنجر خیزه دا اول تقدیم رکن ورت
 وائی لکه خوک قراءه پرنزدی و رکوع و تر را کوزشی عالمان کوره
 خه وائی: دی په بیارت د وگرنری ول پس لقراءه دارکوع د دوباره کا
 پاخر دی سجد سهوه و کاندغه زیاتی دا واره کا: بل دویم تاخیر رکن
 هر چه یورکن تمام کا ول بل لره ژرنخی: لکه درود خوک و وائین پوښ
 احتیات خوشجد سهوه و نکا هغه نقصان بخش نشی: بل دریم تکرار رکن لکه
 بورکن خوک خوک دیر خله تکرار کا: چه آخره قعد کا درست دغه پس د
 سجد سهوه اختیار کا: خلورم کخوک واجب تاخیر کون: لکه ولولی
 الحمد پس ژر سورت د ورست نلولین: دغه پس و وائی
 باورستی قعد کا درست سلام و هیر گاپس پاخی و زیاتی تر
 دا واجب بی تاخیر شی: سکه سجد سهوه دوکا پدا هم بره د:
 زهیر شی: په پنجم ئ هم آگاه شته چه قراءه دی بی محال: په په
 خائی قراءت کنب عالمان سره کپی دامقام دی: لکه په
 خائی دا احتیات لرکوع لسجد خوک الحمد ولولین: پاخر
 چه دمناختر شی دوه سجد دوکا زین: او که احتیات بقیام کنب و
 اولین لدیو بیل لا نفس اول اول اول ده:
 پورنی دریم چارم کنب سهوه بدیم کنب پرشتیاده: پا اول

رکات ثنا و بله شینه پورستی کنس روادبی دویم ای طالبه : خکه
 نشته پاؤل دریم چارم رکعت کنس سهوه پد ویم کنس دواجب :
 نکته یازدهم اندر آنکه دعوی علم غیب کفرست بخصیص هر که ازین پنج کاری غیب بگوید
 کافر گردد و اینچه خبر زده کړه چه دغه علم اکبردی : هر چه داخبر و
 یا باور کا بیا هغه سری کافر دی : اول قیامت بشی پشکه ول
 مطلق ورخ ی نه ویلی بوی : بل دباران خبر مکره هم دمور
 پنوس کنس موای للوره هم لزوی هم هیس آئند خبر مکره چه
 پشیننه : بل دمرك خبر مکره چه پد چار بخوك ژوئی یا به مرینه علم
 غیب بی خدای چانزده بیهوده بخوك دعوی کا : پمثال دغه سیالی ده
 لبته خدای دی به خپس دئی لتولی پریکا : د فقیر پر مؤمنان شفقت
 دی خکه هر رنك بیان د دین کالحديث لقرآن : بل هر خوك د
 حتیاهی کادشخان د بتان فال گویان د غیب گوی به باور کا پوښتنه چه
 ونوری لایمان : نکته دوازدهم نیز اندر آنکه الله تعالی چیز شناختن فرضست بعبارة دیگر
 آورده شده است هر عارف لره بائید دی چه بدری خیره دی خدای هر خوك
 و پیژیننه : او اول ی یکانکی دصداوندی نشته تل و قلبوینه : بل ی د
 پاك موجود دی لازله نرابد دریم صفات ی هم قدیم دی تل لذات
 سره وون هم بوینه : د توحید اشارت مکره چه خدای دی پر دغه
 هر چه و توحید ته اشاره کا بکا فرشی بقیامت بی محون تور وینه :
 نکته سیزدهم در بیان شرک جلی و حق بقیامت به لکه خدای پر مؤمنان باند
 گرم کا : بی لشرك به لنور گناهون چی خواست وی دی جمله عاصی
 بیغم کا : شرک جلی خفی پداده رنك دی داغلی : پچلی سری کافر شی و حق
 و تری بد مذ هب ویلی : جلی چه به نور و زیامهر جان کا یاوکا نری
 یا و خلی یا و قبر ته سجد کا : خفی چه سود زیان لخدای پیژیننه هم
 لورده لسبب اند یینه کا : او که سود زیان لخدای نکو پیینه بیا لورده
 مینه : هغه کسان م کافران دی دوی و تلی دی لدینه : دغه شرک

دی پامان کښ هر چه سود زیان لخدای ننگرینه دی لغیراند لینه
 کا به طاعت شرک دغه دی چه یواز وی بنه نکایا وخلق ته ی
 بنه کا پر نیوه کا به نکته چهاردهم در بیان ده چه در لستن در کلمه شهادت فرض است
 ودر شرح محمد صلاح بروی رحمة الله علیه آورده هر که آنرا ندانر بحقیقت او مسلمان نباشد
 دغه لس خویون فرض شهادت کښ برا زادو پر بند و دی یاران به
 هر چه دالس واره ی نژده طلب نکا دوی ندی المؤمنان به اول دکلمه
 شهادة یوخل ویلی پرتانه فرض دی به او تکراری قل سنت دی چه منکر
 دی لست هغه ندی المؤمنان به بل معنی ی هم ته زده کوه بل باورده
 یعنی کوه مؤمن به خلورم ته مستقیم پر دایم اوسه بل صل شمس لهما
 صان به پنجم دغه حرفون صحی وای چه معنی نشی تغیر او که حرفون
 دغلت کوه چه معنی ی شوه تغیره بنه بیل شی لسنیان به اوشیزم
 که خوک سری دته و وای کلیمه وای مؤمن تی ژر تر زده وای
 بل نش لجهود کافران به اوم زده کوه چه خدای تل و تلبوین به دی خالق
 دکل عالم دی به آتم زده کوه چه خدای یودی بیشریک تا بس زده کاهزی
 دوستان به هم و وایه محمد خدای استاخی پس له پیغمبر نوه نه بوین
 او که چری خوک و وای بکافرش ی ختم درسل دنیان به لسم خلورده
 پیروی دنی زده کوه پتا فرض دی هر چه دانه پیز ناین دی بل شنی صبا
 دایان ی دی پشرح مختصر کښ پفارسی ژیر ویلی دافقیرخن پونیت کو
 بله خاره ی شی خلاص ددوام افغانان به خدای پهره ژیر بوله عربی
 وی که فارسی وی که هندی که افغانی وی پهغه ژب ی بوله چید زده
 وی دا اقول دامامان به اوس اکثر عالم دا وای چه قرآن یعربی دی
 پناحق فرض واجب خوک پونیت کوین به دوی پدا وینا الغزیر به
 نیوه یزی دغه خوی دجا هلان به در ویزه چه دپونیت ژیر بیان
 کاغم ی دابوهله افغانان دی به هر چه فرض او واجب زده کاد و ی به
 نشی دمنکر کافران به دافقیرخه لپیوان منکوندی ده دی لاس ویر

لکولی که از ادوی که بنده وی چه سنی وی پر جمله مسلمانان: نکته پانزدهم
 اندر آنکه پنج چیز دهن در کلمه طیبه نیز فرض است بیا پنجه خیزون فرض بطیبه کنش
 پر داوایه آدمیان: هر چه داوایه پختائی کادی بشی د مؤمنان:
 اول دکلمه ویل هم بر تافرض دی ای طالب: دوم یوخل ویل بر هر جا
 فرض دی پر آزاد پر بندگان: دریم دکلمه معنی هم زده کره بل به تر
 تابین شش دنیگان: خلورم مشغول ی پیاور شر تل تل ثویجائی
 پنجم دز به پصدق ی وائی که مؤمنی دانشان دمنافق چه پنجه کلمه
 وائی محبت ی لیدان: فقیر چه دابیان پوینت کوبین کلی غم ی دابعلم
 افغانان دی هغه کسان چه دنی پراه ولا ردی محبت ی لعلمان:
 چه بھر دبنی کاند لعلم لعلمان صمی خائی جهنم دی وسکه خرد رت وایم
 لید بخت زیان کاران: دافقیر چه خه و ییزی شپه اورخ پکنه پور
 دی آمید واردی دبنه خدائی لرحمتون خاکپائی دی د مردان:

۱۲۲

نکته شانزدهم اندر آنکه هر که از علم تقییدیت و علم فقه و علم مناظره و علم تقاط یعنی محوه
 ساختن مرادات اطوار نفسانی و بدست آوردن اسرار روحانی آگاه نباشد اورا پیر و پیشوا
 نباید دهنست بلکه ضال و ضلایل یزدید زیرا که او شهرت دروغی در عالم انداخته بسبب جمع
 کردن مال و نیاوی و حاصل کردن نام و ناموس خود را پیر و پیشوا ساخته باشد و در عوارف
 المعانی آورده هر که مشهور بنام صفوت است و در عوام اواز صوفیان حقانی نباشد:
 بیت در ته جلیبا ب عشق مست دوشاه خفته اند: مست نکردی بعین عین بلا گفته اند:

د شاه ترخان در لاندیه دوه مست شاهان
 اوده دے: سکه مستی ی پعین مکره
 چه دذلقوکاته ی بی جلا دندے:
 هر چه داخلور علم ی تزده پدانش کنش هغه
 پیران ی ناقصان دی کامل ندے: اول
 علم تفسیر دی لحدیث لکلام هم لفقه
 مناظره بل و روح لسه هم آگاه شه پر جلال کنش لغزید دی:

خلور سیزدهم زده کاچه طالب وی چه داواره هر پشواهم هر بر شد
 لره بایده دی : اول سیر من الله دی ای سالکه ستاخیل لوریدم ترم
 تله دی : پلار کنس اغزی تی کپوهیزی اغزی لری کوه لیان کچو دیایه
 دی : دویم سیر الی الله دی هم دده ولور ترم دودی لکه پلار کنس تیره
 توره طالبان کوره لخنسر خبرندی : بل دریم سیر فی الله دی ای قاصده
 چدغه دلفنا پناه کیده دی : اووده و ترم کدر و ترم حجاب لیان و اخله
 یعنی کنس بی موم دسالک پد کنس تله دی : خلورم ی کوره سیر
 مع الله دی دمر دان هغه مردان کالفناهم خبرندی : انا نیت
 یولوی حجاب دی لدی میان هر چه تیر ترم مقام شو هغه ترم تراو بو
 دی : ثور کس سلسل دی واره حق دی ای طالب ول دیرهم دپشتیان
 پسیر و ن کنس پاخه دی : دسهر ورد طلب و کوه که طالبی هر چه
 دوئم پسیر و ن کنس چالاک دی مته ندی : هر چه لایان حجاب
 چار اقدام آگاه نشوغه پیران م شیاطین دی ادم ندی : د فقیر چدا
 بیان کر لسلوک سکه موندلی دشیخ علی خوازی دی : کفتار شاه ناضر و
 قدس سره : بالائی نسیم دو گوهر مردان : کر نور آن دو عالم آدم منوراند : هستند نیستند
 نهانند آشکار : چون ذات ذوالجلال نجم بخوراند : پرنه سپهر باند دوه گوهره
 دی خلایق : سکه پنهان دهغود و ایدم لد واره گون پر تاویند
 هستی عدم بشی که نظر پر حقیقت کوی ای طالب پیدا دی شو کند تیر
 نجسم بنوهر دی او معنی ی لکه خدای هیس ریغیزی : دغه لارده
 دحق بین عارفان ملحدان او کراهان پکنس بنوئیزی : دغه چار
 دنو چانده ای سالکه مکر شیخ سید علی غنای غواص وی و ریو هیزی
 گفتار یازید بسطامی قدس سره : روبرو سوزنی نهانی نشان : تاشاغ زند بر کن
 کر و جهان : هر ورق و فیل راهوار بر آن : و زتوانی زکوی مایگر کران : طالب دشته و نه
 نهال کوه دستن پسیراند : چه تر پانر و تر بناخون ی شی دواره کون
 لاند : پر هر بانه باند ترم دوه مست پیلان روان کوه : هر چه دوئی

به بیایچیل رنکارنک بازی کاند : هر طالب چه خپسرنوی پنداره ویلا
 ورسپارلی دی ناحق خجاد لوری دعوی کاند : نکته هفتم در بیان بزرگان
 دین در میان عالم و عالمیان و کیفیت احوال پیران و مریدان این زمانه : داتلس زده
 قام پکنس بزرگ پیغمبران دی : دوی یولک خلیر ویشته زده شوک
 بنیان شوک مرسلان دی : اوصی خبر دغه دی واره ندی حشاشوی
 دوی کل شموز قبول دی که مرسل دی که بنیان دی : دنیان بعل واره پچو
 یا پاواز کردوی پسر وود مرسل هم خاصه دحق دوستان دی : دا
 مرسل ووتیرس دیارلس جبرائیل و پیرا علی کتابون دفتر و
 می راوری لاسمان دی : پکنس سپز دی اولوالعزم دوی صاحب
 دشریعت دی کلیمه می کر بیان دغه شپز واره بزرگان دی : حضرت
 رسول پکنس افضل دی هم خاتمه الانبیاء دی دغه پس بهترین دخالیق
 خلور یاران دی : اول بزرگی دابو بکر دعه مر او دعثمان دمر قاضی مر
 ده مونزل لاس و رلکولی : هر چه دوی یصحابه کنس پیشوایان دی :
 پس بزرگ داهل بیت پر عشره مبشره هم گواهی ول لکه نبی هس ویلی
 دوی بیشکه بنیستان دی : ول زده کره اهل بیت وچاته وائی دغه ندی
 دی عومره زوئی لونره لفسی نور واره عزیزان دی : هر چه پریان
 پراهل بیت به اهانت کا هغه کسان م ملحدان دی خواجه یار افضیان
 دی : دغه پس می بزرگان واره اصحاب دی پامت کنس دغه پس بزرگان
 م تابعین او امامان دی : چله هس نکترین یا ورستی یور نبی یاد کا
 ناچه بزخه اهانت به باند وائی هغه کسان م ملحدان دی : هغه پیر
 چه بدعت کاریدان می شی بی شرع دوی پمثل دجال دی دالبکر می
 شیطانان دی : دوی تولی کرلی روغ دنی دلا زغله دی : شوک
 مرتد شوک عصیان دی : و سکه خن بر مندی کرزی بی پروا ه
 سودین می پرینو ول خن پچامه کنس رافضیان سوکر اهان دی :
 دیزی توری پلاس کر خبله بولی چه راشی بی وژنواوس دینسو

ثَمَوْبَزْ عَلَمَان دِی + دَوِی وائی شریعت واره سختی دِ پموزِ نشی دِ شریعت
 کارون دِ پموزِ نشی واره کران دِی + وائی رایشی یاران مرید
 کِرو آزادی دِ کتاب خبر کران دِ پیران کره آسان دِی + دَوِی وائی
 لکناه و م ویره نشته چه پیران و م دِی لیدی بقیامت ثَمَوْبَزْ عَلَمَان دِی
 وِل هِیخ بی نوی کی کور دِ دِی دِ خیل ایمان پریان دِی + دِ دوزخ
 دِ کنا هون هودِ اخلی پدِ روغ لاپ و هین مسلم ندی کاوان دِی
 دِ غر پیر مرید بد واره شرمند شِی بقیامت دِ پیر سختی عذابون
 دِ سچان دِی + لکه خدای بچا لیت کاود دوزخ بسهانی کاوان پیران
 بو یزازی لریک چه هر خوک پچان وی + لار سول چه خور ویدار
 پیر پاک الله دِی هم پدِ رد حق قبول دِی + پیر بیعت دِ مؤمنان
 وی کوره چه شو حکم پری راغلی یقرآن کنس لرحمان دِی + چه سولکه
 لشک هم زنانه هم لغلا او هم لقتل هم مهر رنک کناه چه داد لاس
 یاد پینو چلد وی شوی لبستان هم پشیمان دِی + توبه کار له توبه
 آینه نورس نکاتی هله لما غواره ستا پروی م در نجسله + اوکر دِ
 بخار ووزی لکناه داد ووزندان دِوی بندیان دِی + چه رسول
 هم بی اسلام اوبی توبه بی بیعت نشفاعت کواو پیران دِ مریدان
 هودِ اخلی شک و مکره دِوی پکفر کنس غلطان دِی + دِ پیر طلب نه
 فرض دِی نه واجب نه سنت دِی او دِ علم دِ عالمان طلب فرض دِی چی نکا
 گناه کار سوا سقان دِی + لعلمان دِ نبی مکانزی ای خلق هر چه
 دِوی م حضرت نبی پراشت لار روان دِی + شریعت دِ نبی
 باغ دِی لکراهی ساتلی عالمان دِ بانی ی پاسوانان دِی +
 پیغمبران ترجمان تیر شودین ی پرنسب وامت کنس پدِ بد زمانه
 کنس عالمان دِ خدای دِ امر پند کویان دِی + خلقه دِوی
 لدوزخ راجار باسی و هینست ته دِ دیدار او دِ هینست خبر کاند
 دِ مؤمن نیکخواهان دِی + پاول زمانه کنس انبیا و وبی

حساب دوه بدین بیانان پر هغه خا
 اوس عالمان دی پامت د محمد آخر زمان دی : پاك نبي هسه ويلي
 شريعت م به ورك نشي عالمان حقاني م وارثان دی : چه علم عالمان
 منكری كا كافران دی وسكه خشوكه پخله كلیمه وائی دوی وئی ایمان دی
 وسكه عالمان لخیل نوائی عالم کی گور هغه وائی چه راغلی پجدیشا و بیست
 دی : ددر ویزه خبری پند دی گمراهان خن كا اهل كا اول هغو کړي
 فتولی هر چه دوی دخدی د لار طالبان دی : شريعت دارالامان دی
 مستقیم پر دایم اوس آخرین دی چه شیطان وم غلط نكا مؤمنان م
 کنبیو تلی پامان دی : نکته نژدیم اندر تکه هر که پنج بنائی سلمانی را بجائی آرد اوسان
 متشرع باشد و هر که بعد از ادائی پنج بنائی سلمانی خوس پنجگانه را نیز از منہیات نکا پار و از اولیا
 الله باشد شريعت بنا پنجه دی پنجه نور هم ووسر کره بله دی شتي
 لکمال : هر چه والس واره پنچائی كا اولیا دی دی بخلاص شی دحرام
 لا و بال : اول ته خله نگاه کره لکرام لکه کذب وی یا غیبت یا نیکوئی وی
 هم دبیکانه عورة لخبز لقال : هم لچه وده خبر چه نور شوک به پر و
 خاند یا بهتان وی یا پیغور وی یا بدل چه لزلغوی لخال : هم ته
 دوه نین نگاه کره دشهوت لنظرون چند سئلک زناه نظردی و ویزه
 لقادره بر کمال : هم چه خوک سخن بازی کامی کوره نغوژ ووسكه خه
 یدم ته وایم لدغه بد افعال : غوژ نگاه کره لجمه بد آواز لکه دچند
 یا در باب یاد شپیل وی یا غوژ وخی بخوک باسی یا زلف خال بدلی
 بخوک وائی د محبوب لجمال : یا ژراوی د عورة یا سندریا هم ذکر
 وی د دوی د عورت زع فتنه دی خبر شته دغه رسول الله مقال :
 لاس کوتاه کره دحرام لاخست کیوه زده خواړه وی یا وینه وی یا
 وی لو ته حیدر و خوره بل خلاص شه لزوال : هم هر چی آلت ملاهی
 پلاس کنبس واخست گنزه آلتی د کلاب هم هر شیخ چه د عورة قبضه نیه
 یقیامت بشی بد حال : به پنبو مته دحرام بچلسون لکه خوک بنک خور

يا بوزه خورى يالولى نچونيه يا چناب پر باب نبورى دغه چار كنرى
حرام : يا چه غلاگا يازناه كا يا چه لار بو هينه دا ور چيلي ب په پنبو كا
چد سر ما غزه ئى ىشى لدغه بد خصال : هغه پل صراط حق دى
لارى سخت تر نرى و سينته بار يلى دى : تر داتو ريشي تباره تر تيغ تيره
دلى ئى مثل شريعت دى لكمال : د شريعت ورى دى ديره چه واپه
پنجائى كرى دهغو ماوى جنت دى پديدار بشى خوشحال : د در ويزه
غرض خو پند و مختصر بيان ئى و كر كى نغوزى كه پداته مستقيم شى به
پيشوا د دير عالم بش هم خبر طهره حال : نكته نوزدهم در بيان فضيلت چهار ياران
رسول الله صلى الله عليه وسلم چون ابو بكر صديق و عمر و عثمان و علي مرتضى رضوان الله تعالى
عليهم اجمعين و اهل بيت آنحضرت موافق مذهب اهل سنت و جماعت رضى الله تعالى عنهم
اجمعين : رسولان واره بزرگان دى به عالم كنس محمد پكنس سروردى :
دغه پس ئى بزرگى د ابو بكر د نبى صديق اكبر دى : يودا وليا
و پير دى خليفه دم مصطفى دى مرتبه ئى ديره تيره پاصحاب كنس
دى : پس بزرگى دم د فاروق د چه حق باطل ئى خبله بيل كره د خطا
ورى عمر دى : پس بزرگى دم د عثمان د چه لخدائى د ير شرميزى
هم دد و و نور خبنتن دى دم ورم د پيغمبر دى : پس بزرگى دم مرتضى
ده چلاماد د پاك رسول دى پس لدرى سره ياران مرتضى على
حيدر دى : پس بزرگى د اهل بيت اهل بيت ئى دى عورت هم
غه واره عزيزان چه پاك نبى ئى كنس و تلى بنصرى : پس بزرگى د
اصحاب تابعين امامان عالمان عمدا رچه پلاس ئى د د پاك نبى مسلم
د فتر دى : هر چه داهيس نكترين يا ورستى بور نبى ياد كا هغه
كسان دم رافضى دى چه شيطان ددوى راهبردى : پلعت نبى
ياد كرى پخلور مذهب كنس ندى په پنجم مذهب كنس دروى
دامد هب ددوى ابدردى : پهرصات بشر مند شى پاك نبى
هيس وئلى احترازخن و كانزى تركافى دين بد تردى : كافران

دخان دښه دی رافضیان د دین د ښه دی مسلمانان بد را
هون د ښی د دین خطر دی ښی دین و خدای سپاری عالمان
پاسوانان دی اوس بدل بی څوک نکا تر قیامت دی چلان
دی ښه هغه سړی چه پښنی مذهب پوه نشی سړی وسکه څښو
که صورت یی د آدم دی پمعنی کښ کاو خردی ښه چه آگاه لعلم نشی
پیوی کاند کمراهی یی که اختیاره هغه کسان کوره پوغل کور
گردی ښه دین مذهب صحبت مکانی عالم دوی پښل د پښ د پښ
بد اثر دی ښه د مذهب رافضیان چه پیوی پوسیدان د را غل
یاد شاهی پردوی بنسائین هر چه اصل یی به تر دی ښه دا غلت وائی عالم
یاد شاهی پهر چاروغ یاد شاهی د هغه کاند چه لحق لوری شوی پر
نظر دی ښه او پیوی د هغه کاند چه خذ متی د چاکری وی تر دیره
هم یی اذن وی موندلی هم لعلم معتبر دی ښه هغه کس تر هر چا
لوی دی چه پشیرع مستقیمه کښه وی که آزادی اوس قبول د حق
پدردی ښه رافضیان د دوزخ سپی دی تل تل پچد یث کښ رسول
د خله خبر دی ښه حضرت نبی او مرتضی څڼ ویزاد دی پدوه کون
وسکه څښو کد وی وائی چه رسول څڼوز نیکه علی پدردی ښه
بل د رافضیان روشن دادی چه د ښنی کالعلمان لعلمان د ښنی
مکانی عالم چه پلاس یی د د پاک نبی د فتر دی ښه حت الفردوس
بی مقام وی کښه وی که آزاد وی هغه سړی چه شریعت یی
قبول کړی پخپل سردی ښه هر چه د شریعت له لار ووت کفرش دی
که سید دی صحی ځای یی جهنم دی یا سقر دی ښه درویره څه له
پیران منکرندی پیر هغه نیولی بویه چه سنی پشیرعت کښ
معتبر دی ښه پمعنی کښ موحد دی لجلال لجلال آکا شوی عبادت
دایم سلام کا پضا هر طاعت تر دی ښه هغه پیر چه سنی نوی او
ولار پشیرعت د ښی نوی بدعتی او کمراهی کادی پښل د جال دی

شیاطین دده لید کردی * راه راست و پیژنی مؤمنان و سکه بد
 شرمندگی ده د قیامت عظیم سفر دی *
 هغه کسان چر پسنی مذهب پوه نشی طلب نکا و سکه پروقت د
 ځانکندن ی دایمان عظیم خطردی * لک بجی لږ جهان بد رکه بی شیطا
 وی لهر لیبوی مد د نشتم بل مقام ی تحت اثرادی * کته بیتم در بیان عدد
 سوهائی مبارک بیان ماکولات و عمر آن حضرت صلی الله علیه وسلم * ته اکاه شه هر چو
 پاک نبی د سروینه وو * دولس لکه دیارلس زره تیرش دیرش پزیر
 خون وو * سپز لکه خولس دواو یائی وویه پاک زیړه هم هیس شپز
 لکه شل زره دوه شو خور او یائی پسینه بانک میشته وو * پید واره
 کنس اولس ویشته سپان تر مرغلو و * هغه نوری واره تور توبله
 تکر باره وو * دری شپته کاله ی عمر و بی معراج چر تلکس کال شپه
 ودی ژوندی پمخت و پظا هری یومن دوه سیره خواړه وو
 درویره بیان پوښت کړ پچد یث پروایت وولیدلی کفره هغو
 چر د حساب کړه موږ هیڅوک هلته حاضر نه وو * کته بیت ویکم در بیان
 شمایل آنحضرت صلی الله علیه وسلم د حضرت رسول جمال و خدای یواز
 پید کړی او عالم آدم لاند و وچه بی ی و هله انبیاکړی * نه شوک
 دده برناب و ونه دی د چا پر ناک و سپان پوست ی خلید تر سپان
 زرو بیایسین کنس غم رنک و * دینر خدای لحت کونری زیړه
 نورانی و وچولی و خبله لری کزی و زی نری و روشی * دوه بی
 تور غشی سترگی هم کنبه لوړه پوزه هم ی توره کړه زیړه
 کنبولی و تر مرغلو و * دواړه لاس ی رسید تر ټنکون دوه
 آرت منکولی سپان غاښ ی خبله لری هم د خدای لینی برنک و *
 دکت سرون ی نری و و او پقد میانه بالا و سکه د غم ی معجزه و پښو
 لون کنس څرکند و * د غم مالکری ی زیړه تر یوسف یناسیسته و پینه و
 خبله کړول ملای و باریک چر د خور لسم میاشت بی لڅ شرمیدل *

پر نور خان ی وایسته نه و وایسته ی دویستون زی لیکه : ماچه دایان پو
که دنی دخله حدیث م آرویدلی : هر چه خاشمایل کوردی یائی لولی غم ی
نشته کنه زه هم لیدلی : درویره بیان پوینت کوبل واره افغانان دی
بیاد کا : پوره زمانه کنس چی کوردی یائی لولی دافقیر دهم په نیک
دعایا د کا : نکته بیت و دویم در بیان بیت صفت آنحضرت م هغه کس چه

دنی لجوده زده کاشل صفت : ایمان به پر ثابت کا هم بخلاص شی
لعذاب طهیت : پاک الله بشواب ورکا دخلور کتابون هم ثواب به
دهغه حج اکبر ورکه چه ثواب دی بی غایت : هم ثواب به دغه او یا
وشهیدان چه پچنک دا حد مره دی بل به لدجهان نخی خواگاه
شوی بنوی لجنه : داهیس روایت سلطان محمود لره چاور
ور زره ی شه دجهان ترکی واره خزانه د پاک نبی لمحبته
دهغه شیر نبی پخوب کنس ور حاضر شه چه غم مکره سکه طهیت
پتالازم شای بادشاه د ولایت : نبی و د خدای لنوره مخ
ی و پمالکه سری ولبرکت : د واره شونیدی لتسیع و ژبیه
و د خدای لذکره لفکره : غائبی و و لنوره پوره ی و د منیک
دغبر هم ی زره و پیدا شوی لاخلاص لرحمت : د واره غوزی
و ولیند عبرت پیدا شوی د واره سنزکی و لشرم د واره لاسر
لسخا و د واره بازوی لقوت : د نیک خوئی د بهیت د خویشد
هم سینه ی د بهیت د سرو یا قوت ول ملائی و د دمر و خکه داوه
دیره پوره ل حکمت : نوس ی و لحلم کلمی ی وی لصبره هم وینته ی
بهیت د کیا هون طغوپاک بی علت : هت و ن دده و و د بهیت
لغو کافور ول د واره پنبی ی و د باری خدای ل عبادت : پاک نبی
م تراول تراخره انبیا و خکه هیچ کلمه ی چارنوه غلت : درویره
چه دایان کو عربی په پوینت کوه آمید وار و د رسول لکرمون :
هم د خدای لینه رحمت : نکته بیت و سوم در بیان آنکه پنج چیز در وجود

آدمی جو ہر اند و پنج چیز دیگر زایل کنندہ آن جو ہر اند پس باید کہ ہر مؤمن آن جو ہر اند زوال
 نکاہد و این از لحقات ملا عبد السلام است . ستائیں کنیں دا پنختہ خیزہ کوہر
 دی تی وساتہ عاقل : ہرچہ دا کوہر خوندی کا دہنی پاکیزہ لار
 و نیول : اول کوہر ایمان دی دایمان زوال دروغ دی لکہ تول
 چہ وزی کا زی پناکاه ی ذلی و وہی پہ بلہ : دویم کوہری عقل
 بیاد عقل زوال فقہر لکہ مانزی کا تیاری اور پر پوری کا
 پچیل : دریم کوہری علم بیاد علم زوال کبر لکہ نادان چہ پہ
 باغ کپشی اومہ خربوزہ پر یکا ندل کل : ختورم کوہری
 سخاوت دی بیازوال می پیمانی دہرچہ پیمانی پسخاوت کا
 خزانہ می شیاطین ولوتل : پنجم کوہری صبر بیاد صبر زوال
 حرص دی ہرچہ حرص پر غلبہ شی غیرہ لاری و نیول : دروینہ چدایا
 پونیت کر ہر مؤمن دی بیاد کا ہرچہ داوارہ پچائی کا د کوہر خزانہ
 وساتل : ای چہ تہ وائی طلب چہ شہی بچرتہ اوسی : شائی زردہ
 ول نورورہ خبر نہ یم چل زردہ بچرتہ اوسی : کہ زردہ غواری ای
 طالب پچندلی نہ موعی مکر و شلیزی لخر بل دایم مدام بروسی :
 چہ زمکی شی وترہ ناک ستاد او بنو لب اران ہم گلون زرغونہ شی سائے
 اوتی جانان ہوسی : دکثرت ترمقام تیر شہر بوحدت کنس تہر بیاشہ
 سپرتون اوتی چہ یاد بشر صفت بیوسی : ای طالب کہ طلب کپرتہ بہ
 وریشی تغو کا و خود امام الدین ولی و نکر پایہ بوسی : یو وئی
 پرما کران دی : حقیقتی لایمان دی : نور در یاب او بہی نور
 سپنکی جوئی شن چلان دی : نور پرچائی دی لکہ ون دغہ سپین
 شن روان دی : ہرچہ دابیلتون می و وہغہ کس شاہ شاہان
 دی : کہ مشتاق دد بیان می لرحشہ سکہ مرید دشیخ علی پدا پوہا
 دی : یو وئی بدرتہ وایم ای طالب کیوہیزی : داہستہ دلویہ لومہ
 لای لوم بتوہیزی : اوکیوہ پماومن پغیر دینیش تہ پمشل دکو تر بہ

بندی شش ژانده بکھیزی : پدا بند کس دغه نور بند بیان مرعون
بد و خوری پارمان به ناوی کوی نه به خلاصیزی : ته لکه ها
هیس راغلی و لختای چری نوی اوس واور ته و چلیزی :
و نور چاته دیر موایه کرمیداده داخدر پتالا زم دی کویریزی :

این افغانی مذکور از اشارت این رباعی است : اهل تعلق که درین دام گاه : طعمه مرغان تعلق
شوند : بیضه صفت از شکم جانور : چون بدر آید با تشرونه : الف امان غواره
لناره پ بندگی کره اختیارت توبه کره و خودی ت شاکره لغضاره
ج جهان نابوده نسح حق بین شده ای دلداره نسح خالی کره زره لغیر
د و بین مشوای یازد ذاکر شه خپس و رک کره کره تیرا و وزه لاغیار
زاهد شه عبادت کره نس سر غو ش کره بی اختیار : شش شاکر شه بیعت
کنش ص صابر لد رنه بارض ضرور پیر بدن کیزد ط طلب شه مطلوب
غوار ط ظاهر یعلیم پور شه ع عاجز مش یکبار ع غنی پد غه زره شه
ق فارغ شه لالدار ق قدم بغیر کیزد ک کمین شه لکه خاوره
ل لطیف لکه سور کل شه تر مانند مشه لحارن الف لام غند تر غاره
ی هم یو کوره یو غواره آگاه اوسه لدید از غافل مه اوس حلیم دا

۱۳۲۲

دایم در ته و لاره : بیان حروف پیچ از گفتار کبر بار شیخ المشایخ والاولیاء
حضرت انوند کر میداد نور السدم رده ای طالب الف یو کوره لمیم : دد د و ا و
معنی همیم : کل اغیار لزره و بلسه هیچ پت نشته لعلمیم : ستاز کی دحق
حرم دی کل داغیر فکرد و رک کره بحریمه : دخطر مملک دیون دیه
مدد غواره لر حیم : ته لنفس لا بلیس سره جنک کره ای د نفس
کافی علمیم : هر قدم د موافق پر شریعت زده بلسه خلاص شی لر حیم : غفر
ازار میش طالب دهر چار باون اخل ای حلیم : تر زری خپس کوز کوره
که موزی نی سلیم : کصورت لیانه و اخل بی موم بمعنی کنش د مور شاه
در یتیم : خوتر قی حق مشواره داپند و اخل لکیم : دد درویش دی کلام
کوی کیوهیزی شه لغز و لادیم : حلم ادب ته د مور پلار کره ای دحق پر

لاریتم: د حق یاد پزیره انبار کړه مقصود غواره لکړیم: د حق یافت
 پتیا حرام دی خود پزیره نشی دوه نیم: واره خاردی تریل وروږده
 حکمت واخله کد وخت حکیم: هر چه تش بدن ی ملوی تر مقصود
 پور نرسی علیم: تر به کله ترده ورش ای طالب چه کیسه لری پر سیم:
 تر نیست ی راغلی اوس هم شان پر نیست و تش مقیم: دغه پس تبه وریش
 تر حق که لحق د بایده دی ای ندیم: دگر میداد خپس پند دی کی غوره
 تبه وریشی تر خائی ای حمیم: ب وجود ظاهر په پی شمعین هغه کس
 هو شه: طالب اوده و پاچد پش کبس ول وین اوسه د وحدت
 پغلغل شه: طالب یووه لطلوب کی کور ول ییل اوس وخت پد بد به
 شه: پلباس د فقیری حق ظهور شه: اوس غنی پتیا پزیر ناک پر د شه
 عاشق صید وده شاه صیاد و د کرون لباس و اغوست اوس پسی شه
 عاشق ناست و پزیر نایودی کبس تل بغم لکه د شاه جمال و کوت پد حیدر
 ناری شه شاه ی ولید حضوره ای سالکه د عاشق زر کی اوس میانی
 شه: د طالب غافل لاصل خبر نوه اوس خبری پد هر ناک نیو شه
 د صورت باران بهره د مکه ووری د معنی باران پشن شخ کبی شه
 د معنی باران پر چا پر واره خا خکی او پچائی د پش کال پد و دیشی شه
 گر میداد بند اوده و بغفلت کبس شاه ی ولید حضور خکه به پواولی
 شه: ت توحید دی تی کوره چه جلوه کالور د لور: لچار از کاکه کبس
 لچار از کاند لاور: پد کور کبس لیور ناک لیوه خم رنگار ناک خدای رنک
 شول کور: بطلب کبس ی ژوندون کړه هم طلب کړه ورته کوره
 د طلب شپي د داری شو کونه د پیر کوئی ند نور: د شاه یافت پنا
 بودی دی که دید د ند کور: مه لشرع قدم آخله مه دشرع خوانه
 کوره: که لشرع قدم واخله وایه نوری تر لخور: که لشرع آگاه نی پ تحقیق
 به نکاح وتری لور: سکه دشرع کړه تر تینک چه پناه وشی لاور:
 بل زاهد شه عبادت کړه خود دواره پینی ورم وکای و ددر:

۱۳۶
 ته دایم مدام داکر شه ستاد زره تخته دتور + کد داتخته کړه سپین
 بیا لکړده ئی وڅغور + هر خیال چه غیر حق وی داتخته بد کاتور +
 کد داسفیدی نگاه کړه شاه بو وینی سر تور + لکه دامقام دخیل
 شه خپسره وینرای وروتر + کد دامقام روزی شی دربه ووز
 شاه لکوره + دکر میداد خبر دردی ده ویلی دی پسر وتر + ت
 دذات دی کل داغیر ثبوت لات دی + هر طالب چه غیر بین و
 دی بند عابد دلات دی + هر چه پتا کین تصرف کاسبعه رنک
 صفات دی + که پدا تصرف پوه ش تا موندلی درجادی + ته خوش
 نویصلی خونی فی فصل چه بحق دتأ حیات دی + تراوس ورم خ
 مرنی کم نامی دتأ مات دی + عاشق ناست په پیغمی کین لکی ولید
 حصوره هر گفتار دده هیهات دی + اول خوئی ماومن واوس په
 بل رنک حالات دی + طالب ووت لدوه کون غافل بند پکائیات د
 ضارب وینای مضروب کل اشیا دحق آلات دی + دشاه لار همشکل
 دکی کور داله کل احیا اموات دی + دغه لار دسر پر یکریو ته سر پر یکره
 دادج دا دیجات دی + راه دارد پردی خلاص به نشی هم داخل
 سر دزکوة دی + عبادت دغافلان خود پخود دی دعارف دغه
 نفی وجود صلوۃ دی + دگفتار دهر چاندی کباورد پخلایق دسموات
 دی + دگفتار دغه کاند چه وړک کړی لغیر کل حاجات دی + دکر میداد
 پوئی کار کړه چه دی ناست تل پائیات دی + ج جمال دی څرکندیزی
 نوری لور پلور تاویزی + یو افتاب دی راختلی پدلی شماره
 ذره باند نماییزی + پا حد کین توره شپه وداوحدت ی
 صیحدم غنید سازیزی + لکه هر اسم سر واخست پا حد کین
 زیره نور براوخیژی + لکه نور شهودی نوم شه
 هر ذره دکائیات پکین درخشیزی + هر رنک
 خواست چه هله شوی اوس هغه رنک رسیزی +

کل امکان ترهغه تیر شه پتو حید کښ یو خائی کیز دی ټ
 بیاد حق اراده وشوه چه پکن بوئی یزی ټ لکه باطن
 صورت ظهور شه عین اول آخر کیزی ټ
 په پانزده مرتبه کوز شه چه اوس نوم د مومنی باند رغیزی ټ اوس
 پیدا وه عین مشغول شه ټ که ستا اصلی وطن یاد یزی ټ مقید لیان عمل
 چه اوس کل عین مطلق دی جلوه کیزی ټ اوس خما پخان بلا هم خا خان
 شه ټ چه تیغ غه دفولا د لغو خیزی ټ شاه دریاب شوه بی پایان ټ طالبان
 خن ویری یزی ټ چه اوستادی کامل نوی پنا حق بور کیزی ټ بیا په هر نیک
 ملاح تر غلط مشه ټ چه ملاح به لبیری سره دوی یزی ټ شغه اوستاد
 وغواره چه بی حق بل نیک یاد پر نکوز یزی ټ لکه کل خلق وی بیل شو
 مشغولای تل لحق سره کیزی ټ که دنیا دا غم دریاب شی دده پښه پرینه
 لودی یزی ټ کد درست جهان یاد شاه شی په یخ نیک به خوښیز ټ که بهیست
 دده مقام شی په بهیست بهی یزی ټ هر روایت چه غیر حق وی دده رو
 به پر غو خیزی ټ دپیری شرطون دیر دی پدا افغانی کفتا کښ نختا یزی
 کیو شرطی پچای نوی دغه پیر میرید بد واره وښی یزی ټ ول بزیای دده
 که باورد د فقیر پوی کیزی ټ هر چه یو ذره خلاف نکال شع چه خلای
 پامان کښ نرغیزی ټ هغه پیر کامل دی ای طالب مکمل کور ته وای پشای
 دکریم د خیر دودی کپوهی یزی لحدیث لقرآن بیان یزی ټ ح حیاة
 واره د شاه دی ټ ددو بین لوری سیاه دی ټ هغه خښتن د دواړو
 کون چه پدا ژوندون آگاه دی ټ داحیات مثال یی بچ د امکان مثال بکاه
 دی ټ تر یکلیخت د شاه پلور شه د امکان مثال یی کاه دی ټ تر یکلیخت د
 شاه پلور شه د امکان لوری بیکاه دی ټ که طلب کړ وقت ددای خوار واه
 دتا هراه دی ټ دا ژوندون پقدرت دی دمرتد وای پساه دی
 مرتد وای ساه خود خلای دی پد غرو یی گراه دی ټ ساه ارواح ده
 خبله کونشی تی زده کړه دا د راه دی ټ ساه نایب ارواح یی خان دی پاک

کل دالله دی : اهل شرع مرشد غواری دی کامل دتا نیکخواه دی
 لجا هل شه به بیارت دی شیطان غنبد بد خواه دی : اوس پچو مرتبه
 لری شوی لحق بیا اصلی وصلت دنشتر اوس بکتادی : مگر همه به چه
 اصلی راتله بزده کر که ستاعادت پر لا اله الا الله دی : هغه هور لید
 هم حق دی ول دادیدین رو بنان لکه دماه دی : تتر دلی لیده
 حاصل کره چه هغه دیدن لشاه کاه بیگاه دی : خوژدنی حق و غواری
 چه دایم دلچسپت هر دم آه دی : کر میداد براب پر شرع دروم چه شیطان
 دایم مدام دتا بد خواه دی : نخ خلقت دانسان بنه دی کل دانور
 خلقت وابنه دی : دصوره به تجله کنس بل جمال می خنی ندی : او که تیز فم
 پر و کر دمعنی ملک هم دده دی : هر انسان چه خه انسان دی دی د
 خان پوکید دی : طالبان ناست پوحدت دی دوبین ناست پر پر
 لید دی : اوس هغه خه انسان ندی چه لاصل کاه ندی : داشا لور
 خود دی یو باقی بل می پر تله دی : لیا فی لوری آگاه شه که لحق د
 بایده دی : داچه تروائی زه زه یم دغه لوری د خه ندی : چه تتر
 نوی چاپیدل کپی هغه کس درخر کند ندی : که آگاه ش هغه لور
 تتر ژوندی شمار ددمره می : تجلی دسالک دردی دی هر سالک
 چه پریان دی : دا اول جلوه صودت دی چه لخیل لوری ندی
 بل معنی بور پیداشی هر سالک چه دوبین ندی : هغه هم حجاب د
 راه دی هر غافل ور خبر ندی : بله آخره تجله لدیو پیل تتر طلب کو
 کد زره دی : هله به ستانه نوم نه به بنان وی چه لحق دیوه کید
 دی : داکفتار دغواصان شیخ علی غنبد خواص دتا بایده دی :
 دی غواص صاحب ددردی سربازل هنز دده دی : کر میداد
 چه خه ویزی رحم شوی دخیل پلار دایم پید دی : ددایم ورته
 حصور شه : لجه غفلت دور شه : ستا داخل صورت تیاده ده
 تیاده واخله کل یونومر شه : کل امکان داوچ وابنه کره تتر دد و بن

تنورشته : شهی ستا صور آفتاب دی د آفتاب پد و دیو نورشته
 د بی نیازی لغره را و وزه خود و خود و ته حضورشته : ای طالب
 کطلب کر پشاه و سوخته چر چورشته : درویشان بار داده و ن ته
 یونو کنس انکورشته : د توحید و ن کره طهال د خذ مت په پا نر
 کورشته : د از رکی د کو ررنک کره د اثبات پیوه پورشته :
 غیر الله د تا عیال تائی بند کی کره او س یکخت پوار و پورشته :
 هر دنک غم چه پتا پر یوزی یغمون کنس صبورشته : هر نعمت چه شهی
 کر پیعت کنس شکورشته : د صورت پرده کره خیری د معنی پسر ستور
 شه : کر میداد لکه احد غایب مده او س لکه وحدت هیس منشور
 شه : د ذکر مذکور لیدی پرا نکر پی ورختلی : دده الوری و
 نوری : کهر خوی وی سر غوخ لکن تللی : غافل وائی زه و پیوه
 شمدی په پیوه کنس هیچاندی موندلی : چه د عقل الیچ باسی لیانه غفو
 خود کلام بحق سره ویلی : شاه بو وینی حضوره هر طالب چه وی عقل بیک
 و د هر چه وائی زه عارف شوم د غم شناختی د بی شناختی پور تللی :
 هر چه وائی زه پد لیدک اشنا شوم د دانائی آس پنادانی دی مر غلوتی :
 هر چه حق بحق آشنا شه ده تر و خمر لره د شناخت د بی شناختی پخای :
 نیولی : د غم کس چه شناخت روزی شمی د نقدی پرا ثبات د پر ولوی :
 ناقص تنبی لا غیاره او عارف لخیل خان تنبیدی : پر هغو چه نه عارف
 نه معروف وی هغه عارف صحیح پحق و پوهیدلی : هر سالک لخیل سوه
 خه ویزی چه بی سوزه گفتار ندی چه ویلی : پظاهر د هر چاری یا
 گواهان وی یا نسیان وی د سالک یکم نامی دی ورختلی : زه یو نبریه
 و داله بند شوه طهغه سخت کرد او کم سالک دی راختلی : پهر دم زمر
 پیوی داله پز د و هیزی کینوری داملای لیری سره سرولی : شاعر
 مثال بحر کیو هیزی کم شاعری لکوداوه راوتلی : د کریم د بند گفتار
 د دوهی پیری پیری بند پر بند پیلی : کیو حرف دخن پرینودا

لا غبارہ کی کینوی پیمان کبس دادا و دلبنہ کا بلہ : یا پرستونی را کا ہی
 کل تیغون د فولا دی اختیار پیوخل : پچالت د بی خودی هیس وینه
 ول نہ هیس اوسی تل تر تل : ول بیالک پھوین شی دائی نقبس کے
 غارہ د دپاک رسول لشرع نغزہ ول : هیچ اقوال بی شرع نکاند طالب
 هم عامل بشریت وی تل تر تل : دغہ نقبس د کامل دہ را غلی دی عارف
 کورہ خرکند و وئیل : اوک د اھیرہ نسانی پد کبس نوی باور مکرہ دہ لہ
 کفرہ کراھی داوینائی و وئیل : اوکل ہمدھی خیل وی مقامون لہ
 مقصودہ ئی دیدن و شہ پچیل : بیادیدن ئی نہ پرستگی نہ زور و
 ہرچہ داکمان ئی کری پر بل لوری زغلوئی : دادیدن یو کشدن د ولیان
 ورکیدہ دیدہ بلل : دامقام دھرچاند د اموندن بی سران و کتل : دامقام
 دھتی سر بازان دغہ هیس طمع مکرہ لکاھل : سس سر دحق انسان دی
 حقیقت ئی لایمان دی : کہ واصل تی کورچہ انسان ہو قرآن دی : مد
 کہ باور نکر ملامت ئی چہ حدیث دپاک رسول خابرهان دی : چہ
 اللہ بوحدت بو و ول اوس و م د صورتہ حجاب تر میان دی : اوس
 انسان لہ باندہ دی ہر انسان چہ خہ انسان دی : کلی سر دخیل اللہ کا
 کہ تحقیق د حق جویان دی : اوس د اھیرہ خود زده کا چہ بی سرہ
 صورت و ران دی : کپر سرور و پوھیزی ای عارف د صورت د
 هم پیدا وئی و دان دی : ہر سالک چہ پدا هیس عارف پوہ شہ خان ئی تن
 شہ تن ئی خان دی : پدا سرہ کبس یوہ کران د قیقہ دچہ و پوہ شہ
 ہغہ سلطان دی : ددھیس د قیقہ لاپ ہر خوک کا ول شیخ
 سید علی پکبس چلان دی : کپدا د قیقہ پوہ ئی لہ شہ شریعت او طریقت
 او حقیقت عین عرفان دی : ہر سالک چہ موافق بشریت شی پدا وہ
 کون کبس ترخان دی : او کیوہ ذرہ خلاف کاند لشرع دغہ شناخت ئی
 لوئی تاوان دی : عاقبت بر کافر و مری بی ایمان چہ ددہ پیشرو دالہ
 باند شیطان دی : لد غہ لوری اوس ہیخو د نہ وینزی مکر ہرچہ پچیل

کنبسته خیل ایمان دی : هغه سالک چه اوس پر شرع برابر شی دی :
 خیل ایمان پاسوان دی : او که بی شرع گفتار کا یا کردار کا ایمان و مرتبه
 لا پختائی نیران دی : و سکه راش کو میمده احتیاطی کوه هر چه پیرسد
 ساله داله نادان دی : دامقام دپیران ای طالب محمد غنی میره داله
 حیران دی : شش شرمیزه ای سالک لرحمان : لکه پیغل لخوان :
 حاضر پاخه حاضر کنبینه حاضر ملاست اوس عرفان : حاضر وای حاضر کوه
 هم حاضر دروم چلان : پچاضر خوره پچاضر خبینه پچاضر وای کویان :
 کد دا حضور روزی شی شاه بو وینی خندان : بزبوائی بزبکوری بزبه
 خبینه هم بلز خوری بله خلاص بش لتاوان : ول فکر در فتن دتا
 کم مکره چه رفتن دی بی پایان : که نفس کا زی بی یاد ای طالب خیل
 خونر بکروران : پهر نفسی شکر وای چه چار پائی نشوی انسان :
 بل دایم شکر پدا کوه چه کافر غندی نه نشوی ایمان : نور د خدای شکرون
 دیردی سکه پختائی بواره نشی ای عاجز بند حیران : نور تر و خپسر
 ورسپارلدی که مشتاق فی دلقائی لجنان : شرمند سر کوزی اوس
 پهر دم دد خودی لنبیان : که غفلت لمیان واخلی شاه بو وینی عیان :
 پغفلت کنب ستا خور عضوه بندی دی ول تر ور خبر نه ای نادان
 که قوت کربزور کوی داخلور عضو پخلاص کولزندان : دده چار
 وده تر پر یزده لاس تر تکوهه تزیار تره لمیان : چری نوی و قهر
 یزی دیرموایه کو میمده اوس ساکت شرمیان : ص صادق شته
 پوعده کنب بی هم شها و غواره پهره کنب : دمیواصل لون ای طالب
 موزون ولیدل پیوه کنب : ون میوه دده میوه ون کد پیوه
 شته پزده کنب : که عاشقئی مجار ووزه چه ستا دیره شرمند کی ده پشته
 کنب : موزسمه و شهی ورکوه کند شرمند و م نکا پیسه کنب : اوس
 قدم پر قدم یون کا پد مه خر چه دراه روی دیره آسانی ده پد مه
 کنب : پظاهر که یغره تیز کار رفتار و ول دیره توانائی دپه پیسه

کبس: کل دایورنک او به دی چه بهیزی خوک پسند خوک به
 پسله کبس: کل دایورنک دیدن دی چی وینی دجال به قحله کبس:
 کل دایورنک آواز دی جی آروی تل پندوق پتماشه کبس
 کل یونوردی چه تاوینزی دز پکوتی پکوبنه کبس: کل یوسردی چه
 تیریزی دز پکی مخطر ه کبس: خو ولار پر شرع نی یوه به نشی فقیر مسله
 کبس: داد واره مثالون تهر آگاه شه چه مثال لشل یونوی پکاچه کبس:
 لکه سری خوک مری بولی د مری صورتی نوی پچسه کبس: یا لکه
 خوک وائی فلان سری بادشاه دی بادشاه نوی پکرده کبس: خدا
 او خلق سره یوندی داکمان ممدروله پدرون کبس: حق خالق بند
 مخلوق دی د مخلوق پوه رسی پخالق کبس: الخالق چه شه وائی هیچ نوا
 دی لخیل لوری وائی پزده کبس: دی لکه دی هیس پزده ول
 خیل خپس وکسه پاندینه کبس: کل جهان پمونز دریاب شه مونز ولا پو
 ددریاب پجزیره کبس: کله کله پدغه دریاب غوچه شه ول بیارته
 وچار ووزه پچله کبس: که همت وم به کمال وی مونز پدیر درون
 وکبه پغوته کبس: لئاسوت تهر او ووزه ولنیزه د وحدت پدشمه کبس
 کیدوه نین بیناشی شاه بزر وپیژنی پکرشمه کبس: کیدوه غوچه
 شنوایشی خیل پردی به پیژنی پا وازه کبس: کیدواژه بی حق باطل
 بسره زده کرد کلام پدرون کبس: کیدوه لاس بی شرع نغزیزی
 تبه شمارش دولیان بی طایفه کبس: کیدواژه پنبی بی لار پخلیزی
 تبه ورش تر منزل پخته کبس: ددنیاده دهند وان وری:
 پزده چه هند وان تیره کا پتماشه کبس: زیات دهند خلق
 چار پائی دی لچار پائی کپ یز بشماره کبس: گرمیدکچه دایان کپ چار پ
 سره پندون وه پا کره کبس: ض ضرور نفع لک دمعنی کبس شاه
 یوه د: شاه لکه وه هیس بوبینه دای واره کرشمه د: کل آسماد شهی
 ستند امکانی کبیده د: هیچ لقابه پر وایه نشی کبیده ای بند پر پند

پر بله پر ته د: یو افتاب دی واخلی لور پلوری تجله د: طوطیان دروی
 هوسیزی دخفاش سترگ رند د: دقار که بخره مرداره دطوطی
 بخره میوه د: هرچه یو وینی یو غواری دعارف نقشب دعه د: عارف
 ناست په پیغمی کنس ددو بین دیره دیره تلو سه د: هرچه بی حق بل یاد
 پر نکوریزی هم لزه ی ورک غیره اند ینبه د: هرچه بی حق باطل غم
 لزه و باسی د پیغم نقشب دغه د: کر میداد بچه پرواه که چه دایم بی دشتیا
 بد رکه د: ط طلب بی پر بنیتیا که غیر واره پس شاه که: تهره دالروته
 حضور شر چه بانده دچا بنا که: چی ستا بانده که روغ اوس دوی ورت
 شا که: تما شائی پکار نوه کیوهیزی چی ستا بانده بنا که: سکه باصل
 معرفت لره پیدا شو معرفت بند کی ی فرض دوا به پرتا که: کلی امری
 قبول که کلی غی لزه ورا که: سر خود به تللی نشی پیروی د محمد
 مصطفی که: هرچه محمد لخدای را و به واره حق دی یقرآن او یچند
 کنس جو یا که: موافق شر لقرآن لحدیث دغه لار بموزد و بنیان
 محمد د عبد الله که: هر گفتار کرد ار چه وی پشرع هغه کس د
 محمد مندر خطا که: اول ذات د الله زده که لصفات بل د
 ذات لوری لخلق ما ورا که: خدای او خلق سره یوندی غیر
 فکر لزه ورا که: خود ساه او صورت جو ردی کر میداده لیه خدا
 شا که: ظ ظهوری بقدرت دی کل ظهوری پچمت دی: تهره خپه
 کور کوره کروزی د محبت دی: درویشی د کمزدن او کمشدن د گباور
 د چالاق د بنه جنت دی: هر چه کبر او مناهی کاته آگاه شه د هغوروش
 غلت دی: یوی لاس لدر ویشی دی ختلی بل لخدای لرسول پلعت
 دی: د خود بین کبر جن نقشب داده پچلس کنس کچوک پانچی و د و به
 تهره زحمت دی: او که او به تزدوی ورنبل شوک و خنبین یا خواره
 بچوک و خورین بیچیرت دی: دغه هیس کته لرترا چه کوزشی لم
 دغه وینای مرله هم ی هیبت دی: بیا آگاه شه د درویشی حقانی لنبانوت

کشنی دده اختیاره قل الحائز پیچیدت دی : دشیخ جنید بغدادی
 خبره واوره په بوسان دشیخ سعدی کنس روایت دی : یوه ورځ
 یی لیوه سپی ملاقات شه پیاوړی دیوړل چهره حکمت دی :
 دای سپی زه یی سری کوم ول پوزد وار کنس به غه کوم صورت
 دی : مریدان ورته ووهس موائی اوستاده ته علما او دانشمندان
 وینه خدای ته قیمت دی : دده خواب و مریدان هس ورکوچه
 داحق دی که ایمان می سلامت وی : او که دایمان م بایلو پدینا کنس
 دغه ستاس کل گمان واره غلت دی : سپی آزاد دی پدینا او یقینا
 کنس ول زار دبی ایمان چه سقری سکونت دی : اوس آگاه شه در
 ویشی داکینی دچه خود بین او خود نمائی لدرگاه پلعت دی :
 هر چه دیره کنی کړه اختیاره کومیداد دوسره ولاړ تل پخت مت د:
 ع عالم دی لهام خاک چاری ده حکم : سکه عالم لره باید دی چینه
 اوسی پیغم : که طالب دحقیقت یی اول مشه پر شکم : کم خفتن کړه کم
 کفتن کړه کم دنیار شه کم درم : کم پوشش کړه کم نوشش کړه که چارپای
 نی آدم : غافل گوزی درویره که عارف نکالچاطم : تل خلاص کړه
 ورک لباس کړه ای پخپل صورت ظالم : ته واصل شه مطلوب داخود
 کړه خپله کوم : دوصلت سبب دری دی خالی نی لالم : ترکیه تصفیه
 کنس تجلیه کړه پورضم : ترکیه پاکی د نفس ده لکلی بد شیم : تصفیه پاک
 دزړه ده اسم مل کړه لیدم : خودپاسل نفاس دنوی د زړه
 لار به نشی سم : الخناس د پزړه پروت دی تی دور کړه لحرم :
 پابه نخی لهنه خایي خوجنک نکړی دم تزدم : الا الله کړه تیوه توره
 سری غوڅ پر کړه آدم : تجلیه کوره دروچ ده داجد به ده لحکم :
 دشریعت پزکیه کنس طریقت پلادرم : حقیقت پتجلیه کنس معرفت
 دغه کترم : طالبان دغه خایي وخبی د عشق می لجام جو : دا وجود
 بشی یوکی تزد سره تر تدم : تجلیه دذات پر وشی مطلوب و وینی

۴۵

۱۱۳

بی غم * لکه بلخوک دیوه کاند دورشی دغه نورانی می داور
 وركشی پنهم * دادنور او دا ورك ذات سره یو نشه
 ول رو بنائی پردا ورك ورك شه یا كمه
 انا الحق نعره بوكرم دم منصورید و عالم
 تیره تیغ پرکاری نكانه خبروی له لم * شاه حضور درته و لایه داغقت
 درشی لکوم * سکه هیهات دی چه خودی شوه خموز لوم * پفقیرهم
 رحم و کرآمید و اردی لکوم * ستا و فضل تر کاته دی کزه نشه لمارزم
 ذکرت لوری به پر یزدم دو وحدت پلور بچم * جکی جکی کریمیده و م
 مباسه لغم * ستا د بجر خا خکی را کوی چه هرگز نشم پنم * کرم هیت بجره
 ونشی هی خا طالع شوم * تر دم دح لایق فی ای طیم بی لزم * غ غنی
 پدل جان شه بی پروا لد رست جهان شه * ته بندک دغنی خدای
 شکر داری یا حسان شه * چه نعمت لد در رسی منت دارد ده پر
 خان شه * که زیاتی د نعمت غواری پنجد مت پهر زمان د لوی سلطان
 شه * چی خواب د حق راوری د بیلن تر پمیز و روان شه * هم لد
 خدای استاخی حق را علی میند رت دل پیمار یاران شه * اهل بیت
 حرمون واره میند د مؤمن خدایچه عایشه به ترهم و هم پلور
 کنس زهرا به کوپان شه * دغه پس عزیزان واره به تر تر مهاجر تر
 انصار دوی تر واره تابعین امامان پدا هیس عقیدک بنه
 مسلمان شه * لکل رفض رافضیان شه پر بیارت ارسته تر پمیز
 د بنه نعمان شه * بیاد سنت جماعت خلور مذهب پنجم مذهب
 روافض زیات خموز پزمانه تر کریزان شه * قرآن شته عمل پر کون
 پجد بیت پفقیر دروم بیاد خیل ساه پهر واره پهر زمان شه * فاذا کر و نی امر
 د خدای قبول بوی کتر لخدای آذ کر کم غواری شتابان شه *
 د بنه خدای تیرس شپیه نظره تل پر بندک وین * هر بندک چه بندکی کا
 تر هیش حاضر پور دیاک سبحان شه * کل جهان د خدای مخلوق ترهم

مخلوقی هم و ده و تترخان و سپاره پچان شه به عمل د شریعت برابرد و مر
 خوجیات می چه دالاد مصطفی ته پر روان شه به شریعت یوسر بل سر کر
 نکون قدم کلک پشریعت زد اولکریو کنا هون دیر پشیمان شه به اوبنی
 وینی تو یوه ترمه پور هم پسر و شه در سول پره چار کنب چدی تلله
 پهنه لاریس وان شه به چه توریت انجیل زبوری منسوخ کړی پهر
 خر کنب ته پسر و د د قرآن شه به چه خلاف کالقرآن کهر خود و ور و عزیز
 یا مور پلاروی طهر و کیزان شه به شپه و رخ دعا زاری کوه فقیره وینه
 خدای ته چرم ته لکل اعدا و نکمیان شه به ف فردوش دی د نیکان متقیان
 چه ایمان می وی راوری عمل کا د صالحان به همیشه به پکنب اوسی مهمانی
 د پاک الله د مؤمنان به دایمان استقامت لپسه عمل دی او بقول د شافی
 عمل شمیر لی د ایمان طغوار کان به او خلاصه د مؤمنان تل باوردی به
 هستی به یکاکی پشریک پذات صفات مولا ته پچمان به محمد د خدای
 استاخی دین می حق دی پر سړیو پر پیریان به اوس واصل ته نظر کړه
 چه لخری پیدا شوی پیدا چاکری رزق لچا خوری بند کان به عدم
 وم راتله د خه د پاره بیار سول غنبد پشواد د استاخی خر عجب
 فرمان می راورد مؤمنان به بیاتاس خدای کتلی به بزرگی چه سجده
 د ملائک شوی حضوری درخن غواری یا استاخی پس درو می
 راهروان به دی توانا ظاهر سمیع بصیر علیم دی کل کرده وم ورخر کردن
 دی آگاه کنزی انسان به پر زبه فکر قدرت پصنع کانزی پهر خر کنب تصرف د پاک
 الله خان عاجز کنزی یاران به داحواس وم کل آلات حاصل پر کانزی بیا پهر
 کار کنب توفیق لخدایه غواری خان عاجز کنزی دوستان به پامیان راورد
 شا کر چه مؤمنان شوی او محفوظ می کوی لکفره پیروی د شرع کانزی
 بپراه می مخلصان به لکه نور حیوان فانی انسان باقی دی د جنت دیدار
 و حد لصالحان به پس د نوث او د شیطان په ننوته می چه نشی لحر و مان به
 نعمت دیر او هم باقی د آخرت دی دایمان به پنکه سود د عمل بند دی و

پیره ای فقیره او په پنکه فهدار شه چه نش لریان کاران : ق قرار اوسه
پا صل کبر مکره پلوئی نسل : لوی خدای ته بچل ده بیاعل خدای په
یفضل : ته له نیستی پیدا لائوس هم نیستی چه لاس د ضرر نه
نفع حصل : شه حاصل کته تو تکر شه یابد شاه شه مطلب حق راضی
کول زیاده هزل : غنا فقر و غنی خدای ته یکسان دی کبند حبشی ویه
یا صاحب نسل : چه و خدای و ته عاجز بند هغه دی هم و خدای و ته
ی قدر هم ی فضل : و رسول و ته استری بعبد صفت دی شوی د
سر داره انبیا و بسیار عقل : په بیداری پخوب حاضر و و بنه خدای ته
مراقب دایم همیشه بچق و وصل : نازکی ی تر کلون و نه نازک خسو
فاقی پر تیریدی خوب و تر غسل : محتمل و دمکی د کافران د
منافق د پیغورون بی پرواه بچق مشغول و اولوالفضل : لکر
لختم اول و دوست شی زر غو تیزی هیس ته خوفانی نش بقا حدل :
او کته به د فنا سبق بچله لجا بیاموم فنا ند خواختیار فانی نشی خوی
د غول : لکه مری د غسال پلاس کبس پروت وی هیس کته شه په
فانی شه خوب و ترنج شه ظلم عدل : داهله کدی بشرع مستحکم
وی باور و کره هر چه دی دی معتصم د خدای بچبل : د ولیان
بقام خبر دار هم نشاندار وی چه گواهان ی وی حاضر پید عوی
فحل : اوس هر احد دعوه د وحدانیت کاپی توحید مشک عنبر چری
یو خدای پشوم بصل : قدم د خدای یلار پکار دی پدم خدای د
فتیر و یل کبئی فی شته فصل : لک کمال دی پکرم کبس نه پمال
نه به چشم کبس : چه رحیم رحم پر و کره پر سعید سعادت دی په
شکم کبس : شقاوت ازلی بخره دیل راضی من شده دبد بخت پالم
کبس : کبدان بدی نکرید به نه و دایدی په نینکی نشی پتور شتم
کبس : که لبد تو به کار په نینکی که خدای کریم دی شک ی نشته پکرم
کبس : تیر گناه دیاد و ی پر د پخسیزی پامان عمل د کلک شی پهر دم

کینس: تزکیه و نفس لبد تصفیه و ذره پکار پند کر الله و تجلیه و روح
 اهرم و بهم کینس: خوا سرار و خالی نشی لاغیاره الواته و پورته نه
 بندی یغم کینس: د عیارت خبست و شته زیرمه پرده د
 خه و کارچه کاره آچوی پس کینس: صرچه خدای در باند
 ینی هغه کارکره همیشه ته ناظر اوس بجرم کینس:
 کل مقصود نفی کوهره لاله کینس اثبات و ذات پیرا الله کره پهردم کینس
 لاله جاروب و ذره غیر تر جارو کره الا الله ته مقیمی کره مجرم کینس شیطان
 غل چاپیر تر کوزی پر میزده نکبان و خیل زره اوس پهردم کینس: چهره
 پزیره کینس و رشی مرشد گوره ای فقیره چه مرشد بی تاپتار که پعال کینس:
 ل لطیف و کل پخیر شه د کامل لحو و سیر شه: عملدار و شریعت شه د
 القاس پیر پاس چاپیر شه: پر میزده چه غافل شی ذره ذاکر لره پیر شه
 خناس و واک کره محرم همیشه تر کور چاپیر شه: پتوازه ی غلط مشه
 نفس غلبه تی شمشیر شه: پر میزده و آرزو ته مکر جن دده پخیر شه:
 ته دوست پخند مت کرده بی پرواه تر رقیب تیر شه: ویره قل کره له
 قهاره پخند مت تر هر چه تیر شه: بحضور اوس دوراند بطاعت کینس
 دلیر شه: و دوستان ته خادم شه و دینوئی تر یو تر یخ تر زهر زیر شه
 د شیطان نغوته و مکره یقرآن باند زیر کره: د شریعت پر نرا
 کره ای فقیره ثنا کوی لکه بلبیل تر کل چاپیر شه: ممانند مشه لغاه
 بیار ته کیزه لازاره: خدای د دوست شیطان دشمن دی چونی
 دشمن دوستش دوست آزاده: دیوی نیکی خو قد روی پتاجی
 خوک و کاو و حق احسان خود پر پتاپت شماره: چه لیت ی کری
 پید بیای انسان کری پانسان کینس لایق د نبه اسلام کرد الوی فضل
 الخالق کرد کاره: ته واصل ته نظر کره چه لختی پید شوی بیای
 بچه ش هم و کره خان نابور کزهره ای یار: لکه تر چه مخلوق بود هم
 مخلوق د باری خدای دی آزار مکره ویره و کره الخالق کرد کار اوس

ته فهم بقدیم نظر پدم کره تل خلوت در انجمن کره پیدا کوی می دخر دپاره
 یاره بیاسفر اندر وطن کره چه داصل دی لز می پیدا شوی خوی د
 مزی سن یار تل بشرع محکم اوس ای فقیره چه پر خان دوی پیر زوپ
 بل خیر زیات کره دادی خوی دینک مردان تل می کون خبر داره ن
 نظر د خدای پجوی کره هر چه خدای کا هغه خوی کره ته بند می بند
 کره چی امر هغه جوی کره شریعت دنی لارده پردغه لارته پوی کره
 دی رسول دپاک الله دی دده کل لباع بوی کره هر چه حکم در رسول
 دی بعمل می تکو پوی کره تخلاف لشرع مکره فهم بنه پسر موی کره
 هر چه شرع فرمایلی عمل هغه سوی کره چه یوزده خلاف وی تکران
 طغیر روی کره آهینه دز به صفا کره غیر زلف ترشت شوی کره
 اسم الله پکین نمایان ننداره تل کره پیداهس خوشیوی تغان خوشبو
 کره ته که ناست می کولاری فهم تل دایم پردوی کره د فقیر نصحت بنه
 دی غوز پر کیزده خدای دلوی کره وحدت کثرت پیوه رنگ
 دی دوی دواره دیوه های خانک دی هغه بور نشی ترخای
 چه ولار د دنیا پنام ننگ دی پرو هغوچه نفی نشته تل اثبات دی هغه
 های دلوی کرنگ دی هر چه شاه باشنای کا دوی م تل دغه نفی
 اثبات پر جنک دی هر چه خپسور وک کا شاه بموم هغه زلی م یا
 قفس دی یا پتنک دی دحق یاد دز به صیقلی دی عارفان صیقل
 وکره د غافل آهینه د پل زنگ دی ترس ترس و رکیزه ای
 غواص در مطالب پد بیج در یاب کین دیر ماهی دیر هشتک
 دی دغه لار د تیز روان دی سرودنی پنبوده هغه بومر نشی
 ترخای چه ترکان د عراق شین کوتی خنک دی د حقیقت
 قبله و غواره د دغه خلاف دپاره چه داکا فرانیه پر کنک دسه
 ته ساکت شه کر میداده غافلان در نیو هیزی د غافل زرون
 سنک دی هغه هدایت دی لینه خدای ته قدم مبرده پهای

هیچ کرانی بدین کین نشته دین خرگند معلوم لخدای: دقرآن پنبه
 خیری دارا علی ده لخدای: هر چه کفری ساکره دایمان چار و رته
 نمائی: چه ایمان ی پندائی راوردی هادی دی راه نمائی: چه کفر
 خوک و یزارسی بدیر ویره لیند خدای: چه رسول دین چاقبول کر
 خلاص شه پاک پد واره سرای: پنبه حبل معصم شه چه داکلک
 ده لخدای: خنبتان دوست د مؤمنان نورافزون ظلمت زدای
 د کافردوست شیطان دی وظلمت ته راه نمائی: پس د دوستان دا
 بایده دی چه لدوست وی همرائی: پهر دم دی خدای یادوی
 خوی تله وی لدسرای: آشنائی کل آواره کره بی کامل راه نمائی
 داویل چه فقیر و کره دارنل حکم دی لخدای: لام الف سره تری
 جدائی سره نشست مؤمنان: هر چه خدای دی فرمایلی و هر سوله
 کل ظاهر دی بقرآن کین ای یاران: جنت پاک دی هممانی د
 پاک الله دی پاک رسولی دی استاشی: هر چه یاستاشی پس دروم
 دی به میلہ شی چه خلاف شی لاستاشی دی بشی د محمد مان: پس د
 خدای در رسول حکم سره یویلتون ی نشست شریعت د پاک رسول
 د جنت لارته پر روان شر قدم سم زده چه نشی لحرمان: خدا
 آگاه کره ل حال د غفلت ل خوب ویش شه نفس شیطان د غیما نفوتی مکره
 ل بنادی د و باسی لکه آدم چی بستلی لجنان: زند سر همه مشغول
 پتسبیتما ترجا کیماتات اودوی واره دی فانی تاس خولا پند کر فکر
 مشغول اوسی ای انسان: بند مخ رونری پند مت وی همی
 قدر او کاهل بند همیش واه تاره شی تل سر کوزی وی تر نور
 بند کان: کزی کین لار پر یزده سم لار د شریعت ده سم پر دروم:
 حلال کانری لحرانم بیارت اوسی به پنج بنا کین مستقیم اوسی یاران:
 خدای راضی پا سلام دین لبند کان اود رسول دیر پر خو بنیزی
 د فقیر یو کناه کار دی پد عائی یادوی مؤمنان: یی یو خدای

دی بیشریک ته لخدائی کز ه نقصانون چه لخدائی بو تا و تر سیزی
 که لورده لسیب کیزی دی بمشرکشی خوبه تویرشن و نکاهیغ عمل پے
 نقبلیزی بهیس که نمونخ کر کروژه کری کتوفیق خبستان درنکری بی
 توفیق کوم عمل لبدن کیزی به داکرم دخبستان گوره چه پیش اختیار
 ثواب و بند و رکادینکی به پس بایند چه لبدن و تل اختیار دینکی
 کیزی به پس ووی دحضرت کانری شریعت درسول لارده به
 پریمزدی لچهار یازدوستی کانری دشمنان ی رافضی دی بشر
 میزی به اول حضرت صدیق دی لفاروق پس عثمان پس علی دی هم
 بزنگی ی پیل هیس پاک رسول خرکنه کری چه خلاف کاجواریزی بی
 اهل بیت واره افضل کیزی بوی به بیاهغه سپز چه پاک نبی کواهی
 پرلوی دجهنت ده بیاهحاب پرتابعین امامان بشماریزی به امامان پسر
 افضل دین به دغه پس به عمل او بی تقوی شه بهی نشتر به هر شوک مت پر
 نیکی کانری چه لایق دینه جنت شی پکنه خو کفر نوی ول دکفر سل رخنه
 ورته سازیزی به مسلمان لره بایند دی چه لتیر کنه اهو و دینیا سرکود
 اومی به نور دمت کاپر نیکی کند خدای په غوتیر کنه اهو و نقهریزی
 خاهیغ لاس بی کنه شوی ندی ول دپاک رسول لرویه کنه
 خاخی درحمت پر د فقیر هم ووریزی به بیان دیگر از سنقوله شیخ الشیخ
 حضرت شیخ عبدالکریم نور الله مرقده میم نه کوره حججی پیوه خیردی الواتری
 به پیل پیردی به حج بدرومی وکنندکی نه دچی لخواز و دیر طالبان سپردی
 داخوانه بهغه و خوری چه امکان وجودی دواره سره وهیرده به
 هرخوازه چه شهی درکره غره مشه دشهی خوازه م کل زهرکنده یه به
 اول قدم ته پسر کیب زده دشهی طالبان کل تر کله تیردی به ته پر شرع مستقیم
 شه که پیون کرچد خان اودایمان دبننه دیردی به هغه کسان
 چه نبی پسر وی نکادوی دخدای درسول وهیردی به چه خلاف
 کاند لشرع دوی ختل پراند هیردی به سلوکتی کره پیادکنه غفلت

خنستان تل زیددی : هر خوردن کفتن چه وی بی یاد هغه ستا پساوکت
 کینس زهر ضریردی : غافلان دز قوم بی طالبان خوشبوئی ون داجمیرد
 غافلان تل پراحتی طالبان م واره بند پند کولیردی : هر قاتل ته
 مقتول و ژنی سبب تیغ شی او خود زده شهی و ژله په بل پیردی :
 د واره نین دخو تر یزد واره زلف شمشیردی : کریمیداد کطالب
 پر میزده چد طالبان دین او دنیا وهیردی : بیان دیگر در ذکر محمدی که سبب شده
 مرتالیف این کتاب چنانکه در سرنامه این کتاب گفته ایم بدان ای فرزند که عبد الله نام شخصی در حدود
 قندهار در موضع کانی کرم در میان افغانان و مردمی با علم و صلاح و از اولاد علما و صلحا بوده
 تا بقضای قدیران و فرزندی بزار بازینام او را نیز در تحصیل علم کماشته تا بقدر وسع حاصل
 آورده و در طاعات و عبادات جد و جهد نموده و از منہیات شرعیات متحرز و مجتنب حتی الامکان
 می گشته اما بعد از حصول مبلغ از علم روئی بسوداگری نهاده تا از غرقند دو سپ آورده و بهندوستان
 برده و چون در موضع کلنجر سیده او را با ملا سلیمان لمحد ملاقات افتاده تا بعد از صحبت و محالست
 به دیگر خیالات فاسده و خطرات ناموجه در دل و متمکن ساخته بحدیکه بازید را کافر مطلق و منکر دین
 برحق گردانیده لغو بالله من کفرهما القصصه و چون بازید از انجا برگشته و بمکانه کرم آمده
 دین و ملت الحاد را اظهار ساخته اما چون پدرش عبد الله مردی بادیانت بوده او را زخم کار دینی زده
 تا بازید از انجا گریخته در ننگر مار در موضع مهند در خانه ملک سلطان احمد سکن و مقرر گرفته مدتی در
 انجا اهل سنت و مجتباع و علما بوده تنوالت ایشان را فریفت و بیراه ساخته از انجا تودیع نموده
 در پرتو بمیان افغانستان آمده در میان غرنجیل در قبیله خلیل مقام گرفته و چون افغانان مردم
 بی علم بوده اند اکثر و تبلیث او افتاده اند چه او خود را پیر و پیشوا شهرت داده و عوام
 الناس را دعوت نموده و گفته که بی پیر کامل بجذائی راه نیت پس بیایید تا من شما را
 بجذائی برسانم و این آیت و اتبعوا الیه الوسیله می نموده که وسیله بجذائی پیر است
 و افغانان از بی علمی تصدیق و باور کرده و ندانستند که در تفسیر بیضاوی و غیره آورده
 که وسیله بجذائی اینان طاعت و ترک معاصی است پس استقامت بر شریعت نبوی صلعم بجذائی راه
 القصصه این لمحد در باب پیر رساله بسیار نوشته و آیت را محض غلط و غیر محل تاویل می کرده و
 حدیث منقریات خود در نشیده در آن درج کرده و چون افغانستان عالمی با کمال نبوده که از

علوم احوال با خبر باشند تا رسایل او را با علم اصول موافق سازند اگر موافق افتد قبول کنند والا
روگردانند پس از کم علمی اکثر علماء دیار نیز با او موافق و متفق آمده اند و یکی از تلبیسات این ملحد این بود
که اولاً مردم را بشریعت دعوت می کرده بعد از آن می گفته تا از شرعیّت نگذرید بطریقیت نخواهید
رسید و تا از طریقیت نگذرید بمعرفت و حقیقت نخواهید رسید و این جا بلانرا از علم بهره نبوده
الانمی گویند که هر که از شرعیّت بگذرد کافر می گردد و کافر را بخدائی راه نیست و ایضاً در کتب دینی
مستحکم است هر که شرعیّت و حقیقت را مخالف یکدیگر داند کافر گردد بلکه این الفاظ هم بر زبان اذن
جائز نیست چه عوام الناس و هم آرند که مگر بغیر از شرعیّت راهی هست و حال آنکه بغیر از شرعیّت راهی نیست
که موصول الی الله باشند القصه این ملحد چون مردم را بخود معتقد میکرد که ایشانرا خلوت
می فرمود و ذکر می داده اما ذکر او از نامهای بایسته نبوده بلکه افغانان را بزبان افغانی بیکان
سخنی موافق موزون ساخته می داده و بعضی جهلاء فارس را بزبان فارسی و هندوان را بزبان
و بکذا است نوع و کرار قرار داده بود و چون از پیشتم ذکر میرشد آگاه می گردانان می گفت اکنون
از امر شرعیّت و قوانین فارغ آمدی زیرا آنکه کار خود را تمام کردی این همکام هر چه یابی بخوار حرام
حلال و آنچه وی در رساله خود آورده است که جز حلال نباید خورد و غرض وی این بوده که هر چه
از دیگری بغضب و زور و زخم شمشیر گرفتاری آن حلال است زیرا آنکه بهائی سر تو هست و هر چه به
سوال بگیرفتی حرام است و غرض در حرام گردانیدن سوال آن بوده که مریدان خود را جمع آورده
و از سوال و کسب باز دارند تا با جماعت تمرّدان در قلعه کوهی نشینند راه زنی و خلاق آزادی
اختیار کنند بدغدغه پادشاهی و چون عوام الناس از مردان و زنان اما اکثر اولاد اجتماع زنان
به و رجوع آورده زیرا آنکه زنان شهرت پرستانند و افغانان اکثر تابع زنانند و حضرت پیغمبر
فرموده لا تقبل قوم تمسککم امرأه پس مردان را با زنان یکجا می نشاندند سرود و قص و دستک
می ورزیدند و میت می گفتند و ذکر می گفتند و باز مریدان را فرموده که بجفت و حشر و شرفیت
پس هر چه بکنید خدمت من اختیار کنید اگر مرا راضی ساختید بعد از مردن بشمار بصورت
آدم باز خواهم آورد و اگر مرا راضی کردید بصورت نهک و خوس خواهید پیداشد و اگر
از حکم من بد را بید شما فانی خواهید شد و غیر ذلک این تناسخ پیدا کرد و کفر صریح
اشکارا کردید و کافران را و مریدان را کافرا ساخت و بعد از مدتی چون اکثر مردم خلیل را گمراه
ساخت و مردم مهند زنی او را از آنجا روان کرده بهشت نذر آورده در موضع

کله ډیر سکن و مقام داده تا بعد از آن آن لحد با طرف و جواب
نوشتنها بعلم و جهل او و حکام می نوشته که من پیر کامل ایم و هر که دست
برامن زند نجات یافت والا هلاک خواهد شد و لقب خود پیر
روشان کرد تا چون حضرت پیر دستگیر این فقیر شیخ
المشایخ و الاولیاء سیف السنت
سید علی تر سید در میان
افغانان بود سیف زان در موضع

در موضع بو نهیر بوده خبر یافته دفع دعوی او را بر خود فرض دید بضمون نبویه علیه الصلوة والسلام
اذا ظهرت البدعة في امتي و شتم اصحابي و لينظر عالم علمه و من لم يفعل ذلك فعلي لعنة
الله و الملائكة و الناس اجمعين پس این فقیر هم همراه برفتم و او را چنان در دعوی خجل و شرمسار
ساختم که سخن گفتن و دم زدن و حضور نتوانست تا لقب او را پیر تاریک کردم و بکذا کبریات و مرآت
گاهی با حضرت پیر و گاهی تنهایی خود حاضر می شدم و این لحد را خجل می ساختم اما از آنجا که
دین و ملت بی حکومت حکام اسلام تقویت نمی یابد فایده نکرد زیرا که بادشاهی اسلام نبوده
تا سر او را بزنند اما افغانان جا پلان اگر یکی را منع کردم از صحبت او دیگری پیش می رفت و این
لحد کتابی را تصنیف کرد و خیر البیان نامیدش و می گفتند که در تقابل قرآن بر من آمده
چنانکه قرآن بر محمد آمده و رسائل بسیار در باب الحال تالیف نموده اما یکی از جانب و تلبیس
است آن بود که در هر رسائل خود سخنان با فر و ایمانی نوشته تا آنکه بعضی از اهل سنت
پیش و کمال دانند که دین مبیل الحاد است والا هر کس بر سر سختی او مطلع نمی شد و اما هر که
اندرک بیش از علوم دینی بهره می داشت در بدیهه و بدردی و کفر او آگاه می شده زیرا که
وی در آخر رسائل خود می نوشته که هر چه در صورت مقید آمده است همه عین خداوند تبارک
در صورت مقید آمده است همه عین خداوند تبارک و دیده می شود جز خدائی دیگر چیز نیست
لغوی باشد من کفره و غیر ذلک مخیلات فلسفیه و سوفسطایه بیان می کرده و می نوشته
و باز اتباع خود را امر می کرده که چون جز وجود خدائی چیزی دیگر در وجود نیست پس
حرام و حلال و روا و ناره و آنچه معنی دارد مگر این که حکم پیر خود در عایت در دیده که من خدایم
شما می و هم پیغمبر شما می و این جا پلان نابکار گفتار کفر او معتقد آمده اند پس این لحد هم

دعوی خدائی می کرد و هم دعوی پیغمبری و برین مضمون دو مهر کنانیده والا یونانها اولاد او
مهر نامی اورا نکند شتند و بنامهای خود مهر نمی کنند بکمان آنکه ما عین وجود بازید ایم بعین
ارواح او نادر آمده لغو زبانشنها و آنچه دعوی خدائی کرده نتیجه مهر او نیست بجان الملک
الباری جدا کرد عالمی نوری از ناری بازید انصاری و آنچه دعوی پیغمبری کرده نتیجه مهر او نیست
که بازید سکن مادی المضلین لغو زبانش من کفره القصد چون کیفیت اخبار او بکابل
رسیده و محسن خان غازی از آنجا بفر کرده و سگ نا بکار رابسته یکطرف گیسوی او را بریده
و یکطرف نازده تا نخل کرد و اما این لحد شیطان برت تلبیس بسیار داشته تایب شده خود را
منترج ساخته تا بعضی از علمائی دیانت نیز در پی تخلص او سعی نموده و از آن خبرند شتند
که در تهید ابو شکور سالمی آورده که توبه اهل الحاد بعد الاخذ مقبول نیست البته باید کشت و بپزد
اگر از روی تحقیق نظر کردم اکثر علمائی ظاهری اهل حق امتیاز نمی توانند داد و مگر راه را از راه
داران نمی شناسد القصد با انواع تلبیسها خود را خلاص کرد و چون از آنجا باز آمده یاران
و مریدان خود را جمع ساخته و در کوه طوخی در آمده و راه زنی و علما کشی و فقیر آزاری بنیاد
نهاد و بقصد آنکه دین محمد را محو و نابود خواهیم ساخت لغو زبانش من ذلک درین خود را
وحی خواهیم داد و لافها زده که تمام هندوستان و خراسان خواهیم در تصرف خود آورده
و مملکها را در میان یاران خود قسمت کرده تا یکی از ایشان را دلو در قسمت آمده قبول نکرده
و دلو درین ایام و پیران است و مردم سوداگر را فریب داده که سپان را بمن قرض بدهید تا بعد
از آنکه خزائن اکبر بادشاه را بدست آورم بعد چندان اموال شمارا خواهیم داد و علی بن القیاس
خلل ماغ هم او را بدیده اموال و هم اتباع او را و هو او هوس بخایده می بختند تا بعد از آن
چون در تیره در آمده بالشک خود با مردم افغانان آن کوه موافقت زیرا که از غایت چهل وقت
آنها را همگی مرید خود ساخته اما مردم تیراهی اگر چه مریدان او بودند ولیکن محبت باطنی با مردم
سغل داشته و بجانب حکام مایلی بوده پس آنها را فریب داده که مرا رضامی سازند بکمان
یکان دستهای خود را بسته بخدمت من حاضر شوید تا بعد از آن که بکلم من دستهای شما
باز کرده شود من از شما راضی گردم آن جهال از غایت چهل احوال و استغراق در
ضلالت هم چنان کردند تا سه صد کس ایشان را دست بسته دستگیر کردند
بکشت و مملکت ایشان را بتاراج برد و ولایت را از ایشان خالی کردالی یونانها

آن ولایت را از مردم خالی شد و بدست افغانان کوه درآمد و افغانان آن کوه تمام همه
کافر شدند زیرا که روی از قرآن و امر قرآن و نماز و روزه و زکوة بگردانیدند و روی بکلم آن
ملحد و اولاد او آوردند که حکم ایشان را بجائی آوردن عین دین دیدند و بغیر از ده روز روزه که
آن ملحد در اول بهار بر ایشان تعیین کرده است روزهائی دیگری دارند و آنرا روزه کل نامند
نموده بآنند من کفر بهم القصه آن ملحد بعد از آن لشکر جمع کرده بجانب ننگر مار آمده و بر موضع
بر و تاخت و بعد از تاخت روی بکوه آورد اما محسن خان از جلال آباد در پی او میفرموده بود
تورا غه در رسید چون این ملحد یاران خود را لایها زده بود هرگاه که نظر من بر محسن خان افتد
از سپه خواهم افتادند یکی در میان تخیل کردند اما سواران اسلام یکبارگی حمله کردند تا شکست
در کفار پیدا شود جماعتی عظیم را از ایشان بکشت و این ملحد خودش پیاده گر سخته بکوه
برآمده و از تشنگی هوای گرم بر و اثر کرده و خجل شده تا بعد از آن چون باز در حدود
اشغری آمده از زحمت آن هوای گرم بمرده و در اشغری دفن کردندش و این ملحد را پنج پسر
بودند یکی شیخ عمر دوم نورالدین و سیم خیرالدین چهارم کمال دین پنجم جلال الدین آن ملحد
بدون رخ رفت شیخ عمر بر سند خلافت او نشسته و بعد از مدتی شیخ عمر آن ملعون را از قبر
بدر آورده بدعوی اینکه ویرا با خود خواهیم داشت تا در زمانی پیش آمدن مہمی عظیم بر او
خواهد زنده شد و با ما دستگیری خواهد کرد و دشمنان ما را مقهور خواهد ساخت پس
پسوخان پوشیده او را در صندوق بردند و صندوق را با خود میگردانیدند لغویانند
من کفر بهم و منطقه فاسدیم پس از غایت زعم و هوا پرستی و غلو در گمراهی و ظلمت
شیخ عمر در اسوال یوسف زائی دست اندازی کرده تا مردم یوسف زائی جمع شده
شیخ عمر را با جماعتی مستردان و ملحدان بکناره آب بسند بکشته و جسد شیخ عمر را بآتش
سوخته و خیرالدین را نیز آتجا کشته و نورالدین را آتجا گر سخته در اشغری مردم کجران را بکشته
و جلال الدین را ببنده یوسف زائی افتاده و صندوق ملعون را بآتش سوخته و استخوانها
پوسیده او را در آب بسند انداخته تا بعد از آن چون اکبر بادشاه را خبر شده جلال الدین و
سایر خلیفانه او را ببنده یوسف زائی خلاص کرده اما چون مار بچه بود و فاکر از اکبر بادشاه
اگر بخت باز افغانان در تیراه آمده و راه زنی انشا کرده تا باز بقضائی قدیر کمال دین در بند
افتاده و در بند اکبر بادشاه بمرده و جلال دین نیز از دست مردم هزاره در غرنی و بدون رخ

رفته تا بعد از آن احداد نام که یکی از پسر آن شیخ عمرت بمسند ضلالت بنشست و راه زنی
 انشا کرد الله تعالی او را نیز ملاک خواهد کرد اما غرض از توضیح قصه او آنکه سالها و تصنیفها
 که ازین ملعون مانده باشند اگر بدست اهل سنت در افتد باید که باتش بسوزانند و بدان
 معتقد نشوند اگر چه در ظاهر بعضی سخنان دلکش و سوزون و مرغوب در آن است و الا ملاک و کلام
 و سیراه خواهند شد و یکی از اقوامی این ملعون آنکه چون معلوم شد که این ملعون در کجا
 مردند و استخوان بوسیده ملعون در آب سندان خسته آب پیروند و صندوق او را بسختند
 اما اولاد او قبرهای همگی ایشان را در کانی کرم بساختند و علوم الناس را فریب می دهند که در این
 در کانی کرم است پس هر صبح و مسابدان جانب سر فرو می آرند لغو باشد منها القصه هر که از
 افغانان و سایر مسلمانان این زمانه دین طلب باشند از اولاد او احتراز بکنند و الا ملاک
 خواهند شد و ایداد و دوزخ خواهند ماند فال الحاصل هر که میخواهد که خود را از بلای هر دو
 جهان نهدارد در سلام ثابت باشند و در کفر نه افتند و از پیران این زمانه احتراز بکنند
 و مرید نشوند و الا همچنان احوال او را پیش خواهد آمد چنانکه دیده می شود درین ایام اکثر
 هر که از افغانستان در بلای که در آمده است از پیری و مریدی در آمده است
 القصه با فغانی از احوال این لعین است و او روی یاران پاک نبی هیس و یلی
 لکه آخر زمانه شی گمراهان به پیدا کیزی پھر کلی : داخا امت به در او یا
 فرقه شی پیغمبر بد زمانه کنش هغه یوه طیفه سنی دی دغه واره دوه
 او یا گمراه دی پر میزدی چخانه کنش : هر چه خای و دوی و در کیکه گاه
 رغوینه : هغه کسان هم لعنتی دی پلعت د خدای پرو وری شایان
 ول سخ دغوسری چه سنی وی میزد هب به دست جماعتی می : یونوا
 بی دسل شهیدان انجوه کیزی بل ما وانی جنت وی : بیایدی به تیره سخ
 د عالمان چه دعوی بلکه راه لیراه سره کاند : خلیفکان د پاک نبی شوم
 دیل لره بوریشی د و راند : او یزاری د هغو و چه حق و بی حق
 نوای : هر چه سر لکوره هسک که د دوزخ تری بیای جا و س چپو
 یز زمانه کنش گمراهان پیچه دیر دی : ول زیات و س شمو و لبازید انصار
 سره دعوه ددی د خدای د لار غل دی د عالمان خک دیره هم لدی

شمر یغزونی و کوه په پښه غره د دهکان د مغل پوتانه بی بهم په کوه پوښتنه پیاوړه
 لوری خوا دیدن ول لا بهم خوار یزی په دغه حال دهغو کښاچه بلوری دیدن
 د کمره پنازیزی په جلال ډیره بدی وکوه لفقیر مسافر زیت لحد الرسول
 هغه دعا کوره د چا ویدرگاه شوک قبول په جلال تاخت پر غزا وکوه داغزنی په
 پنا وکوه په یغزنی کښ نه نوی زره اولیا وود جلال سری پیدار کوه هزاره و و
 ښه وکوه په یغزنی کښ لښکری په پرمیدان می کول غوڅ د جلال کنده توی په
 پیا جلال لکه پید زخ شه د الحاد د شیخ و خو خول په یفقیر مسافر کاروانه
 احاد خوله و لکول په دغه هم حدائی ورک که مؤمنان لره د اهریس بایده دی
 چه کینه د کالدوی که لحدائی لرسول ی بایده دی په هر چه بزره ښه کاندی
 د پیر تاریک پچار په ایمان بی خلل شی و سکه و بوزی د مصطفی لار په
 پاک نبي هسه و بی هر چه مین محبت کالبدان ایمان بی خلل شی یقینا چسپه
 شتی دینکان په داتوفیق د الله ورکا و جله و مؤمنان پوښتنه او په هر چه مینه
 محبت کالبدان احترام شی په حجره لجه اهل هوا و د ویره چه خبرتیا کاواو
 دین د پاک نبي بیانوی په پوښتنه به بله ز به نه پوهیزی څکه دی په پوښت
 وروښیښ په واره دین د پاک نبي بیانوم و پوهیزی مؤمنان د پاک نبي لدین
 پدا خپل ژبه پوه شی افغانان په بل غرض م پکښ نشته مکر د چه شفقت
 کرم پر عامیان په هر چه دایاوری نوی خه محبت را باندی وای هغه کس وود
 د یزی لیدین بی ایمان په تراهه پدا کتاب شرای مؤمن لا خلاص اکثر دین م جمع
 لوی دی پدا کښ بل غاړه د شای خلاص لکرم فهم باندی وکوه دی پشل خزینه
 و څکه مائی فانه محزن الاسلام کوه و و ایضا معلوم با دکه این ملعون د نماز فراموش
 بسیار با ستادی در اول حال چنانکه تسبیح رکوع و سجود میت باریاسی بار ویاچهل زکر اکر دی اما بی
 طهاره با ستادی و این فقیر خوب تحقیق کرده است زیرا که نماز او در کار نبوده اما محض از هر است
 و تحقیق عوام بکار بردی روزی با یکی از خلفای او بحث می کردم تا در میان بحث بیت افغانی
 زبان را نه کرد آن بیت علم و علمای بوده پس برادر فقیر ملا صغر غازی فرموده که هر چه
 گویم شما سامع باشید و هر چه شما بگوید با سامع باشیم بفرمان ملا صغر با شمار

افغانی در آمده و اثنا کرده که در آن بیت پیر تاریک و اطهار حال و بود
 تو بگردیم از طعن و لعن علماء شما هم ساکت شوید و آن ایات ملا صغریه
 یاران نبی ناست پر جماعت و جبرائیل و ه پیر مغلی لنبه
 ده و دادی جبرائیل مغلی یاران لنبه خدای چه شما بود
 دامت بهشتی در او یا خوشای پگمراهان پر نگار نیک دی
 کین و پرقوی دی پخیل دلیل می جبرائیل عکس من غده
 خدای بندگان دینی دین راهبر داتاریک قلیه تنک
 چاپ و واهه دزد داتاریک چه نمونخ کا اودس نکا
 ته داخل پر باور نکا داتاریک همه چار دشیطان دلوئی
 لعلم ددینی دای خوک ملعون لعلمان ددینی مکره
 بد پر و غ لاریسید کا و اوری یاران عالمان دملک دیو
 خاص می جلب لسه دوی ناست دپاک رسول پمیرا شد
 سواره ددو غ لاری دوی سواره دشریعت دی و سکه
 دشریعت و چار داتاریک یولعنتی دی و ملعون دی
 منکر دی پناحق می ژوندون دی دای داتاریک بد منده
 ته د خود روی کیسه مکره بغضب بی گرفتارشی دای داتاریک
 غوج خه سحر د و کرچه مرید د که چون طه و دیگر معلوم باد
 در الفاظ افغانی و هندوی ثقیل می آیند بنا بر آن علامتی بر آن آورده می شود
 که این همان حرف ثقیل است چنانکه ب چون ثقیل شود سه نقطه در تحت او ایستاده
 می شود و گاهی ت چون ثقیل شود جز یک در تحت آن داده ت می شود و
 چون ثقیل شود سه نقطه در تحت او نهاده چه می شود و گاهی چون ثقیل
 بر فوق او نهاده خه و خه می شود چنانکه در شمار چهار خلور و در معنی
 ذال چون ثقیل شود جز یک در تحت او ایراد گردد و آل می شود و گاهی رار
 شود جز یک در تحت آن ایراد گردد می شود و گاهی ذاء معجم چون ثقیل شود
 فوق او داده می شود و چون ثقیل تر شود یک نقطه بر فوق و یک نقطه در